

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಗೊಂದಲ

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್

ಬಾಶಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಆರಗ, ತೀರ್ತಹಳ್ಳಿ

MATU MATTU BARAHAGALA NADUVINA GONDALA (Confusion between speech and writing) by D.N.Shankara Bhat, Agalabagilu, Araga, Tirthahalli 577 414; phone: 9449774956.
E-mail: <bhatdns@rediffmail.com>

ಮೊದಲನೆಯ ಅಚ್ಚು : ೨೦೧೧

©: ಬರಹಗಾರ

ಹೊರಪಡಿಕೆ :

ಬಾಶಾ ಪ್ರಕಾಶನ,
ಆರಗ, ತೀರ್ತಹಳ್ಳಿ
೫೭೭ ೪೧೭

ಹಂಚಿಕೆ :

ಅತ್ರಿ ಬುಕ್ ಸೆಂಟರ್,
೪, ಶರಾವತಿ ಕಟ್ಟಡ, ಬಲ್ಮಟ,
ಮಂಗಳೂರು ೫೭೫ ೦೦೧.

ಅಚ್ಚು :

ಶ್ರೀ ಶಕ್ತಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್,
೧೩ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಜಯನಗರ,
ಮಯೂರು ೫೭೦ ೦೧೪.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಅಯ್ಯು ವರೈಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವೊಂದನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಜನರೂ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮತ್ತು ಬಳಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ಮುಕ್ಯ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಕ್ಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆ ಬರೆಯದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತೊಡಕಿನದಾಗಿದೆ. ಈ ಹೊಲಬನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗಬೇಕು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಮಾರ್ಪಾಡು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮಿತಿ ಮೀರುತ್ತಿದೆ; ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಂತೂ ಇವು ನೂರಕ್ಕೆ ಅಯ್ಯತ್ತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿಯೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಆಡುಮಾತುಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತೊಡಕಿನದಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಬರೆದಿದ್ದೆ; ಇದಲ್ಲದೆ, ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವಂತಹ ತ್ರಿಶಂಕು ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಹೋಗಬಾರದೆಂದೂ ಬರೆದಿದ್ದೆ.

ನನ್ನ ಈ ಎರಡು ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ಅವನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು, ಮೆಚ್ಚದೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಇಂತಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಗೊಂದಲದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ: ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಹದು, ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೂ ನುಡಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ನನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಗೊಂದಲ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವವರಿಗೆ ನೆರವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಹಾಗೆ ಇದರಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವಂತಹ 'ಹೊಸ ಬರಹ'ವನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಕರಡು ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಓದಿ, ಹಲವಾರು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಗೆಳೆಯರಾದ ಬಾ. ರಾ. ಕಿರಣ್, ಹೆಗ್ಗರೆ ರಾಜ್, ಸಿ.ಪಿ. ನಾಗರಾಜ್ ಮತ್ತು ಬರತ್ ಕುಮಾರ್ ಅವರನ್ನು, ಇದರಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಕಯ್ಯಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿರುವ, ಮತ್ತು ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ನೆರವು ನೀಡಿರುವ ಮಡದಿ ಬಾರತಿ ಬಟ್ ಅವರನ್ನು, ಇದನ್ನು ಅಂದವಾಗಿ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿರುವ ಶ್ರೀ ಶಕ್ತಿ ಇಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್‌ನ ರಾ. ಶ್ರೀ. ಮೋಹನ ಮೂರ್ತಿ ಅವರನ್ನು, ಮತ್ತು ಇದರ

ಮಾರಾಟದ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತಿರುವ ಅತ್ರಿ ಬುಕ್ ಸೆಂಟರಿನ ಜಿ. ಎನ್. ಅಶೋಕವರ್ಧನ ಅವರನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಆರಗ, ತೀರ್ತಹಳ್ಳಿ
ನವೆಂಬರ್ ೧, ೨೦೧೧

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್

ಒಳಪಿಡಿ

೧. ಇದು ಎಂತಹ ಗೊಂದಲ?

ಕ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಬಾಶೆಯೋ, ಬರಹವೋ?	೧೨
ಚ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಒಂದು ಬಾಶೆಯೇ?	೧೪
ಟ. ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು?	೧೫
ತ. ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಎಂತಹದು?	೧೬
ಪ. ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಾದುದು ಬರಹವನ್ನಲ್ಲದೆ ಬಾಶೆಯನ್ನಲ್ಲ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳಿವು	೧೮
ಗೊಂದಲದಿಂದಾದ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳಿವು	೨೧
ತಿರುಳು	೨೩

ಗೊಂದಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು

೨. ಬಾಶೆ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ

ಯಾವುದು ಮೇಲು?	೨೬
ಕ. ಬರಹಕ್ಕೆ ಮಾತು ಮೂಲ	೨೮
ಚ. ಮಾತು ಮೊದಲು, ಬರಹ ಆಮೇಲೆ	೩೦
ಟ. ಮಾತಿನ ಹರವು ಬರಹಕ್ಕಿಲ್ಲ	೩೧
ತ. ಮಾತಿನ ಕಲಿಕೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ, ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಕೃತಕ	೩೧
ಪ. ಬರಹಕ್ಕೆ ಉಪಕರಣಗಳು ಬೇಕು, ಮಾತಿಗೆ ಬೇಡ	೩೪
ಗ. ಮಾತಿಗೆ ಉಲಿಯೊಂದೇ ಒಯ್ಯುಗೆ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಹಲವು	೩೬
ಜ. ನುಡಿಹುಟ್ಟುಬಗಲನ್ನು ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಬರಹದ ಮೇಲಲ್ಲ	೩೯
ಡ. ಬರಹದ ಜೀವಂತಿಕೆಗೆ ಮಾತಿನ ಬೆಂಬಲ ಬೇಕು	೪೧
ತಿರುಳು	೪೩

೩. ಮಾತನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ

ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆ ಉಲಿ, ಬರಹದ ಒಯ್ಯುಗೆ ಬರಿಗೆ	೪೭
ಕ. ಉಲಿಗಳಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಕಟ್ಟು, ಬರಹಕ್ಕೆ ಜಾಗದ ಕಟ್ಟು	೪೭
ಚ. ಮಾತಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಜಾಗದ ಒತ್ತಡ	೪೮
ಟ. ಮಾತಿನ ಸೊಲ್ಲು ಸಡಿಲು, ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲು ಅಡಕ	೪೯
ತ. ಬಿಡುವುಗಳ ಆಧಾರ ಬೇರೆ	೫೦
ಪ. ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗದೊಂದಿಗೆ ಬರವಣಿಗೆಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ	೫೧
ಓದುವವರು ಬರೆಯುವವರ ಎದುರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ	೫೨
ಕ. ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಬಳಕೆ ಬೇರೆ ತರ	೫೩
ಚ. ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ನೆರವುಗಳ ಬಳಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆ	೫೪
ಟ. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದರ ಗುರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೫೪

ತ. ಮಾತಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಕೇಳುಗ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೫೫
ಪ. ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಕೇಳುಗನ ಪ್ರಭಾವವಿರುತ್ತದೆ	೫೬
ಬರಹ ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಲ್ಲ	೫೮
ಮಾದರಿ ಮಾತು ಮತ್ತು ಮಾದರಿ ಬರಹ	೬೦
ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಗುರಿ ಬೇರೆ	೬೩
ಕ. ಅನಿಸಿಕೆ ತಿಳಿಸಲು ಮಾತು, ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಲು ಬರಹ	೬೩
ಚ. ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣ ಬೇರೆ	೬೪
ಟ. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದರ ಗುರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೬೫
ಬೇಕಾಗಿರುವ ಅಳವುಗಳು ಬೇರೆ	೬೫
ಬರೆದು ಓದುವ ಪಠ್ಯಾತು	೬೬
ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಬಗೆಗಳು	೬೮
ಬರೆಯಲು ಅಶ್ಚು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದು ಯಾಕೆ?	೬೯
ಕ. ಮಾತನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ	
ಚ. ಓದುಗರ ನೆರವು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ	೭೦
ಟ. ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೭೧
ತ. ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೭೧
ಪ. ಬೇರೆ ನೆರವುಗಳು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ	೭೨
ಗ. ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೭೨
ಜ. ಹಲವು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೭೩
ಡ. ಕೆಲವು ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ	೭೪
ತಿರುಳು	೭೪

೪ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಬರಹದ ಸವಾರಿ

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದು	೭೬
ಕ. ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತಾಯಿತು	೭೭
ಚ. ಓದುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಯಿತು	೭೮
ಟ. ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಓದುವ ಹವ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಯಿತು	೭೯
ತ. ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸುವ ಬಗೆ ಬೇರಾಯಿತು	೮೦
ಪ. ಮಾದರಿ ಬರಹವೊಂದು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂತು	೮೧
ಬಾಯ್ತನ ಮತ್ತು ಬರಿಗೈತನ	೮೨
ಕ. ನೆನಪು ಅಶ್ಚೊಂದು ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ	೮೨
ಚ. ಬೇರೆ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೮೩
ಟ. ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ	೮೩
ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ	೮೪
ಕ. ನೆನಪಿನ ಬದಲು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಡುವುದು	೮೫
ಚ. ವಯಸ್ಸಿನೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ	೮೬
ಟ. ತಿಳಿವಿನ ಕೂಡಿಡಿದ್ದ ಮಿತಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ	೮೬
ತ. ತಿಳಿವು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಇರಬಲ್ಲದು	೮೭
ತಿಳಿವನ್ನು ಕಾಣುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ	೮೭
ಕ. ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು	೮೮
ಚ. ತಿಳಿವನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು	೮೯
ಟ. ತಿಳಿವಿನ ಮೇಲೆ ಒಡೆತನವನ್ನು ಹೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು	೯೦
ತ. ರೂಪವಿಲ್ಲದುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು	೯೧

ಪ. ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆ ಬೇರಾಯಿತು	೯೨
ನಲ್ವಾತು ಮತ್ತು ನಲ್ಪರಹ	೯೨
ಕ. ನಲ್ವಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗರ ಸೇರಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ	೯೩
ಚ. ಅವೆರಡನ್ನೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ	೯೩
ಟ. ಅವೆರಡರ ರೂಪಗಳು ಬೇರೆ	೯೪
ತ. ನಲ್ವಾತಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕತೆಗಳಿರುತ್ತವೆ	೯೭
ಬಾಯ್ತನ ಮತ್ತು ಬರಿಗೆತನದ ಬಗೆಗಳು	೯೭
ತಿರುಳು	೯೮

೫ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ

ಮಾನವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಾಂತಿ	೯೯
ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚೆಗಳು	೯೯
ಕ. ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ	೧೦೦
ಚ. ಓದುಗನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೂಡಲೇ ದೊರಕುತ್ತದೆ	೧೦೧
ಟ. ಬರಹದ ಹಕ್ಕನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ	೧೦೨
ತ. ಹೊಸ ಸಾಮಾಜಿಕ ತಾಣಗಳು ದೊರಕಿವೆ	೧೦೪
ಪ. ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಿದೆ	೧೦೬
ಗ. ವಿಶಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮತ್ತು ತಿಳಿಸುವ ಬಗೆ ಬೇರಾಗಿದೆ	೧೦೮
ಜ. ಕೊಂಡಿನುಡಿತ ಒಂದು ಹೊಸ ಆಯಾಮವನ್ನೇ ತಂದಿದೆ	೧೧೧
ಡ. ಬರಹದ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆಯೇನೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ	೧೧೨
ತಿರುಳು	೧೧೩

ಗೊಂದಲದಿಂದಂಟಾದ

ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು

೬ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನ ಬರಹದ ಹಳೆತನವಲ್ಲ

ಕ. ನುಡಿಯ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ಮತ್ತು ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿ	೧೧೭
ಚ. ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಪುರಾವೆಗಳು	೧೧೯
ಉಲಿಗಳ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ಪಡೆವ ಹಿನ್ನಡವಳಿ	೧೨೦
ಕ. ಕವಲೊಡೆದಿರುವುದು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದೆ?	೧೨೨
ಚ. ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿ ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದ ಬಗೆ	೧೨೩
ಟ. ತಮಿಳು ನುಡಿಗಿಂತ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಹಳೆಯದು	೧೨೫
ತ. ಕೊಡಗು, ತೊಡ ಮತ್ತು ಕೋತ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾದುದು	೧೨೮
ನುಡಿಗಳ ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಗೆ	೧೨೯
ಪದಗಳ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ಪಡೆವ ಹಿನ್ನಡವಳಿ	೧೩೩
ತಿರುಳು	೧೩೪

೭ ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರೂ ಬರಿಗೆತನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು

ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯದಿರಲು ಕಾರಣಗಳು	೧೩೭
ಕ. ಲಿಪಿಯ ತೊಡಕು	೧೩೮

ಚ. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು	೧೪೦
ಟ. ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎರವಲು ಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೧೪೩ ೧೪೫
ಕ. ಎರವಲುಗಳ ತೊಡಕು ಬರಹಕ್ಕೆಲ್ಲದೆ ನುಡಿಗಲ್ಲ	೧೪೬
ಚ. ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಮಡಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲ	೧೪೮
ಟ. ತಮಿಳು ಹಿಡಿದ ದಾರಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಲ್ಲ	೧೫೧
ತ. ಅರಿಮೆಯ ಬರಹಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಸಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ	೧೫೩
ಪ. ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಕಸುವು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆದೆ	೧೫೪
ಗ. ಕನ್ನಡದ ಕುರಿತಾದ ಕೀಳರಿಮೆ ಹೋಗಬೇಕು	೧೫೫
ಜ. ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗಾಗಿ ತಿರುಳು	೧೫೬ ೧೫೭

೮ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವಂತೆ ಬರೆಯಬೇಕು

ಹೊಸ ಬರಹದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು	೧೬೧
ಬೇರೆ ಕೆಲವು ತೊಡಕುಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ತೊಡಕುಗಳಲ್ಲ	೧೬೪
ಕ. ಹೆಚ್ಚು ಬರಿಗೆಗಳಿರುವುದು ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಲ್ಲ	೧೬೪
ಚ. ಉಲಿ ಮತ್ತು ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೧೬೭
ಟ. ಬೇಡದಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು	೧೬೮
ತ. ಇಪ್ಪುರುಳಿನ ತೊಂದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲ	೧೭೦
ಪ. ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಬರಹದಲ್ಲಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯಲ್ಲಲ್ಲ	೧೭೨
ಗ. ಕನ್ನಡಿಗರ ಓದೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಂತಿರಬೇಕೇ?	೧೭೨
ಜ. ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಪರಂಪರೆ	೧೭೩

'ಹೊಸ ಬರಹ' ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೊಸದಲ್ಲ

ಕ. ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳೂ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸುತ್ತವೆ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು	೧೭೭ ೧೮೦
ಕ. ಇರುವ ಲಿಪಿಯಲ್ಲೇ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು	೧೮೧
ಚ. ಇರುವ ಲಿಪಿಯ ಬದಲು ಬೇರೆ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಒಂದು ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿ ಇರಿಸುವುದು	೧೮೪ ೧೮೬
ಕ. ಸುಲಬವಾದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕಲಿಸುವುದು	೧೮೮
ಚ. ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿದಾನದ ಬಳಕೆ ತಿರುಳು	೧೮೯ ೧೯೧

೯ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿದ್ದ ಹಿರಿಮೆ ಇಂದಿಲ್ಲ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಒಂದು ಬಾಶೆಯಲ್ಲ, ಬರಹ ಮಾತ್ರ	೧೯೫
ಕ. ಅಳಿದ ಮತ್ತು ಅಳಿಯುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಗಳು	೧೯೬
ಚ. ಸತ್ತ ನುಡಿಗಳು	೧೯೭
ಟ. ಬರಹದ ನುಡಿ	೧೯೮
ತ. ಬರಹದ ನುಡಿಯ ಕೃತಕತೆ	೧೯೯
ಪ. ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು	೨೦೨
ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದು	೨೦೨
ಕ. ಬೆರಕೆ ನುಡಿಗಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಗಳಾದುದು	೨೦೪

ಚ. ಹೀಬ್ರೂ ಬರಹ ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಾದುದು	೨೦೬
ಸಂಸ್ಕೃತ ಜೀವಂತವಾಗಬಲ್ಲದೇ?	೨೦೮
ಕ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಜೀವಂತವೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಆಧಾರಗಳು	೨೦೯
ಚ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಜೀವಂತಿಕೆಯಲ್ಲ	೨೧೦
ತಿರುಳು	೨೧೧

೧೦. ಮುಕ್ತಾಯ

ಕ. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಜೀವಂತಿಕೆ	೨೧೨
ಚ. ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದವರು	೨೧೩
ಟ. ಬಾಯ್ತನದಿಂದ ಬರಿಗೈತನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು	೨೧೪

ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ ಕೆಲವು ಅರಿವೆಯ ಪದಗಳು

ಅರಸುಗೆ server
ಅರಿವೆ science
ಇಟ್ಟಿಳ structure
ಇಪ್ಪುರುಳು ambiguity
ಉಲಿ sound
ಉಲಿಕಂತೆ syllable
ಉಲಿಕೆ pronunciation
ಎಣ್ಣುಕ computer
ಎಸಕಪದ verb
ಒಯ್ಯುಗೆ medium
ಕೀಲಿಮಣೆ keyboard
ಕುರಳು paragraph
ಕೂಡುಬಲೆ internet
ಕೊಂಡಿನುಡಿತ hypertext
ಕೊಟ್ಟಿಹೆಸರು proper name
ಚಳಕ skill
ತಡೆಯುಲಿ stop
ತಿಣ್ಣೆ density
ತೆರೆಯುಲಿ vowel
ನಲ್ಪರಪ literature
ನಲ್ಪಾತು orature
ನುಡಿಮಾರು translate
ಪದಕಂತೆ noun phrase
ಪದನೆರಕೆ dictionary
ಪರಿಚೆ property
ಪರಿಚೆಪದ adjective
ಪಸುಗೆ chapter
ಪೆರ್ದರಪ epic
ಪೆರ್ಮಾತು lecture
ಬರಿಗೆ letter
ಬಗೆತನ literacy

ಬಾಯ್ತನ orality
ಮಡಚಿದ retroflex
ಮಾದರಿ standard
ಮಿಂಚಂಚೆ e-mail
ಮಿಂಬಲೆ web
ಮುಚ್ಚಲಿ consonant
ಮೂಗುಲಿ nasal
ಸನ್ನೆನುಡಿ sign language
ಸೂಳುನುಡಿ conversation
ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ grammar
ಸೊಲ್ಲು sentence
ಹಿಂಬೊತ್ತು past tense
ಹಿನ್ನಡವಳಿ history
ಹೆಸರುಪದ noun
ಹೊಲಬು method

೧. ಇದು ಎಂತಹ ಗೊಂದಲ?

ಇವತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದು ಎನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವರಲ್ಲೂ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೂ ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆಗೂ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗೊಂದಲವಿದೆ; ಈ ಗೊಂದಲದಿಂದಾಗಿ, ಬಾಶೆ ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಅನಿಸಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಗೊಂದಲ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಬಾಶೆ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಈ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬಲ್ಲ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಹುದು:

ಮಾತು ತುಂಬಾ ಹಳೆಯದು, ಬರಹ ತೀರಾ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನದು ಎಂಬುದು ಇವುಗಳಲ್ಲೊಂದು; ಮಾತು ಅಯ್ಯಾರು ಮಿಲಿಯ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು, ಆದರೆ ಬರಹ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ವರೆಗೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದುವು, ಮತ್ತು ಅಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು. ಇವತ್ತಿಗೂ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ಬಾರದ ಜನರ ಎಣಿಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ.

ಮಾತನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ, ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ; ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಆರೋಗ್ಯವಂತ ಮಗುವೂ ಮಾತನ್ನು ಪಡೆಯದಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಆ ಕಲಿಕೆ ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬರುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಮಾತು ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬದಲಾಗುವ ಮೂಲಕ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಬರಹ ಆ ರೀತಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಕ್ರುತಕವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಮಾತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಬರಹಗಾರರು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿಯ ಬಲ್ಲದು. ಇಂತಹ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳು ಬಾಶೆಯೆಂದರೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತವೆ (ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಎರಡನೇ ಪುಟ ನೋಡಿ).

ಆದರೆ, ಹಲವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಮಾತಿಗಿಂತ ಬರಹವೇ ಮುಕ್ಯ, ಮತ್ತು ಬರಹವೇ ಬಾಶೆ ಎಂಬ ತಪ್ಪುನಿಸಿಕೆಯಿದೆ. ಮಾತು, ಬರಹ ಮತ್ತು ಬಾಶೆಗಳೆಂಬ ಈ ಮೂರು ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರೊಳಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಹಲವು ಮಂದಿ ತಿಳಿವಿಗರೆಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವರಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೊಂದು ಗೊಂದಲವಿದೆಯೆಂಬುದು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೆಲವು ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಲಾಂಗ್ವೇಜ್‌ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ನುಡಿ'ಎಂಬ ಹುರುಳಿನಲ್ಲೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬರಹ'ಎಂಬ ಹುರುಳಿನಲ್ಲೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಪದದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಗೊಂದಲಗಳು ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವವರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನುಡಿ'ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ'ಎಂಬ ಪದವನ್ನೂ ಆ ರೀತಿ ಎರಡು ಹುರುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗುವ ಬದಲು, ಅದನ್ನು ಮಾತು'ಎಂಬ ಒಂದು ಹುರುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸುವುದೊಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

(ಕ) ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಬಾಶೆಯೋ ಬರಹವೋ?

ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಬಾಶೆ'ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಬರಹದ ಕುರಿತಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ಬಾಶೆ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹವನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ'ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪರಿಚಿಗಳಿರಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಯೋ ಅವು ಒಂದು ಬರಹದಲ್ಲಿರಬಲ್ಲವಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಬಾಶೆಯಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ!

ಒಂದು ಬಾಶೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದೂವರೆ ಇಲ್ಲವೇ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಯಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ; ಬಾಶೆಯ ಈ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಶಾಸನ, ನಾಣ್ಯ, ಕಾವ್ಯ, ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯವು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳೂ ಆ ಬಾಶೆಯ ಬರಹದ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳಲ್ಲದೆ ಮಾತಿನ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆ(ಮಾಧ್ಯಮ)ಯಾಗಿರುವ ಉಲಿಗಳು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಉಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳ ನೆರವನ್ನು ಬಳಸಿ ಒಂದು ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ಬಾಶೆ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬಾರತದ ಬಾಶೆಗಳನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್, ದ್ರಾವಿಡ, ಟಿಬೆಟೋ-ಬರ್ಮನ್ ಮತ್ತು ಮುಂಡ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ನುಡಿಗುಟುಬಗಲಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಲಾಗಿದೆ; ಈ ಗುಂಪಿಸುವಿಕೆ ಅವು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದುವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಈ ಗುಂಪಿಸುವಿಕೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿರುವುದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳಲ್ಲದೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳಲ್ಲ. ಬಾರತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಹಗಳೂ 'ಬ್ರಾಹ್ಮೀ'ಎಂಬ ಒಂದೇ ಲಿಪಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಲಿಪಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಬಾರತದ ಬಾಶೆಗಳನ್ನು ಗುಂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬರಿಗೆಗಳು ಯಾವ ನೆರವನ್ನೂ ನೀಡಲಾರವು.

ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ, ನಡುದ್ರಾವಿಡ, ಮತ್ತು ಬಡಗುದ್ರಾವಿಡ ಎಂಬ ಮೂರು ಕವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಲಾಗಿದೆ; ಎಂದರೆ, ಮೂಲದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಯಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ಮೂರು ನುಡಿಗಳು ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು, ಅವು ಈ ಮೂರು ಕವಲುಗಳಿಗೆ ಮೂಲವಾಗಿದ್ದುವು ಎಂಬುದೇ ಈ ಗುಂಪಿಸುವಿಕೆಯ ಸಾರವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಮೂರು ಕವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬಡಗು ದ್ರಾವಿಡ ಕವಲಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕುಡುಕ್, ಬ್ರಾಹುಯೀ, ಇಲ್ಲವೇ ಮಾಲ್ತೋ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆವರೆಗೂ ಬಳಸಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳ ನುಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮವೇ ಆದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ; ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಈ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಮೂಲತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾದುದು ತುಳುವಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಇಲ್ಲವೇ ಮಲಯಾಳವಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಗಳ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುವ ಹಿನ್ನಡವಳಿಗಳು ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಗಳಾಗಲಾರವು; ಅವು ಬರಹಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಆಗಬಲ್ಲವು. 'ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ನುಡಿ'ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬರಹಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದು ಒಂದು ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಚ) ಸಂಸ್ಕೃತ ಒಂದು ಬಾಶೆಯೇ?

ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಒಂದು 'ಬಾಶೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಒಂದು ಬರಹ ಮಾತ್ರ, ಬಾಶೆಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಹಲವು ಮುಖ್ಯ ಪರಿಚಿಗಳು ಈ 'ಸಂಸ್ಕೃತ' ಎಂಬುದರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬಾಶೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಸಹಜವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ, ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ರೀತಿ ಮಕ್ಕಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಾಶೆ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬದಲಾಗುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಇಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದುದರಿಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದುದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡ ವಾಗಿದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, 'ಸಂಸ್ಕೃತ' ಎಂಬುದು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಬಾಶೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಉಂಟಾಗುವಂತಹ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಅದರಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ನಡೆಯದ ಹಾಗೆ ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ, ಮತ್ತು ಸಾವಿರಾರು ಬರಹಗಳ ಕಟ್ಟು ತಡೆಯನ್ನೊಡ್ಡಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, 'ಬಾಶೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತವೆಂಬ ಬಾಶೆಯೊಂದು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದಿರಬಹುದು; (ಕೆಲವರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿದೆ; ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿರ್ಮಿತವಾದುದಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ); ಹಿಂದಿದ್ದಿರಬಹುದಾದ ಆ ಬಾಶೆ ಆಮೇಲೆ ಪ್ರಾಕೃತ, ಪಾಲಿ, ಅಪಭ್ರಂಶ ಮೊದಲಾದವುಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಅವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದು ಇವತ್ತಿನ ಹಿಂದಿ, ಬಂಗ್ಲಾ, ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಪಂಜಾಬಿ ಮೊದಲಾದ ಬಾಶೆಗಳಾಗಿವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕೆಲವರು ಸತ್ತ ಬಾಶೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ; ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯಭಾವವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಸತ್ತಿಲ್ಲ, ಈಗಲೂ ಅದು ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಲು ಅವರು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ, ಅವರು ತಿಳಿಸುವ ಈ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತ ಹೇಗೆ ಹಲವು ಮಂದಿಗೆ ಇವತ್ತಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ, ಅದು ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಒಂದು 'ಸತ್ತ ಬಾಶೆ' ಎಂದು ಹೇಳುವ ಬದಲು, ಅದು ಬಾಶೆಯಲ್ಲ ಬರಿಯ ಬರಹ ಮಾತ್ರ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ಅದರ ಅಭಿಮಾನಿಗಳಿಗೆ ನೋವಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಒಂಬತ್ತನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

(ಟ) ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆ ಎತ್ತು ಹಳೆಯದು?

'ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಗೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಿದೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುವವರು ಹಲವರಿದ್ದಾರೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಇವರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಹಳೆಯ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಈ ಶಾಸನಗಳು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸುವುದು ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎತ್ತು ಹಿಂದಿನದು ಎಂಬುದನ್ನಲ್ಲದೆ,

ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆ ಎತ್ತು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದು ನ್ನಲ್ಲ; ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎತ್ತೋ ಸಾವಿರ ವರು ಹಿಂದಿನದಾಗಿರಬಲ್ಲದು.

ಒಂದೇ ಮೂಲಬಾಶೆಯಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಎರಡು ಬಾಶೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆ ಎರಡು ಬಾಶೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಎತ್ತು ಹಿಂದಿನವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಬೇರ್ಪಡಿಕೆ ಎತ್ತು ವರುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಒಂದು ಬಾಶೆ ಎತ್ತು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲದು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ, ಆ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ತುಳು ಮತ್ತು ಕೊರಗ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಕೊಡಗು, ಮಲಯಾಳ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯದಿದ್ದದ್ದೇ ಈ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ.

ತುಳು ಮತ್ತು ಕೊರಗ ನುಡಿಗಳು ಮೂಲ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದಿಂದ ಬೇರಾದ ಮೇಲೆ, ಬಾಕಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಮೂಲ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಯಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಬೇರಾಗಿರಬೇಕು. ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುವ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವುದೇ ಈ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಾರಣ. ಬಾಕಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಕೋತ, ತೊದ, ಕೊಡಗು, ಮತ್ತು ಕುರುಂಬ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾಗಿ, ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಬಾಕಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಮೂಲ ನುಡಿಯಿಂದ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಗಳು ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಬರಹವೇ ಹೆಚ್ಚು ಹಳೆಯದೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಇದು ತಮಿಳು ಬರಹದ ಹಳತನವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ತಮಿಳು ನುಡಿಯ ಹಳತನವನ್ನಲ್ಲ. ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ಉಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ಉಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಗಳನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿಗಿಂತಲೂ ಕನ್ನಡವೇ ಹೆಚ್ಚು ಹಳೆಯದೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಎತ್ತು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವಲ್ಲೂ ಮುಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

(ತ) ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಎಂತಹದು?

ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ತುಂಬಾ ಇದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಲವು ಮಂದಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯನ್ನು, ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದವಾದರೆ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕರಾಟಕದ ಗಡಿಬಾಗಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜನರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಮರಾಟಿ, ತುಳು, ತೆಲುಗು ಮೊದಲಾದ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಬಾಶೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಎತ್ತೋ ಹೆಚ್ಚು ಉಂಟಾಗಿರುವುದು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ತುಂಬಾ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬಲ್ಲವರು, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲವರು ಇವತ್ತಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಂಶ ಮಾತ್ರ. ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಾವು ತುಂಬಾ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆಂದು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ತಾವು ತುಂಬಾ ಮುಕ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ

ಅವರು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು; ಆದರೆ, ಅವರ ಬರಹಗಳ ಪರಿಚೆ (ಸ್ವಭಾವ) ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯ ಪರಿಚೆಯಾಗಲಾರದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವರೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನೆರೆಹೊರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಬಳಸುವ ಬಾಶೆಯ (ಮಾತಿನ) ಪರಿಚೆಯೂ ಆಗಲಾರದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಆದಾರವಾಗಲಾರದು; ಕನ್ನಡಿಗರ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ, ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಆದಾರವಾಗಬಲ್ಲದು.

(ಪ) ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಬರಹವನ್ನಲ್ಲದೆ ಬಾಶೆಯನ್ನಲ್ಲ

ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಎಂಬ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಾನು ಅಯ್ದು ವರದಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಬರೆದಿದ್ದೆ; ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರಗಳು, ಋಕಾರ, ಷಕಾರ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಅಕೃರಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಓದಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಅಂತರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಬವಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಆ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದೆ.

ಇದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಇವತ್ತು ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ; ಆದರೆ, ಈ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ನಾನು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಕುರಿತಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ! ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಗೊಂದಲವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಅಕೃರವಾಗಲಿ, ಋಕಾರ-ಷಕಾರಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಬರಹದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದಲ್ಲಿ ಬಾಶೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಏನನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವವರು ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯ ಉಲಿಗಳನ್ನೇ ನಾನು ತೆಗೆದುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!

ಇಂತಹ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಗೂ ಕನ್ನಡ ಬಾಶೆಯ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದೇ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಮುಕ್ಯ ಉದ್ದೇಶ.

ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರುವ ಪಸುಗೆಗಳನ್ನು ಎರಡು ಮುಕ್ಯ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೂ ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆಗಳ ನಡುವೆ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲಿನ ನಾಲ್ಕು (೨-೫) ಪಸುಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಈ ಗೊಂದಲದಿಂದಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿರುವ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ನಾಲ್ಕು (೬-೯) ಪಸುಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಗೊಂದಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳಿವು

(೧) ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ಎಂದರೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ. ಮಾತನ್ನು ಆಡಿದೊಡನೆ ಅದು ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ; ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಬಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಹ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಚಿತ್ರ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ; ಚಿತ್ರಕ್ಕಿಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಮುಕ್ಯವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರಹಕ್ಕಿಂತ ಮಾತು ಮುಕ್ಯ.

(೨) ಆದರೆ, ಮಾತನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿದರೆ ಅದು ಸರಿಯಾದ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಅದರ ಒಯ್ಯುಗೆ(ಮಾದ್ಯಮ)ಯಾಗಿರುವ ಉಲಿಗಳು ಹೊರಿಸುವ ಕಟ್ಟು ಪಾಡುಗಳು ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿರುವ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳು ಹೊರಿಸುವ ಕಟ್ಟುಪಾಡುಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳು, ಪದಕಂತೆಗಳು, ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಇಟ್ಟಳ, ವಿಶಯಗಳ ಓರಣ ಮೊದಲಾದುವೆಲ್ಲ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದ, ಸೊಲ್ಲು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಹಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಉಲಿಗಳ ಏರಿಳಿತ, ಮತ್ತು ಮಾತಿನೊಂದಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕಯ್ಯನ್ನೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಬಲ್ಲವು ಬರಹದಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಪದಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಪದರೂಪಗಳ ನಡುವಿನ ಬಿಡುವು, ಕೊನೆ (.), ಬೆರಗು (!), ಅರೆಕೊನೆ (;), ತಡೆ (,) ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಗಬಲ್ಲವು ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ.

(೩) ಒಂದು ಬಾಶೆಗೆ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವುದರಿಂದಾಗಿ ಅದರ ಬಳಕೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವೂ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಹಲವು ನುಡಿಯರಿಗರಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಕೆಲವು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಇದು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ.

ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿದಾಗ, ಮಾತಿಗಿಲ್ಲದಂತಹ ಬಾಳಿಕೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬಂತು: ಮಾತು ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಆಮೇಲೆ ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಮಾತಿನ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ ಆದಾರವಾಗಬಲ್ಲದು. ಆದರೆ, ಬರಹ ನಮ್ಮೆದುರು ಅಳಿಯದೆ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿ ಓದಿ ನೋಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು, ಪದಗಳನ್ನು, ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ, ಬರಹ ನಾವು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನೇ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದೆ: ನಮ್ಮ ತಿಳಿವನ್ನು ನಮ್ಮಿಂದ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಪಡೆದ ಸನ್ನಿವೇಶದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ, ಅದನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲು ಅದು ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಬರೆದುದನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಬೇರ್ಪಡಿಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಮಾನವನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಅರಿಮೆ(ವಿಜ್ಞಾನ)ಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿವನ್ನು ತಿಳಿದವರಿಂದ ಮತ್ತು ತಿಳಿದ ಸನ್ನಿವೇಶದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದುದೇ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಏತ್ತಿಗೆಗಾಗಿ, ಅರಿಮೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ತುಂಬಾ ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾಗಿರುವ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇವನ್ನು ಬರಹದ ನೆರವಿಲ್ಲದೆ ಕಲ್ಪಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಬರಹದ ಬಳಕೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿದೆ.

(೪) ರೇಡಿಯೋ, ಟಿ.ವಿ., ಸಿನೆಮಾ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಬಂದಾಗ, ಬರಹದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳುಂಟಾದುವು; ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾತಿನ ಪರಿಚಿಗಳು ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬರಹಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡತೊಡಗಿದುವು. ಇವತ್ತಿನ ಕೂಡುಬಲೆ(ಇಂಟರ್ ನೆಟ್)ಯಿಂದಾಗಿ ಇದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಿಂಚೆ (ಇ-ಮಯ್ಲ್), ಫ್ಲೇಸ್‌ಬುಕ್, ಟ್ವಿಟರ್ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ತಾಣಗಳು ಬರಹವನ್ನು ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿವೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾತಿನ

ಪರಿಚೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ಓದುಗನ ಮಾರ್ಕುಡಿ ಒಡನೆಯೇ ದೊರಕಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ಅವು ಬರಹದ ಹಾಗೆ ಬಾಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ; ಎಣ್ಣುಕದ ತೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿರುವುದನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅದು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಹರಟಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗಲೇನೇ ಮಾನವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತುಂಬಾ ಮುಕ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಕುಡು ನಡೆದಿತ್ತು; ನಾಗರಿಕತೆ ಎಂಬುದು ಬರಹದ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಷ್ಟು ವರೆಗೆ ಬರಹಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮುಕ್ಯತೆ ಬಂದಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಬರಹದ ಪ್ರಾಮುಕ್ಯತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ಜನರೂ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ತಿಳಿದಿರಲೇಬೇಕೆಂಬ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ಬರಹ ಬಾರದವರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರರು, ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಅವರು ಇವತ್ತಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು.

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲೇನೇ ಬರಹವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಬಲ್ಲ 'ಯು-ಟ್ಯೂಬಿ'ನಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯಬೇಕು. ಇಂತಹವು ನಡೆದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾದುನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಗೊಂದಲದಿಂದಂಟಾದ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೋಗ ಲಾಡಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳಿವು

(೧) ಒಂದು ಬರಹದ ಹಳೆತನಕ್ಕೂ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಹಳೆತನಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ; ಒಂದು ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅದರ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಯಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದರ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳಾಗಿರುವ ಶಾಸನಗಳ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನವೂ ಇದೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ತಪ್ಪು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ನುಡಿ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಗಳ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ನುಡಿಯ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿರುವ ಉಲಿಗಳು ಎಂತಹ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಉಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬೇರೆಯೇ ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಆರನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

(೨) ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನ) ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅಳವನ್ನು ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಜನರೂ ಪಡೆಯಲೇಬೇಕೆಂಬ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ನಾವು ಆಯ್ದುಕೊಂಡಿರುವ ಮಂದಿಯಾಳ್ವಿಕೆ (ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ) ಈ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟು ಜನರು ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದು, ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆಯಾಗಿದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಬರಹ ಬಾರದವರಿಗಿಂತ ಬರಹ ಬಲ್ಲವರು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯೇ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಒಂದೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಜನರೂ ನೆಲೆಸಿರುವರಾದರೆ, ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತ

ಬರಹ ಬಲ್ಲವರ ಕಯ್ಯಲ್ಲಿದೆಯಾದರೆ, ಅವರಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ಬರಹ ಬಾರದವರು ಹಲವಾರು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ, ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಮಂದಿಯಾಳ್ವಿಕೆ ಎಂಬುದು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಬರಿಗಿಂತನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಬಹುದು; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೂ ಒಂದು. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಂತಹದೊಂದು ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಏಳನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

(೩) ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಕರ)ಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾವು ಇವತ್ತು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಎಂಟನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ಸುಲಭವಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಉಲಿಪಿಗೂ (ಉಚ್ಚಾರಣೆಗೂ) ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿರಬೇಕು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಇಂತಹ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ಹಲವು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮೂಲಕ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಂತಹ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೀರಾ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಕಟ್ಟಳೆಯೊಂದನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ಅಂತಹ ಪದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಉಲಿಪಿಗೂ (ಓದಿಗೂ) ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನೂ ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಎಂತಹ ಪ್ರಯೋಜನಗಳೆಲ್ಲ ದೊರಕಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು, ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವವರ ವಾದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಗೊಂದಲದಿಂದ ಉಂಟಾದವುಗಳೆಂಬುದನ್ನು ಎಂಟನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

(೪) ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಕಟ್ಟಳೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೇಲಿರುವ ಪೂಜ್ಯಭಾವ, ಮತ್ತು ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿರುವ ಹಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿವೆ; ಈ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಗೊಂದಲದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಬಳಸಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವೇನು, ಅದರ ಇವತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆಂತಹದು, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬಂತಹ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಒಂಬತ್ತನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ, ಮೇಲಿನ ಗೊಂದಲವನ್ನು ನೀಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಿರುಳು

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿರುವ ಗೊಂದಲದಿಂದಾಗಿ ಬಾಶೆಯ ಕುರಿತು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವರೂ ಇವತ್ತು ಹಲವು ಬಗೆಯ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಅಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಂಡವರೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಪ್ಪುಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ದಾರಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎಂತಹದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮುಕ್ಯ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಾಶೆ ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿ ಎಂದರೆ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಮೇಲಿನ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ; ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದೆ ೨-೫ನೇ ಪಸುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಗೊಂದಲದಿಂದಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಆಮೇಲೆ ೬-೯ನೇ ಪಸುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಗೊಂದಲವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು

೨. ಬಾಶೆ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ	೨೬
೩. ಮಾತನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ	೪೫
೪. ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಬರಹದ ಸವಾರಿ	೭೬
೫. ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ	೯೯

೨. ಬಾಶೆ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ

ಯಾವುದು ಮೇಲು?

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮೇಲು ಎಂದು ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಬರಹವೇ ಮೇಲೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿಸಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪು ಮಾಡುವುದು, ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳುವುದು, ಗೊಂದಲಗೊಳ್ಳುವುದು ಮೊದಲಾದವು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಒಂದು ಬರಹವನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅದನ್ನು ಕೆಡಿಸದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತನಾಡಲು ಬರುವುದು ಅಂತಹ ಒಂದು ವಿಶೇಷವಾದ ಅಳವೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿತಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಕಲಿತವರಲ್ಲೂ ಹಲವರಿಗೆ ಓದಲು ಬರುತ್ತದೆಯಾದರೂ ಚಂದವಾಗಿ ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆಯಬಲ್ಲವರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯಿದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಒಪ್ಪಿಗೆಗೆ ಬಾಳಿಕೆಯಿಲ್ಲ; ಆಡಿದ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಅದು ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ, ಬರಹರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಅಳಿಯದೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬರಹಕ್ಕಿರುವ ಈ ಬಾಳಿಕೆ ಅದು ಮಾತಿಗಿಂತ ಮೇಲೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯದಿದ್ದವರಿಗೆ ಮೇಲ್ದರ್ಜೆಯ ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಡಲಾಗಿದೆ. ಬರಹದ ನೆರವಿಲ್ಲದೆಯೂ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕೆಲವರ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆ; ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ, ಮತ್ತು ಬರಹಗಳನ್ನು ಸುಲಬವಾಗಿ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಪಡೆಯಲು ಬರುವಂತಹ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಬಾರದವರು ಒಳ್ಳೇ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಓದಿ ಆನಂದಿಸಲಾರರು, ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನೂ ನೀಡಲಾರರು. ಈ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಒಯ್ಯಿಗೆ (ಮಾಧ್ಯಮ) ಬರಹವಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಮಾತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನ್ನಣೆ ದೊರೆತಿದೆ. ಜನರ ನೆನಪುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿಯುವಂತಹ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಇದೆ; ಆದರೆ, ಬರಹದ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಬಗೆ ಮತ್ತು ಹರವು ಅದರಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಮಾತು ಊರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಂದ ಜಾತಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಬರಹ ಎಲ್ಲಾ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಮಾತಿನಿಂದ ಬೇರಾಗಿರುವ ಈ ಬರಹದ ರೂಪವನ್ನೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ರೂಪವೇ ಸರಿಯಾದುದು, ಮತ್ತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುವ ರೂಪ ತಪ್ಪಾದುದು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಅಂತಹ ಅನಿಸಿಕೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೂ ಮಾತಿನ ರೂಪಕ್ಕಿಂತ ಬರಹದ ರೂಪಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನ್ನಣೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ, ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ಎಂದರೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬರಹವೇ; ಆಡುಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಅದರ 'ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿರುವ' ರೂಪಗಳು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ, ಈ ಅನಿಸಿಕೆ ತಪ್ಪು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಾಶೆಯೆಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ. ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಚಹರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆತನ ಫ್ಲೋಟೋ ತೆಗೆದಿರುವ ಹಾಗೆ. ಫ್ಲೋಟೋಗಿಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಮುಕ್ಯವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರಹಕ್ಕಿಂತ ಮಾತು ಮುಕ್ಯ.

ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

(ಕ) ಬರಹಕ್ಕೆ ಮಾತು ಮೂಲ

'ನುಡಿ' ಎಂಬ ಪದ 'ನುಡಿಯುವುದನ್ನು' ಎಂದರೆ ಮಾತನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಬರೆಯುವುದನ್ನಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬಂದ 'ಬಾಶೆ' ಎಂಬ ಪದವೂ ಹೀಗೆಯೇ; ಅದಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಮಾತು' ಎಂಬ ಹುರುಳೇ ಇದೆ.

ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ನುಡಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಮಾತಿನ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಂಗಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪಡೆಯಲಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ ಬರಹದ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಉಪಕರಣಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ 'ಲೇಂಗ್ವೇಜ್' ಎಂಬ ಪದವನ್ನು 'ನಾಲಿಗೆ' ಎಂಬ ಹುರುಳಿರುವ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಲ್ಯಾಟಿನ್‌ನ 'ಲಿಂಗ್ವಾ' ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಪಡೆಯಲಾಗಿದೆ.

(ಚ) ಮಾತು ಮೊದಲು, ಬರಹ ಆಮೇಲೆ

ಮಾನವನ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯಲ್ಲಿ ಮಾತು ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ, ಮತ್ತು ಬರಹ ಆಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆ: ಮಾನವನು ಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿ ಮಾನವನೆನಿಸಿಕೊಂಡ ಸಮಯದಲ್ಲೇನೇ, ಎಂದರೆ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೇನೇ, ಆತನಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಮೂಡಿರಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾನವನನ್ನು ಉಳಿದ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಪರಿಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಆತನ ನುಡಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಮುಕ್ಯವಾದುದು.

ಮಾತಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಬರಹ ತುಂಬಾ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನದು; ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ, ಬರಹವನ್ನು ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದುದು ಬರೇ ಅಯ್ದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ; ಮೆಸೊಪೊಟೇಮಿಯಾದ ಸುಮೇರಿಯನ್ ಜನರು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ನಡೆಸಿದ್ದರೆಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಚಯ್ನೀಸ್ ಜನರೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬರಹವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಬರಹದ ಬಳಕೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು.

ಆದರೆ, ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳು ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ, ಮಾತು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಇದನ್ನು ಊಹಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ:

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಉಸಿರುಗಳು ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನಾಳಗಳ ಮೂಲಕ ಒಳಗೆ ಹೋಗಬೇಕು; ಈ ಎರಡು ನಾಳಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಜಾಗ ಮಾನವನ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕೆಳಗೆ ಉಲಿಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಆತನ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ನುಡಿಗಿ ಬೇಕಾಗುವ ನೂರಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಜಾಗವಿರುವಂತಾಗಿದೆ.

ಚಿಂಪಂಜಿಗಳ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ನಾಳಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಜಾಗ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಮೇಲೆಯೇ ಇದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವಕ್ಕೆ ಮಾನವನ ಹಾಗೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಯಲೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟುವಾಗ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲೂ ಈ ಜಾಗ ತುಂಬಾ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುವುದನ್ನೂ ಉಸಿರಾಡುವುದನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಹುಟ್ಟಿ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಜಾಗ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಈ ಎರಡು ನಾಳಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಜಾಗ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಅಶ್ಚು ಕೆಳಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆತನ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಕೆಳಗೆ ಹೋದುದರಿಂದಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ನೂರಾರು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದು, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ದಪ್ಪವಾದ ನರಗಳ ಕಟ್ಟು ಮಾನವನ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಮಿಲಿಯ ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಬಳಸಿ, ಮಾನವನ ನುಡಿಯನ್ನು ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಮಿಲಿಯ ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯನ ಮಿದುಳು ಮಾತನಾಡಲು ಬಾರದಂತಹ ಚಿಂಪಂಜಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮಿದುಳಿಗಿಂತ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡದು; ಅದು ಈ ರೀತಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಲು ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಜಾಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೇ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ. ಎಂದರೆ, ಮಾನವನ ವಿಕಾಸವಾದಂದಿನಿಂದಲೂ ಮಾತಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಜಾಗವನ್ನು ಆತನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಕ್ಯವಾದ ಜಾಗಗಳಿವೆ; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜಾಗ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಮಾತಿನೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಸುತ್ತದೆ (ಎಂದರೆ, ಮಾತಿಗೆ ಹುರುಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ), ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಜಾಗ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಓದು-ಬರಹಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಒಂದು ಜಾಗವೂ ಇದೆ; ಆದರೆ ಇದು ತೀರಾ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದುದು; ಅದು ಮಾತಿನ ಜಾಗಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅದರ ಬಳಕೆ ಮಾತಿನ ಜಾಗಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

(ಟ) ಮಾತಿನ ಹರವು ಬರಹಕ್ಕಿಲ್ಲ

ಸುಮಾರು ನೂರು-ನೂರಯ್ಯತ್ತು ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆರು ಸಾವಿರ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ತಿಳಿದಿತ್ತು; ಆದರೆ, ಆಮೇಲೆ ಬರಹವಿಲ್ಲದ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬರಹಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಈ ಕೆಲಸ ಇವತ್ತಿಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮಿಷನರಿಗಳು, ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಒಕ್ಕೂಟಗಳು ನಡೆಸುತ್ತ ಬಂದಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಅಮೆರಿಕಾದ ಎಸ್.ಅರ್.ಎಲ್ (ನುಡಿಯರಿಮೆಯ ಬೆಲೆಸಿಂಗ್‌ಯ ಕೂಟ) ಎಂಬುದು ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬರಹವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಬರಹವಿಲ್ಲದ ನುಡಿಗಳು ಇವತ್ತಿಗೂ ಹಲವಿವೆ; ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಅದನ್ನು ಬಳಸದಿರುವ ನುಡಿಗಳೇ ಇವತ್ತಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಎಷ್ಟು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಬರಹ ಇದೆ, ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವುಗಳ ಬರಹಗಳು ಆ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ಸರಿಯಾದ ಲೆಕ್ಕ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರಹವಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಆಡುವವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿಗೆ ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಮಾರು ನೂರು-ನೂರಯ್ಯತ್ತು ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ, ಅಂತಹ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವರು ಸಾವಿರಕ್ಕೊಬ್ಬರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಅಂತಹವರ ಎಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚತೊಡಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿತಿರುವ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಮೊದಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ಜನರಲ್ಲೂ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಮಾತಿನ ಕಲಿಕೆಯ ಅಡಿಗಟ್ಟಿನ ಮೇಲೇನೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ, ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಮಾತನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರಲ್ಲದೆ ಬರಹವನ್ನಲ್ಲ. ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುವಲ್ಲೆಲ್ಲ ಜನರು ಅದನ್ನೇ ಬಳಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ; ದೂರವಿರುವವರನ್ನೂ ದೂರವಾಣಿಯ ಮೂಲಕ ತಲಪಲು ಬರುವುದಾದರೆ, ಜನರು ಅದನ್ನೇ (ಎಂದರೆ ಮಾತನ್ನೇ) ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

(ತ) ಮಾತಿನ ಕಲಿಕೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ, ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಕೃತಕ

ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನ್ನು ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ; ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರ ಮಾತು ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಅದು ಅವರಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅದು ಅವರ ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಬೀರುವುದಿಲ್ಲ; ಕಲಿಸಲಿ, ಕಲಿಸದಿರಲಿ, ಮಾತನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ತಾಯ್ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರು ಓದುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಓದಲು ಕಲಿಯಲೂ ಬಹುದು; ಆದರೆ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಅದನ್ನು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿಯಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅದು ಅವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಬಂದ ಅಳವಲ್ಲ.

ಹಕ್ಕಿಗಳು ಹಾರಲು ಕಲಿಯುವ ಹಾಗೆ, ಮತ್ತು ನಾಯಿಗಳು ಈಜಲು ಕಲಿಯುವ ಹಾಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ; ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬಂದ ಅಳವುಗಳು. ಆದರೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಈಜುವ ಅಳವು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬರುವಂತಹದಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಆತನು ತಾನಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಹದ ಕಲಿಕೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಅದು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬರುವ ಅಳವಲ್ಲ. ಈಜಲು ಕಲಿಯದವರು ಇಲ್ಲವೇ ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯದವರು ಹಲವು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ ಅಂಗಗಳಿಗಿಂತ ಬರಹದ ಅಂಗಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಸಮರ್ಥವಾಗಿವೆ: ಆತನ ಕಿವಿಗಿಂತ ಕಣ್ಣು ಹೆಚ್ಚು ಚನ್ನಾಗಿ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು; ನಾಲಿಗೆಗಿಂತ ಕಯ್ಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಚನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸಬಲ್ಲವು; ಮತ್ತು ಉಲಿಗಳಿಗಿಂತ ಬರಿಗೈಲು ಹೆಚ್ಚು ಚನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತು ತೊಡಕುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಹುರುಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲವು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ದೊರೆತಿರುವುದು ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ.

ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಮಾತನ್ನು ಪಡೆಯಲೇಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಮಾತು ಕಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ಉಲಿಯನ್ನು ಕೇಳಲಾಗದ ಕಿವುಡು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸನ್ನೆನುಡಿ ಬಳಸುವವರ ಒಡನಾಟವಿದೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಅವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವನಿನಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನುಡಿಯೊಂದು ಬೇಕೇ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಈ ರೀತಿ ಕಲಿತ ಸನ್ನೆನುಡಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬರುವ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲದೆ ಬರಹದ ಹಾಗೆ ಕಲ್ಪಿತವಾದುದಲ್ಲ. ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಅದಕ್ಕೂ ಅದರದೇ ಆದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದ್ದು, ಮಕ್ಕಳು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಬಳಸಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸನ್ನೆನುಡಿಯ ವೇಗ ಮಾತಿನ ವೇಗದ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ; ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ಪದಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಬೇಕಾಗುವುದಾದರೂ, ಸನ್ನೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ಮಾತಿನ ಸೊಲ್ಲಗಳಷ್ಟೇ ಸಮಯ ತಗಲುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಸನ್ನೆನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವವರು ಮಾತಿನಷ್ಟೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲರು.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ತಂದುಹಾಕುತ್ತದೆ: ಮಾತನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿಯುವ ಕಾರಣ, ಮತ್ತು ಈ ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕಲಿಸುವವರ ಪ್ರಭಾವ ಚೂರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಮಾತು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾತನಾಡುವವರ ತಿಳಿವಿಗೆ ಬಾರದ ಹಾಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದು ಅವರ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಏತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾಗಿತ್ತು (ಪಾಲ್> ಥಾಲು, ಪಣ್>ಥಣ್ಣ); ಕೆಲವು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಹಕಾರ ಆಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿತ್ತು (ಥಾಲು>ಅಲು, ಥಣ್ಣ>ಅಣ್ಣ); ರಕಾರ ಮತ್ತು ಏಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲವಾಗಿತ್ತು (ಕಳ್>ಕರೆ ಹಾಲು ಕರೆ, ಊಱು>ಊರು ನಿಲ್ಲಿಸು, ತಳ್>ತರೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆ). ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ; ಮಾತಿನ ಕಲಿಕೆ ದೊಡ್ಡವರ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಆಗಗೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನುಡಿಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೇ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ. ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಕಾಲದ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ನಡುಗನ್ನಡ ಕಾಲದ್ದಾಗಿ, ಇವತ್ತಿನ ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಹಳೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನಡು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಆಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಹೊಸ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಆಗಿದೆ.

ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಆ ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡವರ ಹತೋಟಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವು ಮಂದಿ ಬರಹಗಾರರು ಬೇಕೆಂದೇ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಹೊರಟಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹ ಬದಲಾಗಬಲ್ಲದು.

ಹಳೆಗನ್ನಡ ಬರಹ ನಡುಗನ್ನಡ ಬರಹವಾಗಿ ಬದಲಾಗಲಿಲ್ಲ; ಅದು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ವರೆಗೂ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುದ್ದಣನ ಬರಹಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಜನರ ಮಾತು ತುಂಬಾ ಬದಲಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ವಚನಕಾರರು ತಮ್ಮ ವಚನಗಳಿಗೆ ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ನಡುಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸಹೊರಟರು, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿದ್ದುದು ನಡುಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿತು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಮಯೂರಿನ ಬರಹಗಾರರು ನಡುಗನ್ನಡದ ಬದಲು ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಹೊರಟುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳು ನಡುಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿರುವ ಹೊಸಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿವೆ. ಈ ರೀತಿ ಬರಹಗಾರರು ಬೇಕೆಂದೇ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ; ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಹೋಗದಿದ್ದರೆ, ಅದು ಬದಲಾಗದೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಎತ್ತುಗೆ; ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಸಮಯದಿಂದಲೂ ಅದು ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ; ಅದರ ಬರಹಗಾರರು ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಹೋಗದೆ, ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಚಾಚೂತಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ.

(ಪ) ಬರಹಕ್ಕೆ ಉಪಕರಣಗಳು ಬೇಕು, ಮಾತಿಗೆ ಬೇಡ

ಏನನ್ನಾದರೂ ಬರೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಒಂದು ಪೆನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಪೆನ್ಸಿಲ್ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಒಂದು ಕಾಗದ ಇಲ್ಲವೇ ನೋಟ್‌ಬುಕ್ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೀಲಿಮಣೆಯಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಯೂ ನಾವು ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅದರ ಓದುಗರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತಹ ಕೆಲವು ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಇವೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಕರಣಗಳೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವನ್ನು ಬಳಸಿ ನಾವು ಉಲಿಗಳನ್ನು, ಉಲಿಕಂತೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ನೇರವಾಗಿ ಪದಗಳನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಉಂಟುಮಾಡಿ ಬಳಸತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವರ ನುಡಿಗೆ ಬರಹದ ನೆರವು ದೊರಕಬಲ್ಲದು. ಅದು ಉಲಿಗಳ ಹಾಗೆ ಯಾವ ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬರುವಂತಹದಲ್ಲ.

ಇವತ್ತಿಗೂ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಬರಹವಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಆಡುಗರು ಅವಕ್ಕೆ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಿಗಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳು ತುಂಬಾ ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ ತಿಳಿವಿಗರು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹ ತುಂಬಾ ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾಗಿದೆ (ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿವೆ); ಅದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹ ಹೇಗಿರಬೇಕು, ಯಾವುದು ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯ (ಪದಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ (ಚರಿತ್ರೆ) ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ, ಅವನ್ನು ಇವತ್ತು ಹೇಗೆ ಉಲಿಯಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಮುಕ್ಯ) ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಏನಾದರೂ ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಯಾವ ಉಪಕರಣವೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತನಾಡಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆ, ತುಟಿ, ಗಂಟಲು ಮೊದಲಾದ ಬಾಯಿಯ ಅಂಗಗಳನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ; ಇವನ್ನು ಬಳಸಿ, ನಮ್ಮ ಉಸಿರಿಗೆ ಹಲವು ಬಗೆಯ ರೂಪಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಆ ಉಸಿರೇ ಮಾತಾಗಿ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ, ನುಡಿಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿಲ್ಲ; ಅವು ತಾವಾಗಿಯೇ ಮನುಷ್ಯನ ಹುಟ್ಟಿನೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದುಬಂದಿವೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಸುಲಬವಾದುದು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾದುದು ಎಂದಾಗಲಿ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬಾ ಸುಲಬ, ಮತ್ತು ಕೊರಿಯನ್ ಬರಹ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸುಲಬ.

ನಾವು ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ಮಾತನಾಡುವ ಮತ್ತು ಬೇರೆಯವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು; ಆದರೆ, ಓದುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಾಗ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾರೆವು.

ಕೀಲಿಮಣೆಯನ್ನು ನೋಡದೆ ಎಣ್ಣುಕ(ಕಂಪ್ಯೂಟರ್)ಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರು ಇದಕ್ಕೊಂದು ಹೊರಪಡಿಕೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ, ಬೇರೊಬ್ಬರು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಎಣ್ಣುಕಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಕೆಲಸದೊಂದಿಗೆ (ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ಹಾಕಬೇಕಾದುದನ್ನು ಓದಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸದೊಂದಿಗೆ)

ನಡೆಸಬಲ್ಲರು; ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಎಣ್ಣುಕದ ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವವರು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾರರು.

ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೇರವಾಗಿ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತೇವೆ; ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಸುತ್ತೇವೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಅನುಭವ ಇಲ್ಲವೇ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ತಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತನಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾವು ಬೆಳಕಿರುವಲ್ಲೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು; ಆದರೆ, ಓದುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಳಕಿರುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಪೆನ್ನು ಹೇಗೆ ಓಡುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಬರಹ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಗೆರೆ ಬರೆದು ನೋಡಿದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವುದು, ಮತ್ತು ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವುದು ಈ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೂ ಕಾರಣ.

(ಗ) ಮಾತಿಗೆ ಉಲಿಯೊಂದೇ ಒಯ್ಯುಗೆ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಹಲವು

ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಕಿ)ಗಳು ಕನ್ನಡದಂತಹ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿವೆಯಾದರೆ, ಜಪಾನೀಸ್‌ನಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಉಲಿಗಳ ಗುಂಪನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ; ಚಿಯೋಸ್‌ನಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ನೇರವಾಗಿ ಹುರುಳುಗಳನ್ನೇ ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ; ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಉಲಿಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಪದಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಬಗೆಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಎಡದಿಂದ ಬಲಕ್ಕೆ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದರೆ, ಉರ್ದು ಇಲ್ಲವೇ ಅರೇಬಿಕ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬಲದಿಂದ ಎಡಕ್ಕೆ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪುಸ್ತಕದ ಪುಟಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಡದಿಂದ ಬಲಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಉರ್ದುವಿನಲ್ಲಿ ಬಲದಿಂದ ಎಡಕ್ಕೆ ಸಾಗುತ್ತವೆ.

ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನೂ ಹಳೆಯ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಗೆರೆ ಎಡದಿಂದ ಬಲಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿದರೆ, ಎರಡನೆಯದು ಬಲದಿಂದ ಎಡಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಎಡದಿಂದ ಬಲಕ್ಕೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಬವ್‌ಸ್ಟ್ರೋಫ್‌ಡನ್ ಬರಹವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಗದ್ದೆಯನ್ನು ಉಳುವಾಗ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವ ಹಾಗೆ ಈ ಬರಹ ಸಾಗುತ್ತದೆ.

ಚಿಯೋಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಬಲದಿಂದ ಎಡಕ್ಕೆ ಸಾಗುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಓಗಾಮ್ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಸಾಗುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಲಂಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಿಗೆಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಸಾಗುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಒಂದು ಬಿಂದುವಿಗೆ ಸುತ್ತುವರಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಉಲಿಗಳು ಒಂದನ್ನೊಂದು ಹಿಂಬಾಲಿಸಬಲ್ಲವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಓರಣದಲ್ಲೂ ಬರಲಾರವು.

ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ: ಅರೇಬಿಕ್‌ನಂತಹ ಕೆಲವು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚುಲಿ(ವ್ಯಂಜನ)ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ತೆರೆಯುಲಿ(ಸ್ವರ)ಗಳನ್ನು ಹಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಹಲವು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೂ ಓದಿಗೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೆಲವು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಓದದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಕೆಲವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಓದಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇಂತಹ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ತೊಡಕುಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಓದದೆ, ಉಲಿಗಳ ಮೂಲಕ ಓದಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೇ ಇವೆಲ್ಲವೂ ತೊಡಕುಗಳಾಗಿ ತೋರಲು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ; ಇದರಿಂದ ಬರಹಕ್ಕೆ ಮಾತೇ ಮೂಲ ಎಂಬುದೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ನೇರವಾಗಿ ಬರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಉಲಿಕಂತೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಉಲಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಓದಲು ಮೂವತ್ತು-ನಲುವತ್ತು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ, ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಸಾವಿರಾರು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಚಯ್ನೀಸ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು (ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ) ನೇರವಾಗಿ ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಲು ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೆ ಏಳೆಂಟು ಸಾವಿರ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಯಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪದನಿರಕೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಅಯ್ಯತ್ತು ಸಾವಿರ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೇನೆಂದರೆ, ಬರಹಗಳು ಮಾತಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಷ್ಟೂ ಅವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಬರಹಗಳನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ 'ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳ ಜೋಡಣೆಯಿಂದ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ' (ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಮನ್ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮ್, ಅ, ನ್, ಮತ್ತು ಎ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ) ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ 'ಈ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯದಿರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಪದಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಹುರುಳಿನೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಬರಹವನ್ನು ಅವರು ಚಯ್ನೀಸ್ ಬರಹದ ಹಾಗೆ ಓದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಾದುದರಿಂದ, ಅವರು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಓದಿದರೆನೇ ಅವರದು ಸಲೀಸಾದ ಓದಾಗಬಲ್ಲದು.

ಓದಿನಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದಂತೆಲ್ಲ, ಆಗಾಗ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬರಿಗೆಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸದೆ ನೇರವಾಗಿ ಓದಲು ತೊಡಗಲಾಗುತ್ತದೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಓದಲು ಕಲಿಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೂ ಉಲಿಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಗಮನಿಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲೂ ಈ ಸಂಬಂಧದ ಅರಿವು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರವಣಿಗೆಗಳ ವಿಕಾಸದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಚಿತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ನೇರವಾಗಿ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆಮೇಲೆ ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಚಿನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಪದಗಳ

ಅಂಗಗಳನ್ನು, ಎಂದರೆ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಉಲಿಕಂತೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ಬರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲಾಯಿತು.

ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲದ ಉಲಿಗಳಿಂದ ಹುರುಳಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇಂತಹದೇ ಇಟ್ಟಳವಿರುವ ಬರವಣಿಗೆಗಳು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ (ಎಂದರೆ, ಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ) ಬರವಣಿಗೆಗಳಿಗಿಂತ ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವೆಂದು ಜನರು ಮನಗಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಬರವಣಿಗೆಗಳಿರುವ ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಬದಲು ರೋಮನ್‌ನಂತಹ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬರವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಬರಹದ ಬಳಕೆ ಮಾತನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ವಿಶಯವೂ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ.

(ಜ) ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಬರಹದ ಮೇಲಲ್ಲ

ನುಡಿಗಳನ್ನು ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಅವು ಬೆಳೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನುಡಿಯರಿಗರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳನ್ನಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬಾರತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್, ದ್ರಾವಿಡ, ಮುಂಡ ಮತ್ತು ಟಿಬೆಟೋ-ಬರ್ಮನ್ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಮುಕ್ಯ ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಹೇಳಲಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಈ ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳ ನಡುವಿನ ಹೋಲಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆಯಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಿಗೆಗಳ ನಡುವಿನ ಹೋಲಿಕೆಯ ಮೇಲಲ್ಲ. ಬಾರತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳೂ ಖ್ರಿಯೋ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಿಗಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ, ಈ ವಿಶಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ಅವನ್ನು ಗುಂಪಿಸಿದವಾದರೆ, ಅದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯ (ಚರಿತ್ರೆಯ) ಕುರಿತು ಬೇರೇನನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ವರೆಗೂ ಬರಹಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿಯೇ ಇಲ್ಲ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಮಲಯಾಳ ಮತ್ತು ತುಳು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬರಹಗಳಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಉಲಿಗಳ ಬದಲು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಗಿರಿಸಬೇಕಾದೀತು.

ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೊಂದರೆಯಿದೆ: ಉಲಿಗಳು ಆಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಳಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳೂ ನಮಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಉಳಿಯಬಲ್ಲದಾದ ಕಾರಣ, ಅದರ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಶಾಸನಗಳು, ತಾಮ್ರದ ತಗಡುಗಳು, ನಾಣ್ಯಗಳು ಮೊದಲಾದ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳು ನೆರವಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ಇವು ತಿಳಿಸುವ ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ನುಡಿಯ ಹಿನ್ನಡವಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲದು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಶಾಸನ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯಗಳ ಸಮಯವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಹಳೆಗನ್ನಡ, ನಡುಗನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವೆಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಮೂರು ಹಂತಗಳು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಈ ಮೂರು ಹಂತಗಳಿಗೆ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟವರು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಬರಹಗಾರರು: ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಿಗೆ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟವರು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕರಾವಳಿಯ ಜಯ್ಯ ಕವಿಗಳು; ನಡುಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಿಗೆ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟವರು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬಡಗ ಕರ್ನಾಟಕದ ವೀರಶಯ್ಯ ವಚನಕಾರರು; ಮತ್ತು ಹೊಸ ಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಿಗೆ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟವರು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಯ್ಯೂರಿನ ರಾಜರ ಆಸ್ತಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಬರಹಗಾರರು.

ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಮೂರು ಹಂತಗಳು ಸಮಯಬೇದವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರದೆ, ಜಾಗ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಬೇದಗಳನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಮೂರು ಹಂತಗಳ ನಡುವೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇನೇ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಎಂದರೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡ, ನಡುಗನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡ ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಈ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿರುವ ಜಾಗ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಗಳು ಬೇರಾದುದರಿಂದಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದವುಗಳಾಗಿಯೂ ಇರಬಹುದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಶಾಸನ, ಕಾವ್ಯ, ವಚನ, ಮೊದಲಾದುವು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಧಾರಗಳಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡದ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿನೋಡುವುದು, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಮಲಯಾಳ, ತುಳು, ಗೋಂಡಿ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡುವುದು ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಎರಡು ದಾರಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ:

ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡದ ಒಳನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ, ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಿರಬಹುದಾದ ಮೂಲಕನ್ನಡವೊಂದರಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೂಲಕ, ಕನ್ನಡದ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ಅಂತಹದೇ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯ ಬಹುದು. (ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ್ದೇನೆ.) ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ನುಡಿಗಳ ಉಲಿಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾದ ವಿಷಯ.

(ಡ) ಬರಹದ ಜೀವಂತಿಕೆಗೆ ಮಾತಿನ ಬೆಂಬಲ ಬೇಕು

ಒಂದು ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ತನ್ನ ಸಹಜತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಬರಹ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರಬೇಕು. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತಿರುವ, ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತಿನೊಂದಿಗಿರುವ ಕೊಂಡಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡಿರುವ ಬರಹದ ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ತನ್ನ ಸಹಜತೆಯನ್ನೂ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಕೃತಕವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಅದಕ್ಕಿದ್ದ ಮಾತಿನ ಕೊಂಡಿ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿರಬೇಕು; ಆಮೇಲೆ ಅದು ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಬರಿಯ ಬರಹದ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದು ಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಅದು ಇವತ್ತು ತುಂಬಾ ಕೃತಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ಎಂದು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗುವ ಪರಿಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ (ಒಂಬತ್ತನೇ ಪಸುಗೆ ನೋಡಿ).

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಪ್ರಾಕ್ರತದ ಹಲವು ಒಳನುಡಿಗಳು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಮಾತಿನೊಂದಿಗಿನ ಕೊಂಡಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಕಳೆದ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಜನರ ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದಾಗಿ ಇಂದಿನ ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಹಿಂದಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ಒಡಿಯಾ, ಬಂಗಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಂಡಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಮಾತಿನೊಂದಿ ಗಿರುವ ಕೊಂಡಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ; ಅದು ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದದ್ದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದು ಇವತ್ತಿಗೂ ತನ್ನ ಸಹಜತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಮತ್ತು ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೀರಾ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಅವರ ಬರಹ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ಆದಶ್ಯು ಬೇಗ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಚರ್ಚಿಸ್ ಬರಹವೂ ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ; ಹಳೆ ಚರ್ಚಿಸ್ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿತ್ತು; ಆದರೆ, ಅದರೊಂದಿಗೇನೇ ಏಳನೇ ಶತಮಾನದ ಟಾಂಗ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಕಾಲದಿಂದ ಮಾತಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಚರ್ಚಿಸ್ ಬರಹವೂ ಕಟ್ಟುಕತೆಗಳಂತಹವನ್ನು ಬರೆದಿಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮುಂದೆ ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆಡುನುಡಿಗೇ ತೀರ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಬರಹಗಳೂ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದುವು. ಈ ರೀತಿ ಚರ್ಚಿಸ್ ಬರಹ ಮಾತಿನ ಮಾರ್ಪಡನ್ನನುಸರಿಸಿ ತಾನೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಕ್ರತಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಮತ್ತು ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹಗಳನ್ನೂ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಬರಹ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಅದನ್ನು ಸತ್ತ ನುಡಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹ ಗ್ರೀಕರ ಮಾತನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ, ಮತ್ತು ಇವತ್ತಿಗೂ ಹೊಸ ಗ್ರೀಕ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜೀವಂತ ಬರಹವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ.

ತಿರುಳು

ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಮುಕ್ಯವಾದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

(೧) ನುಡಿ ಎಂಬ ಹುರುಳಿರುವ ಪದವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದಗಳಿಂದ ಪಡೆಯಲಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಬರಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದಗಳಿಂದಲ್ಲ.

(೨) ಮಾತನ್ನು ಮಾನವನು ಅಯ್ಯಾರು ಮಿಲಿಯ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಪಡೆದಿದ್ದ, ಆದರೆ ಬರಹವನ್ನು ಆತ ಪಡೆದುದು ಬರೇ ನಾಲ್ಕಯ್ಯು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ.

(೩) ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆವರೆಗೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜಗಳು ಮಾತ್ರ ಬರಹವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲೂ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಕೆಲವು ಜನರು ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು; ಇವತ್ತಿಗೂ ಬರಹ ಬಾರದವರ ಎಣಿಕೆ ನೂರಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟಿದೆ; ಆದರೆ, ಮಾತು ಬಾರದ ಸಮಾಜ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ.

(೪) ಮಾತನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಬರಹವನ್ನವರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಮತ್ತು ಬರಹ ಕೃತಕ.

(೫) ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ಪೆನ್ನು, ಕಾಗದ ಮೊದಲಾದ ಉಪಕರಣಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಗೆ ಯಾವ ಉಪಕರಣವೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

(೬) ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಉಲಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಬರಹದ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಉಲಿ, ಉಲಿಕಂತೆ, ಹುರುಳು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

(೭) ನುಡಿಗಳನ್ನು ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಮಾತಿನ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಹುದಲ್ಲದೆ ಬರಹದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನಲ್ಲ.

(೮) ಮಾತು ಸಮಯದಿಂದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಬರಹ ಆ ರೀತಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬದಲಾಗಲಾರದು; ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಬರಹಗಾರರು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಬದಲಾಗಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತಲ್ಲ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕೃತಕವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

೩. ಮಾತನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ

ಎರಡನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹ ಮಾತನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಮಾತನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಅದು ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವೆರಡರ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ ನೇರವಾದುದಲ್ಲ, ತುಂಬಾ ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾದುದು. ಹೀಗಾಗಲು ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ:

(೧) ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಒಯ್ಯುಗೆ (ಮಾದ್ಯಮ) ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ: ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬರಹದ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತಹದು, ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವಂತಹದು; ಮೊದಲನೆಯದಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಿನ ಎಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿದೆ, ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದಕ್ಕೆ ಜಾಗದ ಎಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿದೆ.

(೨) ಮಾತನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ಬರಹವನ್ನು ಓದಲು ಇಲ್ಲವೇ ಬರೆಯಲು ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೊಬ್ಬರ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಜುವುದು, ಸಯ್ಕಲ್ ತುಳಿಯುವುದು ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಹಾಗೆ ಅದು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆಯುವ ಅಳವಲ್ಲ.

(೩) ಮಾತಿನ ಹಿಂದಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಮಾತನಾಡುವವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅದು ಅವರ ಹತೋಟಿ ಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬರಹದ ಹಿಂದಿರುವ ಕಟ್ಟಲೆಗಳು ಅಂತಹವಲ್ಲ; ಅವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಳಕೆಗೆ ತಂದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಚನ್ನಾಗಿರುವ ಬರಹವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಬರಹದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಬರಹಗಾರರ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಅದರ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತವೆ; ಆದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯದಂತೆ ಅದನ್ನು ಕಲಿಸುವವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರಾದ ಕಾರಣ, ಅದು ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆ ಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗುವ ಬದಲು ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಅದರ ಬರಹಗಾರರು ಸಮಯ ದಿಂದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೪) ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಗುರಿಗಳೂ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣ: ನುಡಿಯ ಮೂಲಕ ತಲಪಬೇಕಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಮ್ಮ ಎದುರಿಗೇನೇ ಇರುವಾಗ ನಾವು ಮಾತನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ.

ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯಲು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುವುದು, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಅನಿಸಿಕೆ ಗಳನ್ನು ಬೇರೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದು, ನೆರೆಹೊರೆಯವರನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಅವರೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ಮಾತನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು, ನಡವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿಡುವುದು, ಮರೆತು ಹೋಗದಂತೆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಡುವುದು ಇಲ್ಲವೇ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ದೂರವಾಣಿ, ಉಲಿಯಚ್ಚು, ಮಿಂಚಂಚೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳು ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿವೆ: ಇವು ಮಾತಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬರಹದ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಬರಹದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ನಡೆಸಲು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿವೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಮುಕ್ಯ ಗುರಿಗಳು ಬೇರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು, ಅವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಮೂಡಿಬರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿದೆ:

ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆ ಉಲಿ, ಬರಹದ ಒಯ್ಯುಗೆ ಬರಿಗೆ

ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆ(ಮಾದ್ಯಮ)ಯಾಗಿ ನಾವು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ, ಮತ್ತು ಬರಹದ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಬೇರೆ ಹಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ:

(ಕ) ಉಲಿಗಳಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಕಟ್ಟು, ಬರಹಕ್ಕೆ ಜಾಗದ ಕಟ್ಟು

ಉಲಿಗಳಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಕಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣ, ಅವು ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತನ್ನೊಮ್ಮೆ ಆಡಿದವೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರವು. ಹೇಳಿದುದು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಮಗೆ ಅನಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನೇ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಸರಿಪಡಿಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೇಳುವಾಗಲೇನೇ ಅದು ಸರಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನಿಸಿದರೂ, ಅದನ್ನು ನಡುವೆಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಲು ತೊಡಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಪಡೆದು ಬದಲಾಯಿಸಲಾರವು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಿನ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಹಿಂದೆ ಬರೆದು ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ಓದಿ ನೋಡಬಲ್ಲೆವು, ಮತ್ತು ಅದು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವಾದರೆ, ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು. ಬರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಇಲ್ಲವೇ ಹೊಡೆದು ಹಾಕಿ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬಲ್ಲೆವು. ತನ್ನ ಇಡೀ ಬರಹ ತನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಬರಹಗಾರನು ಅದನ್ನು ಓದುಗನ ಮುಂದೆ ಇರಿಸದಿರಬಲ್ಲನು.

ಉಲಿಗಳು ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳ ಇರುವಿಕೆ ಆಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಹಿಂದೆ ಕೇಳಿಸಿದ ಉಲಿಗಳು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಕೇಳಿಸಲಿರುವ ಉಲಿಗಳು ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹಕ್ಕೆ ಕಾಲದ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ; ಜಾಗದ ಮಿತಿ ಮಾತ್ರ ಇದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಹಿಂದೆ ಓದಿದ ಬಾಗವನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಓದಿನೋಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಓದಲಿರುವ ಬಾಗವನ್ನು ಈಗಲೇ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಓದಿನೋಡಬಹುದು. ಇಡೀ ಬರಹ(ಪುಸ್ತಕ)ವೇ ಓದುಗನೆದುರಿಗಿರುವ ಕಾರಣ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಬರೆಯುವಾಗಲೂ ಹಿಂದೆ ಬರೆದುದನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿ ಓದಿಕೊಂಡು, ಮುಂದೆ ಏನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು; ಮೇಲೆ ಬರೆದುದನ್ನು ಮತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಬರೆದುದನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ನೋಡಬಹುದು.

ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರಹಗಳನ್ನು ಒಂದರ ಎದುರಿ ಗೊಂದರಂತೆ ಇರಿಸಿ, ಅವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ

ಹೆಚ್ಚು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವುಗಳ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಚ) ಮಾತಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಜಾಗದ ಒತ್ತಡ

ಮಾತಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣ, ಮಾತನಾಡುವವರು ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ತಪ್ಪುಗಳು ನುಸುಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ನಾವು ಬಳಸುವ ಪದಗಳು ಪೂರ್ತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು, ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲಿನ ಮೊದಲ ಬಾಗಕ್ಕೂ ಕೊನೆ ಬಾಗಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು; ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳದಿರಬಹುದು, ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬರಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೇಳ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಮರೆಯಲೂಬಹುದು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ ಇರುವ ಕಾರಣ ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಮಾತನಾಡುವವನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವವನ ಮೇಲೂ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡವಿರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಆತನೂ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ: ಆಡುಗನು ಹೇಳಿದ್ದೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಆತನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಆಡುಗನು ಹೇಳಿದ್ದೊಂದು, ಮತ್ತು ಆತ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡುದೊಂದು ಎಂದಾಗಬಹುದು; ಆಡುಗನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆತ ಗಮನಿಸದೆಯೂ ಇರಬಹುದು.

ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದನ್ನು ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವ ಆತುರ ಮಾತನಾಡುವವನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ಕೇಳುಗನಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರಾಗಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ತೊಡಗಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳುಗನೇ ತಾಳ್ಮೆಯಿಲ್ಲದೆ ಎದ್ದುಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬ ಹೆದರಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುವವನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವ ಮೊದಲೇ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಹೇಳಲು ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆತನು ಬಳಸುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಾತಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಯ ಇಲ್ಲವೇ ನೆನಪಿನ ಓಟ ಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹುರುಳಿಲ್ಲದ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಪದಕಂಠಗಳು ನಡುನಡುವೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ಮತ್ತು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ತಿರುತಿರುಗಿ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಸಿಗುವ ಕಾರಣ, ಯಾವ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಬಳಸಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬಳಸಿರುವ ಪದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಬೇರೊಂದು ಪದವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಳಸಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೊಬ್ಬರ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು, ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕೋಶವೊಂದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿನೋಡಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಂತಹ ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಉದ್ದದ್ದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪದರೂಪಗಳು ಅಡಕಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕೆಲವು ತೆರೆಯುಲಿ(ಸ್ವರ)ಗಳು ಮತ್ತು ಮುಚ್ಚುಲಿ(ವ್ಯಂಜನ)ಗಳೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬಿದ್ದುಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಏತುಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದುದರಿಂದ ಎಂಬುದು ಅದ್ದರಿಂದ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಬೇಗನೆ ಹೇಳಿಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ ಮಾತಿನ ಮೇಲಿರುವುದೇ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು.

(ಟ) ಮಾತಿನ ಸೊಲ್ಲು ಸಡಿಲು, ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲು ಅಡಕ

ಮಾತಿಗೆ ಹೊತ್ತಿನ ಎಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿರಲು ನೆರವಾಗುವಂತಹ, ಮತ್ತು ಸರಾಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲು ಬರುವಂತಹ ಸೊಲ್ಲಿಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹಕ್ಕೆ ಜಾಗದ ಎಲ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದಾಗಿ, ತಿಳಿಸಬೇಕಾದುದನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಅಡಕವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಬರಹಗಾರನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವಂತಹ ಹಲವು ಇಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ: ಉದ್ದುದ್ದವಾದ ಹೆಸರುಕಂಠಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಮತ್ತು ಎಸಕಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ಎಸಕಪದಗಳ ಹೆಸರುರೂಪಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಒಳಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಜಾಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಇಟ್ಟುಗಳ ಸಡಿಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಅವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸುಳು ಸೊಲ್ಲುಗಳಾಗಿದ್ದು, ಮತ್ತು ಪದದಿಂದ ಜೋಡಿಸಿದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಒಳಸೊಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಿಕ್ಕಲು ಸೊಲ್ಲುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪದಗಳ ತಿಣ್ಣೆ (ಸಾಂದ್ರತೆ) ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ.

(ತ) ಬಿಡುವುಗಳ ಆದಾರ ಬೇರೆ

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆ; ಅವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಬಗೆಗಳಾವುವೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿಡುವು(ಎಡೆ)ಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆಯಾದರೂ ಅವು ಕೇಳುಗನ ನೆರವಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವು ಮಾತನಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆಯಲ್ಲದೆ, ಸೊಲ್ಲಿನ ಇಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳುಗನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಸರಿಯಾದ ಪದ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಲು ಸಮಯ ಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಮಾತು ತುಸು ಹೊತ್ತು ನಿಂತುಹೋಗಬಹುದು; ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ಉಸಿರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಯ ಬೇಕಿದ್ದಾಗಲೂ ಅದು ನಿಲ್ಲಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಮಾತನಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವ ಬಿಡುವುಗಳೇ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಿನ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವಲ್ಲದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಇಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ (ಎಂದರೆ, ಪದಗಳು, ಪದರೂಪಗಳು, ಪದ ಕಂಠಗಳು, ಸೊಲ್ಲುಗಳು, ಒಳಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವಂತಹ) ಬಿಡುವುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಡುವೆ ಬರುವ ಬಿಡುವುಗಳು ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪದರೂಪಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತವೆ; ಅವು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಓದಿ, ಅವುಗಳ ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿರುವ ಕೇಳುಗನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುತ್ತವಲ್ಲದೆ, ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಕೊನೆ (.), ಅರೆಕೊನೆ (;), ತಡೆ (,) ಮೊದಲಾದ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸನ್ನೆಗಳೂ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಇಟ್ಟುಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿವೆಯಲ್ಲದೆ, ಬರವಣಿಗೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬರಹದ ಓದುಗನಿಗೆ ನೆರವಾಗುವಂತಹವು.

(ಪ) ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗದೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ

ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಿನಿಟಿಗೆ ನೂರು-ನೂರಯ್ಯತ್ತು ಪದಗಳನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ; ಕೆಲವರು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ವೇಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ನಾವು ಒಂದು ಮಿನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬಲ್ಲೆವು. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ:

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮಾತಿನ ಈ ವೇಗ ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ಹಾಗೇನೇ ನೇರವಾಗಿ ಮಾತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ನಮ್ಮ ಬರವಣಿಗೆ ಆಲೋಚನೆಗಿಂತ ತುಂಬಾ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಬರೆಯ ಬೇಕೆಂದಿರುವವರು, ಬರವಣಿಗೆಯ ವೇಗಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಲೋಚಿಸುವ ವೇಗದಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ನಾವು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಸಮಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಸಿಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಾತು ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಹಿಂದಿಕ್ಕುವುದೂ ಇದೆ; ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವವರು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಡವರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಸೊಲ್ಲುಗಳು ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ ಹೊರಬೀಳುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೇನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರವಣಿಗೆಯ ವೇಗ ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಾದಾಗಿದ್ದು, ಏನು ಬರೆಯಬೇಕು, ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಾಗುವ ಆಲೋಚನೆ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಬರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬರವಣಿಗೆಯ ಈ ಪರಿಚಯಿಂದಾಗಿ, ಹಲವರಿಗೆ ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾದುದೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾತನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬರೆಯಹೊರಟಾಗ ಇದನ್ನು ಬದಲಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಹೊಸದಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಓದುಗರು ಬರೆಯುವವರ ಎದುರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ

ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವೇನೆಂದರೆ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುವವರ ಎದುರಿಗೇನೇ ಅವರ ಕೇಳುಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ಬರೆಯುವವರ ಎದುರಿಗೆ ಅವರ ಓದುಗಿರುವುದು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ.

ಕೇಳುಗರು ಎದುರಿಗೇನೇ ಇರುವ ಕಾರಣ, ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಅವರು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾರೋ, ಇಲ್ಲವೇ ಅದು ಅವರಿಗೆ ಬೇಸರ ತರುತ್ತಿದೆಯೋ ಎಂಬುದು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಕೇಳುಗರೂ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನಡುನಡುವೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ

ಹಾಗೆ ಆಡುಗರು ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಬಲ್ಲರು. ತಾವು ಹೇಳಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಕೇಳುಗರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನಿಸಿದರೆ, ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ಗೊತ್ತಾಗುವ ಹಾಗೆಯೂ ಅವರು ಮಾಡ ಬಲ್ಲರು.

ಆದರೆ, ಬರೆಯುವವರ ಎದುರು ಅವರ ಓದುಗರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇರುವ ದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅವರಿಗೆ ಓದುಗರ ಅನಿಸಿಕೆ ಏನಿರಬಹುದೆಂಬುದು ಕೂಡಲೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಬರಹವನ್ನು ಎಂತಹ ಜನರಲ್ಲಿ ಓದಬಹುದು ಎಂಬುದೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನವರು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಬರಹವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದರೆ ತಮ್ಮ ಓದುಗರ ಕುತೂಹಲ ಉಳಿದೀತು, ಮತ್ತು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಕೇಲ್ವಿಗಳು ಏಳಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ತಾವೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳಿಗಿಂತ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತಹ ಬೇರೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೂ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ:

(ಕ) ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಬಳಕೆ ಬೇರೆ ತರ

ಬರಹದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಓದುವ ಸಂದರ್ಭ ಮತ್ತು ಸಮಯಗಳು ಬರೆಯುವ ಸಂದರ್ಭ ಮತ್ತು ಸಮಯಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಬರಹ ಓದುಗನನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಬಲ್ಲದು. ಇದಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಬರಹವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಜನರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಓದಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಬರಹಗಾರನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಮಾತಿನ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರು ಒಂದೇ ಜಾಗ ಮತ್ತು ಹೊತ್ತುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಭದಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯಬಹುದಾದ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಹುರುಳನ್ನು ಅಶ್ಚೊಂದು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಅವು ತುಂಬಾ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಇರಬಲ್ಲವು.

ಆಡುಗ ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳುಗರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾನು, ನೀನು ಮೊದಲಾದ ಆಡುಗ ಪದಗಳು, ಅಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲಿ, ಅಶ್ಚು, ಇಶ್ಚು ಮೊದಲಾದ ತೋರುಗ ಪದಗಳು, ಮತ್ತು ಆಡುಗನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪದಗಳು ಬರಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಆಡುಗನೆದುರೇ ಕೇಳುಗನಿರುವ ಕಾರಣ, ಆಡುಗನ ಸನ್ನಿವೇಶ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗನ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವನು, ಇವನು, ಮೇಲಿನದು, ಕೆಳಗಿನದು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಒಂದು ಬರಹದ ಓದುಗರು ಅದರ ಬರಹಗಾರನ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕಾರಣ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಓದುಗರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ, ಬರಹಗಾರನು ತಾನು ವರಿಸುವ ಸನ್ನಿವೇಶದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೇಲ್ವಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಪ್ಪಣೆಗಳು ಬರಹದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬರುತ್ತವೆ. ಮಾತನಾಡುವವರು ಮತ್ತು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಒಂದೇ ಕಡೆ ಇರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಸೂಳುನುಡಿ(ಸಂಬಾಶಣೆ)ಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪ.

(ಚ) ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ನೆರವುಗಳ ಬಳಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆ

ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಯ್ಯನ್ನೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ, ಉಲಿಯ ಏರಿಳಿತ, ಮಯ್ಯೆ ನಿಲುವು ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ಈ ಕಯ್ಯನ್ನೆ-ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕವೇನೇ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಳುಗನು ಆಡುಗನ ಎದುರಿಗೇನೇ ಇರುವ ಕಾರಣ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ನೆರವುಗಳನ್ನೂ ಆಡುಗನಿಗೆ ಬಳಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಇಟ್ಟಳ, ಬರಹದ ಗುರುತುಗಳು, ಕುರಳು(ಪಾರಾ)ಗಳು, ಕೋಶ್ಚಕಗಳು, ಗೆರೆತಿಟ್ಟುಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಗದ ಹಲವು ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಇಟ್ಟಳ ಮತ್ತು ಗುರುತುಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಬೇರಾಗಿ ಕಾಣಿಸು ವಂತೆ ಉಲಿಯ ಏರಿಳಿತವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಇಟ್ಟಳವನ್ನೂ ಇಂತಹ ಏರಿಳಿತಗಳೇ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ ಬದಲು ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲಿಟ್ಟಳಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ಬೆರಗು (!), ಕೇಳ್ವಿ (?), ತಡೆ (,) ಮೊದಲಾದ ಸನ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಟ) ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದರ ಗುರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಒಂದು ಬರಹದ ಗುರಿಯೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ಬರಹವೇ ಓದುಗನಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಡಕವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಪುಸ್ತಕದ ತಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಅದರ ಹೆಸರನ್ನು ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇದನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚು ವಿವರವಾಗಿ ಅದರ ಒಳಗಿರುವ ಒಳಪಿಡಿಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ತಲೆಬರಹಗಳನ್ನು ಪಸುಗೆಯ ಮೊದಲಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಒಂದೊಂದು ಪುಟದಲ್ಲೂ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ಪಸುಗೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಅದು ತಿಳಿಸುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ದಪ್ಪ ಬರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅಂಕೆಗಳಿಂದ ಅವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಷಯಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು, ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಒಳಗಿಟ್ಟಳವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ತಡೆ (.), ಅರೆತಡೆ (;) ಕೊನೆ (.), ಅಡ್ಡಗೆರೆ (-), ಓರೆಗೆರೆ (/) ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಯ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಪದಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕಂತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಮುಕ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಅವನ್ನು ದಪ್ಪ ಬರಿಗೆಯಲ್ಲಿ (ಕಣ್ಣು) ಇಲ್ಲವೇ ಎತ್ತುಗೆ ಗುರುತುಗಳೊಳಗೆ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಲಿಗಳ ಏರಿಳಿತಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಇಲ್ಲವೇ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

(ತ) ಮಾತಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಕೇಳುಗನು ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಮಾತನಾಡುವವನ ವೇಗವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಕೇಳುಗನು ಮಾತಿನ ಹುರುಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಮಾತಿನ ವೇಗ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದರೆ, ತುಸು ಬೇಗನೆ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಬಹುದು; ಮತ್ತು ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೆ ತುಸು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನುಡಿಯಲು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಆತನ ಕೇಳುವಿಕೆ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವವನ ವೇಗವನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಮಾತನಾಡುವವನು ಮುಂದೆ ಏನು ಹೇಳಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದು ಅದನ್ನು ಅವನು ನುಡಿಯುವವರೆಗೂ ಕೇಳುಗನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಓದುಗನ ಎದುರು ಇಡೀ ಬರಹವೇ ಇರುವ ಕಾರಣ, ಅವನಿಗೆ ಅದನ್ನು ತನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓದಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನವನು ಬೇಗನೆ ಓದಿ ಮುಗಿಸಬಹುದು, ಮೆಲ್ಲನೆ ಓದುತ್ತ ಹೋಗಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಬರೆದುದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ಓದಬಹುದು; ಮೊದಲಿನ ಕೆಲವು ಪುಟಗಳನ್ನು ಓದಿದ ಮೇಲೆ, ನಡುವಿನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊನೆಯ ಪುಟಗಳನ್ನು ಓದಲು ತೊಡಗಬಹುದು. ಓದಿದ್ದನ್ನೇ ತಿರುತಿರುಗಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಓದಬಹುದು.

(ಪ) ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಕೇಳುಗನ ಪ್ರಭಾವವಿರುತ್ತದೆ

ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಆಡುಗನ ಪ್ರಭಾವ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕೇಳುಗನ ಪ್ರಭಾವವೂ ಇರುತ್ತದೆ; ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವವನೊಬ್ಬನೇ ತೊಡಗಿರುವ ಬದಲು ಕೇಳುಗನೂ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾನೆ; ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಮಾತನಾಡುವವನು ಕೇಳುಗನಾಗುವುದು, ಮತ್ತು ಕೇಳುಗನು ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೊಬ್ಬನು ಮಾತನಾಡುವವನಾಗುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಈ ಆಡುಗ-ಕೇಳುಗ ಪಾಂಗುಗಳು ಇಬ್ಬರೊಳಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಹಲವು ಮಂದಿಯ ನಡುವೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುವವನಿಗೆ ಕೇಳುಗನಿಂದ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೊಬ್ಬನಿಂದ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗಬಲ್ಲದು, ಇಲ್ಲವೇ ನೆರವೂ ದೊರೆಯಬಲ್ಲದು. ಹಲವು ಬಾರಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಪದ ಸಿಗದೆ ತಡಬಡಿಸುವಾಗ, ಕೇಳುಗನು ತಕ್ಕದಾದ ಪದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಬರವಣಿಗೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಬರೆಯುವವನು ಒಬ್ಬನೇ ಇರುತ್ತಾನೆ; ಅವನಿಗೆ ಓದುಗನ ನೆರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ತಡೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬೇಕಾಗಿರುವ ಪದವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿಯುವಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಪದನೆರಕೆಯ ನೆರವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಬರೆದುದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ, ಕೊನೆಯ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಓದುಗನಿಗೆ ಕಳಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೇಳುಗನು ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಹಾಗೆ ಸೂಚಿಸದಿದ್ದರೂ ಅದು ಅವನ್ನು ತಾಗದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಕಡೆಗಣಿಸಬಹುದು; ಕಾಗದವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಲು ಹೋಗದೆ ಬದಿಗಿಡಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಕಸದ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಎಸೆದುಬಿಡಬಹುದು.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಸೂಳುನುಡಿ(ಸಂಬಾಶಣೆ)ಯಲ್ಲಿ, ಆಡುಗನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುಗನು ಒಪ್ಪಿ ಹೊಗಳಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ತಪ್ಪೆಂದು ತೋರಿಸಿ ತಿದ್ದಬಹುದು; ಆಡುಗನೂ ಕೇಳುಗನ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ತಾನು ಹೇಳಿದ್ದೇ ಸರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾದಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಾದಗಳಿಗೆ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ; ತಾನು ಹೇಳುವುದ ನ್ನು ಅದು ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತದೆ; ಓದುಗರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನು, ಬರಹವನ್ನವರು ಹೊಗಳುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೇ ತೆಗಳುತ್ತಾರೋ ಎಂಬಂತಹ ವಿಷಯಗಳು ಯಾವುವೂ ಅದನ್ನು ತಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಬರೆದವನಿಗೂ ಕೂಡ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯಗಳಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಬರಹದ ಕುರಿತಾಗಿ ಓದುಗನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳೇನು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಪ್ಲೇಟೋ, ಮಾತಿಗಿಂತ ಬರಹ ತೀರ ಕೀಳುಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಬರಹಗಳೆಲ್ಲ ಹಿಂದಿನವಲ್ಲದೆ, ಈಗಿನವಲ್ಲ; ಅವು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹಿಂದಿನವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಮಾತನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಅದನ್ನು ಕೇಳುಗರೂ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣ, ಏನು ಹೇಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲಿಗೇನೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೇಳುಗರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಮಾತು ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಏದುರಿಗೆ ಇರುವವರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಬಲ್ಲ ವಿಶಯವನ್ನೇ ಆಡುಗರು ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅವರು ಎದ್ದುಹೋಗಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಕೇಳುಗರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆಡುವವರು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹಗಾರನ ಓದುಗ ಅವನ ಇದಿರು ಇಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಏನು ಬರೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಮತ್ತು ವಿಶಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಆಮೇಲೆ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗಬಹುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಯಾವ ವಿಶಯದ ಮೇಲೆ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಬರಹವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಆತನಿಗಿದೆ. ಅವನು ಬರೆದುದನ್ನು ಒಬ್ಬನಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ, ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಓದುವವರಿರಬಲ್ಲರು. ಬರೆದುದು ಚನ್ನಾಗಿದೆಯಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಓದುಗರು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಓದುಗನಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದ ವಿಶಯಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಹಲವಾರು ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಶಯಗಳೂ ಇರಬಲ್ಲವು; ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ತನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಂತಹ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಓದುಗನು ಹುಡುಕಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಓದುಗನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಶಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಓದುಗನಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಿರಬಹುದಾದ ಕಾರಣ, ಬರಹಗಾರನು ಯಾವ ವಿಶಯವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಕೇಳುಗನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಶಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಲು ಹೊರಟರೆ, ತನ್ನ ಸಮಯ ಹಾಳಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಕೇಳುಗನು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆಡುಗನಿದುರು ಕೇಳುಗನಿರುವ ಕಾರಣ, ತನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗದಿರುವ ಮಾತನ್ನು ಆತನು ಕೇಳಿಗಳ ಮೂಲಕ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಮತ್ತು ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿದುದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಹಾಗಾಗಿ, ಕೇಳುಗನು ತನ್ನ ಮಾತಿನಿಂದ ಎಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಆಡುಗನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗಿನ ಹತೋಟಿಯಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಓದುವವರು ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇರುವರಾದ ಕಾರಣ, ಅವರದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಹತೋಟಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರಹ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಲ್ಲ

ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನ್ನು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ; ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾತನಾಡುವ ತಂದೆತಾಯಿ, ಅಕ್ಕ-ಅಣ್ಣ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ನಂಟರ ಮತ್ತು ಗೆಳೆಯರ ನಡುವೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಮತ್ತು ಅವರಾಡುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಮಗು ತಾನಾಗಿಯೇ ಅವರು ಬಳಸುವ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಮತ್ತು ಬೇರೆಯವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯಲು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಈ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮಗು ನಾಲ್ಕು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತದೆ: ಮೊದಲಿಗೆ ಎಂತೆಂತಹದೋ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ತನ್ನ ತಾಯ್ನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಹಲವು ಬಗೆಯ

ಉಲಿಗಳನ್ನೂ ಅದು ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಉಲಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾತಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅಂಗಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಲಿಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಆಮೇಲೆ ಎರಡನೆಯ ಹಂತವಾಗಿ, ಅದು ತನ್ನ ತಾಯ್ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಉಲಿಯತೊಡಗುತ್ತದೆ; ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅದು ಉಲಿಯುವ ಒಂದೊಂದು ಪದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಸೊಲ್ಲಿನ ಹುರುಳಿರುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಗು ತಲೆ'ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ತಲೆ ನೋಯುತ್ತದೆ, ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚು, ಇಲ್ಲವೇ ಟೋಪಿಯನ್ನು ತಲೆಯ ಮೇಲಿರಿಸು'ಎಂಬಂತಹ ಹಲವು ಹುರುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಇರಬಲ್ಲದು.

ಮುಂದಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಗು ಎರಡೆರಡು ಪದಗಳ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನುಡಿಯತೊಡಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಈ ನಾಲ್ಕು ಹಂತಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ದಾಟಿಯೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಅವರಿಗೆ ತಾಯ್ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವರ ನೆರವು ಸಿಗಲಿ, ಸಿಗದಿರಲಿ, ಅವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಈ ಹಂತಗಳನ್ನು ದಾಟುತ್ತ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಉದ್ದ-ಆಳಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಕಲಿಯುವ ಹಾಗೆ, ಮತ್ತು ಕಿವಿಯಿಂದ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಅವು ಬರುವ ದಿಕ್ಕನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಕಲಿಯುವ ಹಾಗೆ, ಮಾತನಾಡುವ ಮತ್ತು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಮಕ್ಕಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವು ಬೇಕೇ ಬೇಕು; ಈಜಾಡಲು ಇಲ್ಲವೇ ಸಯ್ಲ್ ತುಳಿಯಲು ಕಲಿಯುವ ಹಾಗೆ, ಓದುವ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವ ಈ ಚಳಕವನ್ನು ಅವರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಬೇಗನೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬಹುದು, ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಹಿಂದೆ ಬೀಳಬಹುದು; ಮಕ್ಕಳು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಳವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಕಲಿಸುವವರ ಅಳವನ್ನೂ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ತಾಯ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿಯೂ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಬೇಗನೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬಹುದು, ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ತುಸು ಹಿಂದೆ ಬೀಳಬಹುದು; ಆದರೆ, ಮಿದುಳಿನ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದ ಯಾವ ಮಗುವೂ ತನ್ನ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸದೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕೊನೆಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ; ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನಡುವೆಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬರುವುದು ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಬದಲು ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯುವುದೇ ಸುಲಬ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ವಿಶಯದ ಕುರಿತು ಬರೆಯ ಬೇಕೆಂದಿರುವವರು ಮೊದಲಿಗೆ ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಯಾರೊಡನೆಯಾದರೂ ಮಾತನಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಬವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾದರಿ ಮಾತು ಮತ್ತು ಮಾದರಿ ಬರಹ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾದರಿ ಬರಹ ಎಂಬುದಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಾತಿಗೆ ಒಂದು ಮಾದರಿ ಮಾತು ಎಂಬುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತು ಊರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯಿಂದ ಜಾತಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಬರಹ ಎಲ್ಲಾ ಊರು ಮತ್ತು ಜಾತಿಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಬರಹ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬರಲು, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮಾದರಿಯಿರಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ, ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿದಾಗ, ಬರಹದ ಕಯ್ಯಾಡದಿಂದಾಗಿ ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಎಂಬುದು ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದು ಬರಹಕ್ಕೆ (ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹದ ಓದಿಗೆ) ಹತ್ತಿರದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಬರಹವಿಲ್ಲದ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಇಂತಹ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಎಂಬುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದರಿಂದ ಅದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬರಹದ ಕಯ್ಯಾಡದಿಂದಾಗಿಯೇ ಮೂಡಿಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆಯೇ ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕೆ ಇವತ್ತು ಒಂದು ಮಾದರಿ ಮಾತು ಎಂಬುದಿದೆ; ಇದನ್ನು ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ, ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಲೆಕ್ಚರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಕೂಟಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವವರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯುವಾಗ ಈ ಮಾದರಿ ಮಾತನ್ನೇ ಬಳಸಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ, ಮರಾಟಿ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಕರಾವಳಿಯ ಜನರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾದಾಗ ಇಂತಹದೊಂದು ಮಾದರಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ಈ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಅದರ ಬರಹಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವಾಗಲೇ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮಾದರಿ ಮಾತು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವಾಗ ಅದರ ಹಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇದು ಆ ನುಡಿಯ ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರರು, ಆಡಳಿತಗಾರರು, ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಮೇಲಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವ ಜನರು ಬಳಸುವ ಒಳನುಡಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅಂತಹ ಒಳನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗುವ ಪದನೆರಕೆ, ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕತೆ-ಕಾದಂಬರಿ ಮೊದಲಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದಾಗ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ, ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಬಗೆಬಗೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗ, ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾದರಿ ಬರಹವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಬರಹದ ಅಡಿಗಲ್ಲಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಒಳನುಡಿಯೇ ಆ ನುಡಿಯ ಮಾದರಿ ಮಾತಾಗಿಯೂ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತವೆ; ಈ ಮಾದರಿ ಮಾತಿಗೆ ಬರಹದೊಂದಿಗೆ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಪರ್ಕವಿರುವುದರಿಂದಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಬರಹಕ್ಕೂ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು; ಒಂದು ನುಡಿಯ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಈ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗಿಂತಲೂ ಬರಹಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಮಾದರಿ ಮಾತೊಂದು ಮೂಡಿಬರಲು ಬರಹದ ಕಯ್ಯಾಡವೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾತು ಬದಲಾಗುವ ಹಾಗೆ ಬರಹ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು; ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯೇನಾದರೂ ಆಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬರಹಗಾರರು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ನಡೆಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹದ ಹಾಗೆ ನೂರಾರು ವರ್ಯ ಕಳೆದರೂ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಬರಹವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನು ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗದ ಹಾಗೆ ಕಲಿಸುವವರು ತಡೆ ಹಾಕಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ, ಹೀಗೆ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದ ಮಾದರಿ ಮಾತು (ಮತ್ತು ಬರಹ) ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ನುಡಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಂತೂ ಈ ರೀತಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಅವುಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಒಳನುಡಿಗಳಿಂದಲೂ ಬೇರಾಗಿಯೇ ಉಳಿದು, ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅರೇಬಿಕ್, ತಮಿಳು ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಆಡುನುಡಿಗಳಿಂದ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ.

ಹಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಆ ನುಡಿಗೊಂದು ಮಾದರಿ ಮಾತನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ, ಕೆಲವು ಪ್ರಯೋಜನಗಳೂ ಇವೆ, ಮತ್ತು ಕೆಲವು ತೊಂದರೆ ಗಳೂ ಇವೆ:

ಈ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಆ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದುಗೂಡಿಸುತ್ತದೆ, ಅವರಿಗೊಂದು ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ, ಅವರೆಲ್ಲರ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಒಂದು ಒಯ್ಯುಗೆಯನ್ನು (ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು) ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬಂತಹ ಹಲವು ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಮಾದರಿ ಮಾತಿನಿಂದ ದೊರಕುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ಈ ರೀತಿ ಒಳನುಡಿಗಳೆಲ್ಲೊಂದು ಬರಹದ ಮತ್ತು ಮಾದರಿ ಮಾತಿನ ನೆಲೆಯಾಗುವುದರಿಂದ, ಆ ಒಳನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನರಿಗೆ ಉಳಿದ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಲವು ತೋರಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದೊದಗುವ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ತೊಂದರೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು:

ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಅವರಿಗೆ ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಉಳಿದ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಒಳನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕೀಳರಿಮೆಯುಂಟಾಗುವ ಹಾಗೆಯೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಬಾರದವ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಒಳನುಡಿಗಳೆಲ್ಲೊಂದರ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಳಸಬಹುದಾದಂತಹ ಮಾದರಿ ಬರಹ ಮತ್ತು ಮಾದರಿ ಮಾತುಗಳು ಉಂಟಾಗಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಹದ ಬಳಕೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾದಂತೆಲ್ಲ, ಇಂತಹ ಮಾದರಿ ಮಾತು ಆ ನುಡಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳ ನಡುವಿರುವ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಅಳಿಸಿಹಾಕಬಹುದು, ಮತ್ತು ಒಳನುಡಿಗಳ ಎಣಿಕೆಯನ್ನೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಹುದು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಯಾವ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಊಹಿಸುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ.

ಬರಹಗಳ ಮತ್ತು ಮಾದರಿ ಮಾತುಗಳ ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಜನರು ಹತ್ತಿರ ಬಂದಂತೆ, ಒಳನುಡಿಗಳ ಅಳಿವು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವೂ ನಡೆಯಲಿದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಂತಹ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಉಳಿದ ನುಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ಇರವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಹೋರಾಡಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂಬರುವ ಕಾಲವೇ ಹೇಳಬೇಕು.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಗುರಿ ಬೇರೆ

ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಬಹುದಾದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ಬರಹದ ಮೂಲಕವೂ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲೆವು; ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುರಿಗಳಿವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಬಹುದಾದಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎದುರಿಗೇನೇ ಇರುವಾಗ ನಾವು ಮಾತನ್ನಲ್ಲದೆ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ.

(ಕ) ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಮಾತು, ವಿಶಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಬರಹ

ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಬರಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಾತು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಯ ಏರಿಳಿತ, ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸುಳುವಾಗಿ ನಡೆಸಲು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ವಿಶಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು, ಮತ್ತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಿಶಯಗಳು ಮರೆತುಹೋದರೂ ಅವನ್ನು ನೆನಪಿಸಲು ನೆರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಬರಹದ ಮೂಲಕ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಓದುಗರಿಗೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಹುರುಳು ದೊರಕುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅರಿಮೆಯ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು, ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದವಕ್ಕೆ ಮಾತಿ ಗಿಂತಲೂ ಬರಹವೇ ಮೇಲೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಿಶಯವನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಜನರಿಗೆ ತಲಪಿಸ ಬೇಕೆಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗಿಂತಲೂ ಬರಹವೇ ಹೆಚ್ಚು ನೆರವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ; ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಈ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಬರಹಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಳವಡು ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಬರಹದ ರೂಪದಲ್ಲೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹಣ ಪಡೆದುದಕ್ಕೆ ರಶೀದಿಯನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ನೆನಪನ್ನು ನಂಬಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬಹುದು, ಅದರೆ ಬರೆದ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

(ಚ) ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣ ಬೇರೆ

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಅವುಗಳ ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು: ಬೇರೊಬ್ಬನ ಗಮನವನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನು ಮೊದಲಿಗೆ ಮಾತನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕೂಗು ಸರಿಯಾದ ಒಯ್ಯುಗೆಯೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನಿಸಿರಬೇಕು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬೇರೆಡೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವವರ ಇಲ್ಲವೇ ತುಸು ದೂರ ಇರುವವರ ಗಮನವನ್ನೂ ಕೂಗಿನಿಂದ ಸೆಳೆಯಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಉಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರಬೇಕು.

ಮಾನವನು ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದುದಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಕಾರಣವಿದ್ದಿರಬೇಕು: ಮರೆತುಹೋಗಬಹುದಾದ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನ್ನು ಬೇಕಾದಾಗ ನೆನಪಿಗೆ ತರಲು ನೆರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಆತನು ಬರಹವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಬಳಸತೊಡಗಿರಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಬಿಡಿಸಬಲ್ಲ ಚಿತ್ರ, ಗೆರೆ ಮೊದಲಾದ ಗುರುತುಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಒಯ್ಯುಗೆಗಳಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಕಂಡಿರಬಹುದು. ಇಂತಹ ಗುರುತುಗಳೇ ಮುಂದೆ ಬರಹದ ಒಯ್ಯುಗೆಗಳಾಗಿ (ಬರಿಗೆಗಳಾಗಿ) ಬೆಳೆದುಬಂದಿರಬೇಕು.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಗುರಿಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇವತ್ತಿಗೂ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಮಾತು ಅದನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇನೇ ಬಳಕೆಯಾಗುವಂತಹದು, ಮತ್ತು ಬರಹ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವಂತಹದು.

(ಟ) ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದರ ಗುರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಬರಹಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇನೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸದೆ ಬೇರಾವುದೋ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳ ಗುರಿಯೇನು, ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ಬರಹಗಳಲ್ಲೇನೇ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ, ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪುಟದಲ್ಲೂ ಬರುವ ತಲೆಬರಹಗಳು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳ ಆಕಾರವೂ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು.

ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳ ತಟ್ಟಿಯ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿವರವಾಗಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ಬರಹಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹೆಸರುಗಳೂ (ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ನಗೆಬರಹ, ಕವಿತೆ, ಹಾಡು, ಪ್ರಬಂಧ, ಕಾಗದ, ಕರೆಯೋಲೆ, ಪದನೆರಕೆ, ಪಟ್ಟಿಪುಸ್ತಕ ಮೊದಲಾದ ಬರಹದ ಬಗೆಗಳೂ) ಅವುಗಳ ಗುರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಬೇಕಾಗುವ ಅಳವುಗಳು ಬೇರೆ

ಒಳ್ಳೇ ಮಾತುಗಾರನೆನ್ನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅಳವಿಗಿಂತ ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರನೆನ್ನಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅಳವು ಬೇರಾಗಿದೆ. ಒಳ್ಳೇ ಮಾತುಗಾರನಿಗೆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮಾತು ಅರೆನಿಮಿಶದಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬರಬೇಕು; ತನ್ನ ಮಾತಿನಿಂದ ಕೇಳುಗರನ್ನು ಬಡಿದಿಬ್ಬಿಸಬಲ್ಲ ಅಳವು ಆತನಲ್ಲಿರಬೇಕು; ಯಾವ ವಿಶಯದ ಮೇಲೆ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಆತ ತನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವನಾಗಿರಬೇಕು; ಮತ್ತು, ಆತನ ತಿಳಿವು ಆಳವಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ವಿಶಾಲವಾಗಿರುವುದು ಮುಖ್ಯ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ತುಂಬಾ ತಾಳ್ಮೆಯಿರಬೇಕು; ಬರೆದುದನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಓದಿನೋಡಿದರೂ, ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ತಿರುತಿರುಗಿ ಬರೆದರೂ ಆತನ ತಾಳ್ಮೆ ಕುಂದದಿರಬೇಕು; ಇದಲ್ಲದೆ, ಆತನಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಿಶಯ ಮಾತ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು; ಆದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಆತನ ತಿಳಿವು ತುಂಬಾ ಆಳವಾಗಿರಬೇಕು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಬೆರೆಯುವ ಗುಣವಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಮಾತುಗಾರರಾಗಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಯಾರೊಡನೆಯೂ ಬೆರೆಯದೆ ಒಬ್ಬನೇ ಇರಲು ಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರರಾಗಬಲ್ಲರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಒಳ್ಳೇ ಮಾತುಗಾರರಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರರಾಗಿಯೂ ಇರಬಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ.

ಬರಹಕ್ಕಿಂತ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ತುಂಬಾ ತಿಳಿದವನೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊಡೆಯುವಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಆಳವಾಗಿ ವಿವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಗಾರನ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಅವನ ಬರಹವನ್ನು ಓದುವ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಮಾತುಗಾರನ ಯೋಗ್ಯತೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಶ್ವೊಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದ ಅಳೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರೆದು ಓದುವ ಪೆರ್ಮಾತು

ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರರನ್ನು ಒಂದು ಪೆರ್ಮಾತು (ಲೆಕ್ಚರ್) ಕೊಡಲು ಕರೆದರೆ, ಅವರು ತಾವು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದನ್ನು ಬರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕೇಳುಗರೆದುರು ಓದಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಇದು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪೆರ್ಮಾತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಾರರು ತಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳುಗರ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಬದಲಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಬರೆದು ತಂದ ಪೆರ್ಮಾತುಗಳು ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಕೇಳುಗರಿಗೆ ಹಿಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ: ಅವನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವವರು ಅವು ಕೇಳುಗರ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಲಾರರು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರ ಗಮನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ತಮ್ಮೆದುರಿಗಿರುವ ಬರಹದ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಕೇಳುಗರ ಅನಿಸಿಕೆಗಳ ನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿರಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಓದುವ ಬಗೆ ಮಾತಿನ ಬಗೆಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಉಲಿಯ ಏರಿಳಿತಗಳು, ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಯ್ಸನ್ನೆ-ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಓದಿನಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕೇಳುಗರು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಬರೆದು ತಂದ ಪೆರ್ಮಾತುಗಳ ಉದ್ದ ಕೇಳುಗರ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಹೆಚ್ಚು ವಿಷಯಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುತ್ತವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಪೆರ್ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಓದುತ್ತಿರುವವರು ತಿಳಿಸುವ ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯ ಯಾವುದು ಎಂಬುದೇ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಒತ್ತು ಕೊಟ್ಟು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅದು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಮಾತನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಕೇಳುಗರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಮಾತನ್ನು ಬರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದವರು ಅದನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಹೋಗುವ ಕಾರಣ, ಅವರು ತಿಳಿಸುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಷಯಗಳೂ ಕೇಳುಗರನ್ನು ತಲಪುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಓದಿಗಿಂತಲೂ ಮಾತು ಕೇಳುಗರ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದೂ ಇಂತಹ ಬರೆದು ಓದುವ ಪೆರ್ಮಾತುಗಳು ಕೇಳುಗರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಒಳ್ಳೇ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಪೆರ್ಮಾತುಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಕೇಳುಗರಿಂದ ಬರುವ ಕೇಳಿಗಳಿಗೆ ಒಡನೆಯೇ ಮಾರ್ಪಡಿ ಕೊಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾರ್ಪಡಿಯನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿ ತಿಳಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಇಂತಹ ಹೊತ್ತಿನ ನೆರವು ಮಾತನಾಡುವಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಅವರು ಒಳ್ಳೇ ಮಾತುಗಾರರಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಗೆಗಳು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಏತ್ಯುಗೆಗಾಗಿ, ಒಪ್ಪಂದಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಅರಿಮೆಯ ಕಡತಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿರುವ ಬರಹದ ಪರಿಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ; ಆದರೆ, ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಬರೆದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪರಿಚಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪರಿಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಏತ್ಯುಗೆಗಾಗಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಿಕರೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪರಿಚಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಬರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಳಸುವ, ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಕೂಟದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಅರಿಮೆಯ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಬಳಸುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪರಿಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಒಬ್ಬ ಮಾತುಗಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹಗಾರ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾತುಗಾರನಿಂದ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹಗಾರನಿಂದ ಬೇರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ: ಕೆಲವರು ಹೆಚ್ಚು ಅಡಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ದವಾದ ಮತ್ತು ಅಪರೂಪದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕೆಲವು ಬರಹಗಾರರ ಬರಹಗಳು ಮಾತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರವಿರಬಹುದು, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಬರಹಗಾರರ ಬರಹ ಮಾತಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಬಹುದು.

ಬರೆಯಲು ಅಶ್ಚು ಕಶ್ಚವಾಗುವುದು ಯಾಕೆ?

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ತುಂಬಾ ಸುಳುವಾಗಿ ಕಲಿತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಮಿದುಳಿನ ಇಲ್ಲವೇ ಕಿವಿಯ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದ ಯಾವ ಮಗುವೂ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿಯದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ, ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಈ ರೀತಿ ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವ ನುಡಿಯನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ; ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿತವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬರುತ್ತದ್ದಲ್ಲದೆ, ಉಳಿದವರಿಗೆ ಅದು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ; ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದವರಲ್ಲೂ ಹಲವು ಮಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹಲವು ವರ್ಷ ಕಲಿತಿದ್ದರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಹೆಚ್ಚು ಸುಳುವಾದುದಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ಹಿಂದೆ ತುಂಬಾ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾದ ಸಾವಿರಾರು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಿವೆ; ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಶ್ಚೊಂದು ಸುಳುವಾಗಿ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಲಿತವರಿಗೆ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವ ಕೆಲಸ ಯಾಕೆ ಅಶ್ಚೊಂದು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಅನಿಸಬೇಕು?

ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವವರು ಕೆಲವು ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇವನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ನೀಗಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ಅವರು ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಬಲ್ಲರು.

(ಕ) ಮಾತನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ

ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಅಶ್ಚೊಂದು ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲು ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ತುಂಬಾ ಚನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಈ ಪಸುಗೆಯ ತಲೆಬರಹವೇ ತಿಳಿಸುವ ಹಾಗೆ, ಮಾತನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಆಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆದರೆ ಅದು ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಾತನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಗದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಲು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಲವು ಪರಿಚಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಆಡುವವರು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪರಿಚಿಗಳು, ಆಡುಗನ ಸಿಟ್ಟು, ಬೇಗುದಿ, ಹೆದರಿಕೆ, ಅಳಲು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪರಿಚಿಗಳು, ಆಡುಗನು ಗಂಡೋ, ಹೆಣ್ಣೋ, ಮಗುವೋ, ಮುದುಕನೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪರಿಚಿಗಳು, ಇಂತಹವೆಲ್ಲ ಮಾತಿನಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವಾಗ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರುವುದೇನು ಎಂಬುದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ಬಿಡುವು, ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಕೊನೆ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾತಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಬೇರೊಬ್ಬನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತಹ ಬರಹವಾಗಬಲ್ಲದು.

(ಚ) ಓದುಗರ ನೆರವು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಆ ಮಾತಿನ ಕೇಳುಗರು ಎದುರಿಗೇನೇ ಇರುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ಬರೆಯುವಾಗ ಆ ಬರಹದ ಓದುಗರು ಎದುರಿನಲ್ಲಿರುವುದು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ; ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಓದುಗರು ಯಾರೆಂದು ಬರೆಯುವವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು; ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅದೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಯಾರಿಗೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರುವಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರು ತಮ್ಮ ಬರಹದ ಓದುಗರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಅವರಿಗೆ ನಡೆಸಲು ಕಲಿತಂತಹ ನುಡಿಯ ಬಳಕೆಗಿಂತ ಇದು ತೀರಾ ಬೇರಾ ಗಿರುವ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತನಾಡುವವನು ಬಳಸುವ ಒಂದೊಂದು ಸೊಲ್ಲುಗೂ ಉರವಣೆ (ಪ್ರೇರಣೆ)ಯಿರುತ್ತದೆ; ಅದು ಎದುರಿಗಿರುವವನ ಕೇಳಿಯಿರಬಹುದು, ಅಪ್ಪಣೆಯಿರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಕೋರಿಕೆಯಿರಬಹುದು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರೆಯುವವನು ತಾನು ಬಳಸುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಉರವಣೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗುವವರಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಇದನ್ನು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಕತೆ ಹೇಳುವಾಗ ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೂಗುಟ್ಟುವವರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕೇಳುಗರು ಈ ರೀತಿ ಕತೆಯ ಮುಂದುವರಿಕೆಗೆ ಉರವಣೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬರೆಯುವವರಿಗೆ ಅವರ ಬರಹ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹೂಗುಟ್ಟುವವರು ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅದಿಲ್ಲದೆಯೂ ಬರಹವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಟ) ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಮಾತು ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಬರವಣಿಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬಾ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿ ಪಳಗಿದವರಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ವೇಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಬರವಣಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೂ ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ತ) ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಬರಹದಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿರದೆ, ಇಡಿಯಿಡಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಡಕವಾಗಿ, ಇನ್ನೂಡಿತ ಬಾರದಂತೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ, ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಡೆಸದಿರುವಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಕೆಲಸ ಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ವಿಶಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗುವ ಮೊದಲು, ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಏನನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲು ಹೇಳಬೇಕು; ಇದರಿಂದ ಏನನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಶಯ ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಲು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

(ಪ) ಬೇರೆ ನೆರವುಗಳು ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ

ಬರೆಯಲು ತೊಡಗುವಾಗ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವ ವಿಶಯವೆಂದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಉಲಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲೂ ಬರಿಯ ಪದ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಉಲಿಯ ಏರಿಳಿತ, ಒತ್ತು ಕೊಡುವಿಕೆ ಮೊದಲಾದವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಮಾತಿನ ಸಂದರ್ಭವೂ ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಕೇಳುಗರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲು ಗಳು ತುಸು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೇಳುಗನಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವಾಗ, ಅದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವಂತಹ ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ, ಉಲಿಯ ಏರಿಳಿತ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಬರೆಯುವವನ ನೆರವಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವು ಬೇರೆ ಯಾವುದರ ನೆರವೂ ಇಲ್ಲದೆ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಗ) ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಬರಹದಲ್ಲಿ ತಡೆ (,), ಕೊನೆ (.), ಅರೆಕೊನೆ (;) ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬರಹದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇವು ಬರಹದ ಓದುಗರಿಗೆ ಹಲವು ರೀತಿಯ ನೆರವುಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ಇವು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಯಾವುವೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವನ್ನು ಬಳಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವವರು ಹೊಸದಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಓದಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಎಂದರೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಯಿದ್ದರೆ, ಅದು ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ; ಮಾತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಬರಹಗಾರರು ಹೆಚ್ಚಿನ ತಯಾರಿಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಬಳಸುವ ಉಲಿಗಳಿಗೂ ಬರೆಯುವಾಗ ಬಳಸುವ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬರೆಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬರಹಗಾರರು ಕಲಿತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಕೂಡ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಇಂತಹದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಬರಹಗಾರರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ; ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರ, ಋಕಾರ, ಷಕಾರ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಯಾವ ಪದಗಳ ಯಾವ ಬರಿಗೆಯಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಕಲಿತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇವು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹದ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

(ಜ) ಹಲವು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಒಂದು ಬರಹವನ್ನು ಬರೆದು ಮುಗಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹಲವು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ: ಮೊದಲಿಗೆ ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲ ಬೇರೆ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಆಮೇಲೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಹದ ಕರಡುಪ್ರತಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕು; ಈ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಓದಿನೋಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ, ಕೊನೆಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪ್ರತಿಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಚಂದವಾದ ಬರಹ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಯಾವ ಹಂತಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಬರೆಯಹೊರಡುವವರು ಮೊದಲ ಸಲವೇ ಚಂದವಾದ ಬರಹ ಮಾಡಬರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬರಹದ ಮೊದಲ ಸೊಲ್ಲನ್ನು ಬರೆಯುವುದೇ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಂತಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ದಾಟುತ್ತಾ ಹೋಗಲು ಕಲಿತರೆ, ಬರೆಯಲು ತೊಡಗುವುದು ಅಶ್ಚೊಂದು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸಲಾರದು.

(ಡ) ಕೆಲವು ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ

ಬರೆಯುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ಕ್ರೂತಕವಾದ ಕೆಲಸ; ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಗದ, ಪೆನ್ನು ಮೊದಲಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ; ಮೇಜು ಕುರ್ಚಿಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ; ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಳಕೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಮಾತನಾಡುವುದು ತುಂಬಾ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಕೆಲಸ; ಅದನ್ನು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಲಕರಣೆಯೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ತುಟಿ, ನಾಲಿಗೆ ಮೊದಲಾದ ನಮ್ಮ ಅಂಗಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಿ, ನಮ್ಮ ಉಸಿರನ್ನೇ ಮಾತಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬರೆಯುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಷ್ಟವೆಂದೇ ಅನಿಸದಿರದು; ಸಾಕಷ್ಟು ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಪಳಗಿದವರಿಗೂ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬರೆಯುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲವೇ ದೊಡ್ಡವರು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿ ದಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಚಳಕಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವುದು ಒಂದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ; ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕಿದ್ದವರು ತಿಳಿದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಅವರ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಷ್ಟದ್ದಾಗುತ್ತದೆ.

ತಿರುಳು

ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ; ಉಲಿಗಳ ಬದಲು ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಕರ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುವುದು, ಕೇಳುಗರ ಹಾಗೆ ಓದುಗರು ಎದುರಿಗಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುವ ಬದಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುವುದು, ಎಲ್ಲಾ ಊರುಗಳಿಗೂ ಸಮಾನ ವಾಗಿರುವಂತಹ ಮಾದರಿ ಬರಹವೊಂದು ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವುದು, ಗುರಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುವುದು, ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅಳವುಗಳು ಬೇರಾಗಿರುವುದು ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿವೆ.

ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಂದಾಗಿ, ಮಾತನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದರೆ ಅದು ಬರಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳು, ಸೊಲ್ಲುಗಳು, ಮತ್ತು ಬರಹದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಪರಿಚಿಗಳು ಬೇರಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬರೆಯುವುದು ಹಲವು ಮಂದಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

೪. ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಬರಹದ ಸವಾರಿ

ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಮಾನವರ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕದ ಸಾದನವಾಗಿ, ಮತ್ತು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ನಡೆಯುವ ಆಲೋಚನೆಯ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕಯ್ದು ಸಾವಿರ ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಮಾತನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯ ಲಾಯಿತು; ಮೊದಲಿಗೆ ಇದನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ನೆನಪಿಗೆ ನೆರವಾಗುವಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಲಾಯಿತು; ಆದರೆ ಆಮೇಲೆ, ದೂರ ಇರುವ ಜನರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅದು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತಿನ ಹಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿತು.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ತುಂಬಾ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ವರೆಗೂ ಅದು ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸು ತ್ತಿರುವ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದು ಕೊಂಡಿತ್ತು; ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಂತ್ರ, ಕಾವ್ಯ, ಮತ್ತು ಹಾಡುಗಳು, ಅರಿಮೆಯ ಬರಹಗಳು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಬರೆದಿರುವುದು, ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಬರೆಯುವುದು, ಅರಸರ ಆಳ್ವಿಕೆಗಳ ವಿವರಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಹುಟ್ಟುವಳಿ-ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಬರೆದಿಡುವುದು ಮೊದಲಾದ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ನೆನಪಿಗೆ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅದರ ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದು

ಸುಮಾರು ಮುನ್ನೂರು-ನಾನೂರು ವರ್ಯಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ, ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು; ಇದು ಬರಹಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಂದೊಂದು ಬರಿಗೆಗೂ ಒಂದೊಂದು ಮೊಳೆಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಈ ಕ್ರಾಂತಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಇಡೀ ಸಮಾಜವನ್ನೇ ಆವರಿಸುವಂತಾಯಿತು.

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಬರಹದ ಪ್ರಭಾವ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾದ ಕೆಲವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

(ಕ) ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತಾಯಿತು

ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಯ್ಯರಹದಲ್ಲಿ ನಕಲುಮಾಡುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ, ಮತ್ತು ತುಂಬಾ ಸಮಯ ತಗಲುವ ಕೆಲಸ; ಹಾಗಾಗಿ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದ ಮೇಲೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸುವವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದಾಗ, ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಮೊಳೆಯನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗ, ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಅದರ ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಸುಲಬವಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು; ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕಯ್ಯರಹಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆ

ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡುವುದೂ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯವನ್ನೂ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹಗಳ ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿ, ಅವು ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತರದ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಬರಹಗಳು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ತಲಪುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಮತ್ತು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಲು ಕಾಗದವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದುದೂ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ತೋಗಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವೇ ಮರಗಳ ತೋಗಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ತಾಳೆಗಿರಿಯಂತಹ ಎಲೆಗಳನ್ನು, ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ತಿರುಳಿನಿಂದ ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಪಪಯಸ್ ಎಂಬ ಹಾಳೆಗಳನ್ನೂ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಕಾಗದ ಇವುಗಳಿಂದೆಲ್ಲ ಎಶ್ಚೋ ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾದ ವಸ್ತುವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ: ಅದರ ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು; ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಕಾಗದ ಹೇಳಿ ಮಾಡಿಸಿದ ವಸ್ತುವಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಎಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡುವುದೂ ಸುಲಭ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಒದಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ, ಬರಹ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಕಾಗದದ ಬಳಕೆಯೂ ನೆರವನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಹಲವು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಈ ರೀತಿ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿಯ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯದೆ, ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಜನರನ್ನು, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ತಲಪುವಂತಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ಹಲವು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಬರಿಗೆಯ ಕ್ರಾಂತಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು, ಮತ್ತು ಇದನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಬರಹ ನಡೆಸಿದ ಸವಾತಿ' ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

(ಚ) ಓದುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಯಿತು

ಕಯ್ಯರಹದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅವು ಒಂದೊಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು; ಇದು ಓದುವವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸತೊಡಗಿದಾಗ, ಅದರಲ್ಲೂ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗ, ಅವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇದು ಓದುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿತು.

ಕಯ್ಯರಹಗಳಲ್ಲಿ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪದರೂಪಗಳ ನಡುವೆ ಬಿಡುವುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡುವ ವಾಡಿಕೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪದಗಳು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಒಳಗಿಟ್ಟಿರುವವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ತಡೆ (,), ಅರೆತಡೆ (;) ಕೊನೆ (.), ಕೊಗೆತ (:), ಬೆರಗು (!), ಕೇಳ್ವಿ (?) ಮೊದಲಾದ ಬರಹದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ವಾಡಿಕೆಯೂ ಕಯ್ಯರಹಗಳಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಬರಹದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದುದು, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದುದು ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ. ಇವು ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದುವು.

ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎತ್ತುಗೆ ಗುರುತು(')ಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು, ಸಂಬಾಶಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕುರುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದು, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಶಯಗಳನ್ನೂ ಕುರುಳುಗಳ ಮೂಲಕ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ

ತೋರಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವಾರು ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕವೂ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಬರಿಗೆಗಳಲ್ಲೂ ದಪ್ಪಬರಿಗೆ, ತೆಳುಬರಿಗೆ, ದೊಡ್ಡಬರಿಗೆ, ಬಾಗಿದಬರಿಗೆ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕುವಾಗ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಹುರುಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

(ಟ) ಸದ್ಗುಮಾಡದೆ ಓದುವ ಹವ್ಯಾಸ ಬೆಳೆಯಿತು

ಓದಬಯಸುವವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅವನ್ನು ಓದಲು ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಓದುವ ಕೆಲಸ ಹಲವು ಜನರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ, ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು; ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ರೀತಿ ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತು ಓದುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಓದುವ ಬದಲು, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಓದುವ ಬಗೆಯನ್ನೂ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಓದನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸದ್ಗುಮಾಡದೆ ನಡೆಸತೊಡಗುವುದ ರೊಂದಿಗೆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಬಗೆಯೂ ಬದಲಾಯಿತು: ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಪುಟಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಹಾಕುತ್ತಾ ಹೋದಾಗಲೂ ಅವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಅವುಗಳ ಇಟ್ಟಳದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ತಲೆಬರಹಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು, ಈ ತಲೆಬರಹಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪುಟದಲ್ಲೂ ಕೊಡುವುದು, ಬರಹವನ್ನು ಪಸುಗೆಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಈ ಪಸುಗೆಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಪುಟಗಳಲ್ಲೂ ಕೊಡುವುದು, ಪಸುಗೆಗಳನ್ನು ಅವು ತಿಳಿಸುವ ವಿಷಯವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಹಲವು ತುಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಈ ತುಂಡುಗಳಿಗೂ ಹೆಸರು ಕೊಡುವುದು, ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡುವುದು ಮೊದಲಾದ ಹೊಲಬುಗಳ ಮೂಲಕ ಹಲವು ಬಗೆಯ ನೆರವುಗಳನ್ನು ಓದುಗನಿಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲಾಯಿತು.

ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಒಂದು ಒಳಪಿಡಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು, ಮತ್ತು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಸುಟ್ಟುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಓದುಗರಿಗೆ ನೆರವುಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

(ತ) ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸುವ ಬಗೆ ಬೇರಾಯಿತು

ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆ ಯುವುದು, ಕೂಡಿಹಾಕುವುದು, ಮರುಪಡೆಯುವುದು, ಆರಯ್ಯುವುದು, ಮೆಚ್ಚುವುದು ಇಲ್ಲವೇ ತೆಗಳುವುದು, ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳುಂಟಾದವು.

ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಕಯ್ಯರಹದ ಕಡತಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ತಿಳಿವನ್ನು ಸಮಾಜ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮರೆತುಬಿಡಬಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು, ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹ ಕಡತಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋಗಬಲ್ಲದಾಗಿದ್ದವು; ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬನಲ್ಲಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಗಳು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಕಯ್ಯರಹದ ಕಡತಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಯ್ಯರಹಗಾರನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಯ್ಯರಹಗಾರನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವಕ್ಕೆ ತನ್ನವೇ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಹಲವು

ಕಯ್ಯರಹಗಾರರನ್ನು ದಾಟಿ ಬರುವಾಗ ಕಡತದ ರೂಪವೇ ಬದಲಾಗ ಬಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು. ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಮೂಲಕ ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಮೂಲಕ ಬರಹಗಳ ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಹೊರತರಲು ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಲಕ್ಕಗಟ್ಟಲೆ ಜನರನ್ನು ತಲಪುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಿಪುಸ್ತಕಗಳ ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರದೇ ಆದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಿಗುವಂತಾಯಿತು.

ಆದರೆ, ಹಲವಾರು ಬಗೆಯ ಬರಹಗಳು ಅಚ್ಚಾಗಿ ಓದುಗರನ್ನು ತಲಪ ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹೇಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದುದು ಯಾವುದು ಮತ್ತು ತಪ್ಪಾದುದು ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಓದುಗರು ತಾವೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಬಂತು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲವೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕಯ್ಯರಹದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡತ ದಲ್ಲಿರುವ ತಿಳಿವು ಅದನ್ನೋದಬಲ್ಲ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದೊರಕ ಬಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು; ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅದು ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿಯನ್ನು ತಲಪುವಂತಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಕುರಿತಾಗಿ ಹಲವಾರು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ತಿಳಿವಿಗಿಂತ ಅವುಗಳ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಕರಿಗೆ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ಬರುವಂತಾಯಿತು ಮತ್ತು ಹೊಸ ತಿಳಿವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಮಂದಿ ಕಯ್ಯೋಡಿಸುವಂತಾಯಿತು.

(ಪ) ಮಾದರಿ ಬರಹವೊಂದು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂತು

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಿಗೆಗಳು ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು, ಪದರೂಪಗಳು, ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲಿಟ್ಟುಗಳೂ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರಲು ತೊಡಗಿದುವು; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಒಂದು ಮಾದರಿ ಬರಹವೂ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂತು.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಂದ ಹೊರಬರುವ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ-ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಿಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಅರಿಮೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಕನ್ನಡ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಬಾಯ್ನ ಮತ್ತು ಬರಿಗೆತನ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಬರುವವರನ್ನು ಸಾಕಾರರೆಂದು, ಮತ್ತು ಬಾರದಿರುವವರನ್ನು ನಿರಕಾರರೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಎರಡು ಪದಗಳು ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಬರುವಂತಹ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಅಳವು ಬಾರದಿರುವವರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ಅಳವಿನ ಇರುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಜನರನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಸಮಾಜಗಳನ್ನು ಗುಂಪಿಸುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಅದು ನಮ್ಮನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈ ಗುಂಪಿಸುವಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಮೊದಲನೇ ಗುಂಪಿನವರು (ಬರಹ ಇರುವವರು) ಮೇಲು, ಮತ್ತು ಎರಡನೇ ಗುಂಪಿನವರು (ಬರಹ ಇಲ್ಲದವರು) ಕೀಳು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಬರಹ ವನ್ನು ಬಳಸುವ ಮತ್ತು ಬಳಸದಿರುವ ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವೆ ಆ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಇರುವುದರಿಂದಾಗಿ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಅನಿಸಿಕೆ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ.

(ಕ) ನೆನಪು ಅಶ್ಲೋಕದ ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ

ಒಂದು ಸಮಾಜ ಬರಹವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸತೊಡಗಿದಂತೆಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬಳಸುವ ಅಳವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಂತೆಲ್ಲ, ಅದು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗಿದ್ದ ಕೆಲವು ಅಳವುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದಿರುವವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ನೆನಪಿನ ಅಳವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ತಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವರು ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬಲ್ಲರು; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಆ ರೀತಿ ತಮ್ಮ ನೆನಪಿನ ಅಳವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದಿರುವವರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ನೆನಪಿನ ಅಳವು ಇವತ್ತು ಅವನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಮೇಲು ಮತ್ತು ಯಾವುದು ಕೀಳು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವುದು ಅಶ್ಲೋಕದ ಸುಲಬದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ.

(ಚ) ಬೇರೆ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲ ಸಮಾಜ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯನ್ನೇನೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ; ಬರಹದೊಂದಿಗೆ ಅದು ಮಾತನ್ನೂ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಅವೆರಡನ್ನೂ ಬಳಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಮತ್ತು ಗುರಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ (ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಮತ್ತು ಬಳಸದಿರುವ) ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು, ಮೊದಲಿಗೆ ನಾವು ಈ 'ಸಾಕೃರ' ಮತ್ತು 'ನಿರಕೃರ' ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಬೇರೆಯೇ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಬೇಕು.

ಇಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬರಿಗತನ' ಮತ್ತು ಬಾಯ್ತನ' ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ; ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ಕಲಿತಿರುವವರು ಬರಿಗತನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯದಿರುವವರು ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡು ಪದಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾಗದೆ, ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಮಾಜಗಳಿಗಿರುವ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಪರಿಚಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲವು.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಮೊದಲಿಗಿದ್ದ ಇಲ್ಲಿಟರಿಸಿ' ಮತ್ತು ಲಿಟರಿಸಿ' ಎಂಬ ಪದಗಳ ಬದಲು ಒರಲಿಟಿ' ಮತ್ತು ಲಿಟರಿಸಿ' ಎಂಬ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

(ಟ) ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ

ಇವತ್ತು ರೇಡಿಯೋ, ಟಿ.ವಿ, ಎಣ್ಣುಕ (ಕಂಪ್ಯೂಟರ್), ಕೂಡುಬಲೆ (ಇಂಟರ್ ನೆಟ್) ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಉಪಕರಣಗಳ ಬಳಕೆಯ ಮೂಲಕ ನಾವು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಳವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ; ಇದರಲ್ಲಿ ಬರಿಗತನದ ಪರಿಚಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚಿಗಳೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಬರಹ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ಬರಿಗತನಕ್ಕೆ ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಹಾಗೆ, ಇಲ್ಲಿ ಮಾತು ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಂತಹದು, ಅದು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಸಮಾಜ ವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಕಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಕೆಲವು ಊಹೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ನಾವು ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು (ಅಯ್ಯನೇ ಪಸುಗೆ ನೋಡಿ).

ಬರಹದ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡುಬಂದಿರುವುದಾಗಿ, ಮೊದಲಿಗಿದ್ದ ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜ ಹೇಗೆ ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು; ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಬರಿಗತನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವ ನಮಗೆ ಊಹಿಸಲೂ ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು.

ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನ) ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬರಹದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ, ಮತ್ತು ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ, ನಾವು ಬಳಸುವ ಬರಹದ ಪರಿಚಿಗಳಲ್ಲೂ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬರಿಗತನಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿದ್ದಿರಬಹುದಾದ ಪರಿಚಿಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ; ಈ ಪರಿಚಿಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಯೇ ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚಿಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನೆರವಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇವತ್ತಿಗೂ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಉಳಿದಿರುವ ಕೆಲವು ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಹಿಂದಿದ್ದ ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜಗಳಿಂದ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ನಲ್ವಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪರಿಚಿಗಳನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಬಾಯ್ತನ ಮತ್ತು ಬರಿಗತನಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಬಗೆ, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಕಾಣುವ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ

ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡಲು ನೆನಪಿನ ಬದಲು ಬರಹಗಳನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದುದು ರಿಂದಾಗಿ, ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ. ತಿಳಿವಿಗರ ವಯಸ್ಸು, ತಿಳಿವಿನ ಮಿತಿ, ಮತ್ತು ತಿಳಿವಿನ ಸ್ವರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ:

(ಕ) ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಡುವ ಬದಲು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಡುವುದು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದ, ಎಂದರೆ ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಗೇ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸದ, ಮತ್ತು ಬರಹದ ಕುರಿತಾಗಿ ಏನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನೆನಪು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಲ್ಲಿವರೆಗೂ ಜನರಿಗೆ ನೆನಪಿನ ಅಳವು ಈ ರೀತಿ ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯುವಷ್ಟು ಹಾಡುಗಳನ್ನು, ನೀತಿಕತೆಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳನ್ನು ಜನರು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ; ಕೆಲವರಿಗಂತೂ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕಡತ ಮನೆ(ಪುಸ್ತಕಾಲಯ)ಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ನೆನಪಿನಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬೇಕಿದ್ದಾಗ ಅವನ್ನು ಓದಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ನೆನಪಿನ ಅಳವು (ಶಕ್ತಿಯು) ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ; ಎಣ್ಣುಕ (ಕಂಪ್ಯೂಟರ್)ಗಳು ಇದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ.

ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಕಲೆಹಾಕುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿನವರಿಗೆ ಕೊಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನೇ ಮುಡಿಪಾಗಿರಿಸಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ವೇದ, ಉಪನಿಷತ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಇಂತಹ ಕಲಿಕೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲಾಗಿದೆ.

ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಬಾರತದಂತಹ ಪೆರ್ಮರಹಗಳು ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಸಾಧನಗಳಾಗಿವೆ; ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಟ ಮಾಡುವುದೇ ಕಲಿಕೆಯ ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವು ಮಕ್ಕಳ ನಡತೆಯನ್ನು ತಿದ್ದಿ, ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಬಲ್ಲವಾಗಿದ್ದುವು.

ಆದರೆ, ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಲಿಕೆ ಬೇಕಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಜನರು ಬಾಯ್ತನದ ಜನರ ಹಾಗೆ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಲು, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

(ಚ) ವಯಸ್ಸಿನೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ

ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ಅವರು ತಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಉಳಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಜನರ ವಯಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆಲ್ಲ ಅವರ ಅನುಭವ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅವರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ತುಂಬಾ ವಯಸ್ಸಾದ ಹಿರಿಯರು ಅವರ ಕಿರಿಯರಿಗಿಂತ ತಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ, ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವುಗಳೆಲ್ಲ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುತ್ತವೆ; ಅವನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಜನರ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಅವರ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ದೊಡ್ಡವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿವನ್ನು ಚಿಕ್ಕವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಿ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು.

(ಟ) ತಿಳಿವಿನ ಕೂಡಿಕೆಗಿದ್ದ ಮಿತಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ

ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಂತೆಲ್ಲ ಹಳೆಯ ತಿಳಿವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನಾದರೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ತಿಳಿವುಗಳು ಉಳಿಯಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಸಿಗಬಲ್ಲ ತಿಳಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಬೇಕಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲ ಆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಿ ಅವನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಜನರು ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ತಿಳಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಹಳೆಯ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

(ತ) ತಿಳಿವು ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಇರಬಲ್ಲುದು

ತುಂಬಾ ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾಗಿರುವ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದರೆ, ಅವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸುವಂತಹ ಮತ್ತು ಸುಲಬವಾಗಿ ನೆನಪಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯಲು ಬರುವಂತಹ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಗಾದೆಗಳು, ಹಾಡುಗಳು, ನೆನಪಿನ ಕೊಂಡಿಗಳು ಮೊದಲಾದುವು ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನೆರವಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಬರಹಕ್ಕೆ ಇಂತಹವು ಯಾವುವೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬರಿಗತನದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ರೂಪಗಳು ಉಳಿದು ಕೊಂಡಿವೆಯಾದರೂ ಅವಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯೇ ಗುರಿಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅವು ಬಾಯ್ತನದ ಉಳಿಕೆಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗುವ ಮೊದಲು, ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಪರಂಪರೆ, ಹಿನ್ನಡೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಡುಗಳು, ಕತೆಗಳು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಹಬ್ಬ-ಹರಿದಿನಗಳು, ನಾಟಕ-ಬಯಲಾಟಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಬರಹದ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ, ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳು ತಮ್ಮ ಮುಕ್ಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿವೆ.

ತಿಳಿವನ್ನು ಕಾಣುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ

ಬರಿಗತನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾದುದ ರಿಂದಾಗಿ, ಅದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಪಡಿಸಲು, ಮತ್ತು ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಡತನವನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು; ರೂಪವಿರುವವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ರೂಪವಿಲ್ಲದವುಗಳನ್ನೂ (ಎಂದರೆ ಅಮೂರ್ತವಾದುವನ್ನೂ) ತಿಳಿವಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ನಾವು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯೇ ಬೇರಾಯಿತು.

(ಕ) ತಿಳಿವನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು

ಬರಿಗತನವನ್ನು ಪಡೆದವರು ತಮ್ಮ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ತಮ್ಮಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬಲ್ಲರು; ಅವುಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಚರ್ಚೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲರು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ತಮಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಒಂದು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರಿಸಬಲ್ಲರು.

ಬರಹದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿವನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬದಲಾಗದಂತೆ ಮತ್ತು ಅಳಿದುಹೋಗದಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಇರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನೇ ಹಲವು ಬಾರಿ ಓದಿ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಬರಹಗಾರನು ಹೇಳಿರುವುದೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ಕಯ್ಯರಹದ ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳು ಸುಲಬದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಬಹುದು; ಆದರೆ, ಅಚ್ಚುಹಾಕಿರುವ ಬರಹಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೆಟ್ಟುಹೋದರೂ, ಬೇರೆ ಕೆಲವಾದರೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಚ್ಚುಹಾಕಿದ ಬರಹಗಳು ಕಯ್ಯರಹಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲವು.

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ತಿಳಿವುಗಳು ಬರೆದವರಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿವೆ: ಅವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕಾಲಂಗಳಲ್ಲಿ, ಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಹೆಸರು ಚೀಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದಾಗ, ಅವಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಇಂತಹ ಇರವು ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದ ಬಾಯ್ತನದವರಿಗೆ ಆ ರೀತಿ ತಮ್ಮ ತಿಳಿವು ಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಮಾತುಗಳೂ ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶದೊಂದಿಗೆ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಸನ್ನಿವೇಶದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ, ಅವನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರಿಗತನದಲ್ಲಿ ಮಾತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಸಾದನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಮಾತು ಒಂದು ಕೆಲಸವಾಗಿ (ಮಾತನಾಡುವಿಕೆಯಾಗಿ) ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ; ಅದೊಂದು ವಸ್ತುವೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಮಾತನಾಡುವವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಬರಿಗತನವನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ನಡೆಸುವ ಹಲವು ಮಂದಿಗೆ ಅದಕ್ಕೂ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ಬಾಯ್ತನಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇವತ್ತು ಸಮಾಜಗಳನ್ನು ಬರಹ ಬಲ್ಲವರು ಮತ್ತು ಬರಹ ಬಾರದವರು ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬರಹ ಬಾರದವರನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣಲಾಗುತ್ತದೆ; ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಪಡೆದ ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಪಡೆಯದ ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜವೇ ಬರಿಗತನದ ಸಮಾಜಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದು, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಮಾನವೀಯವಾದುದು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ನಾವು ಪಡೆದಿರುವುದು ಬಾಯ್ತನವನ್ನಲ್ಲದೆ ಬರಿಗತನವನ್ನಲ್ಲ; ಬರಿಗತನದ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮಾನವನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅದು ಬಾಯ್ತನಕ್ಕಿಂತ ಕೃತಕವಾಗಿದೆ.

ಪದಗಳನ್ನು ಅಕಾರಾದಿಯಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡುವುದು ಬರಿಗತನದ ಕೊಡುಗೆ ಯಾಗಿದೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ವಸ್ತುಗಳ ಹಾಗೆ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಯೆಂಬುದೇ ಹೀಗೆ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಬಾಯ್ತನ ದಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಅದು ಪದಗಳ ಹುರುಳಿನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರಬಹುದಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಉಲಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರಲಾರದು.

ಮಂಗಳಿಗೆ ಬಾಶೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಹೊರಡುವವರು ಅದರ ಪದಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ, ಅವನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕಲಿಸತೊಡಗುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ಇದು ಒಂದು ಬರಿಗತನದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲದೆ ಬಾಯ್ತನದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ತನವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ; ಮಾತನಾಡುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದಿಂದ ಅವರು ತಾಯ್ತನವನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಮಂಗಳಿಗೆ ಆ ರೀತಿ ಬೇರೆಯವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಮೂಡಿಬರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

(ಚ) ತಿಳಿವನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಗೊಳಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು

ಕಯ್ಯರಹದ ಹಂತ ಮತ್ತು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಹಂತಗಳ ನಡುವೆಯೂ ತಿಳಿವನ್ನು ಕಾಣುವ ಬಗೆ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಬದಲಾವಣೆಗೊಳಗಾಗಿದೆ: ಕಯ್ಯರಹದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಹಗಾರರಿಗೂ ಹಿಂದಿನವರು ಬರೆದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಮಾಡುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಹಿಂದಿನವರ ಬರಹಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಮಾಡುವುದು, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಗಳು ಹಲವಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದುದು ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಿಜವಾದ ಹುರುಳಿನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು (ಅವಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಬರೆಯುವುದು) ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ತೊಡಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ, ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಹಿಂದಿನವರ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೊರತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅರಿಮೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಗೆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸತೊಡಗಿದುದೂ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

(ಟ) ತಿಳಿವಿನ ಮೇಲೆ ಒಡತನವನ್ನು ಹೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು

ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು “ತಿಳಿವಿನ ಒಡತನ” ಎಂಬುದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಜನರ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವ, ಮತ್ತು ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವ ಕತೆಗಳು, ಹಾಡುಗಳು, ಒಗಟುಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರು ಬರೆದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಹೇಳಲಾರರು. ದಾಸರ ಪದಗಳಂತಹ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಅವನ್ನು ಬರೆದವರ ಹೆಸರನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗು ತ್ತಿದೆಯಾದರೂ, ಇದು ಎಶ್ವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಗೊಂದಲ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಒಬ್ಬನ ನೆನಪಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆನಪಿಗೆ ಸಾಗುವಾಗ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಇವು ಎಂದಿಗೂ ಅವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಬಾಯ್ತನದ ತಿಳಿವುಗಳೆಲ್ಲ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಒಡತನದಲ್ಲಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುವೂ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಒಡತನ ದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಲು ಸುರುಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವರೈಗಟ್ಟಲೆ ಉಳಿಯಬಲ್ಲವಾದುವು, ಮತ್ತು ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜನರನ್ನು ತಲಪಬಲ್ಲವಾದುವು. ಈ ಬರಹಗಳನ್ನು ಜನರು ಪುಸ್ತಕಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ತೊಡಗಿದಾಗ, ಅವನ್ನು ಬರೆದ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶಕರಿಗೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಆ ಹಕ್ಕನ್ನುಪಯೋಗಿಸಿ ಹಣ ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಇಂತಹ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿದ ಬರಹಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಯಾರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಯಾವಾಗ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಆಕರಗಳಾಗಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಆದರೆ, ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಲ್ವಾತನ್ನು ಹೇಳಿದವರು ಯಾರು ಎಂಬುದು ಅಷ್ಟು ಮುಕ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಏನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಮುಕ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ನಲ್ವಾತುಗಳನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಹೇಳಿದವರು ಯಾರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

(ತ) ರೂಪವಿಲ್ಲದನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು

ಬಾಯ್ತನದವರಿಗೆ ರೂಪವಿಲ್ಲದದನ್ನು (ಎಂದರೆ ಅಮೂರ್ತವಾದದನ್ನು) ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ಬಳಸಿ(ವೃತ್ತ)ಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಇದು ಏನು? ಎಂದು ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ, ಅವರು ಅದನ್ನೊಂದು ರೂಪವಿಲ್ಲದ ಬಳಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಬದಲು, ಒಂದು ತಟ್ಟೆ, ಬಟ್ಟಲು ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹದೇ ಒಂದು ರೂಪವಿರುವ ವಸ್ತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಸುತ್ತಿಗೆ, ಗರಗಸ, ಮರದ ತುಂಡು, ಮತ್ತು ಕೊಡಲಿ ಎಂಬ ಪದಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಇದರಲ್ಲಿ ಈ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳದ ಪದ ಯಾವುದು? ಎಂದು ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ, ಅವರು ಮೂರು ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನು (ಸುತ್ತಿಗೆ, ಗರಗಸ, ಮತ್ತು ಕೊಡಲಿ ಎಂಬವುಗಳನ್ನು) ಉಳಿಸಿ, ಮರದ ತುಂಡನ್ನು ಹೊರಗಿಡುವ ಬದಲು, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಹೊಂದಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎನ್ನಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಸುತ್ತಿಗೆ ಪದವನ್ನು ಹೊರಗಿಡಿಸಬಹುದು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮರದ ತುಂಡಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಗರಗಸಕ್ಕಾಗಲಿ, ಕೊಡಲಿಗಾಗಲಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ

ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಉಪಕರಣ ಎಂಬ ರೂಪವಿಲ್ಲದ (ಅಮೂರ್ತ) ಕಲ್ಪನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಏಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

(ಪ) ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆ ಬೇರಾಯಿತು

ಈ ರೀತಿ, ಬರಹ ಬರುವವರಿಗೂ ಬಾರದವರಿಗೂ ನಡುವೆ ಅವರು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳುಂಟಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವ ಜನರಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೂ ನಡುವೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಯನ್ನು ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲಗಳುಂಟಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನರು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆ ಬರಿಗಿನದ ಸಮಾಜದವರು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರಲು ಅವರ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಬರಹದ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ; ಆದರೆ ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವರೇನೂ ಜಾಣ್ಮೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಹಿಂದೆಬಿದ್ದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಕಯ್ಯಾಂಕಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಈ ಕಯ್ಯಾಂಕಗಳ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯೇ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನು ಬಳಕೆಗೆ ತಂದ ಬರಹ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವ ಬಗೆಯೂ ಇಂತಹವೇ: ಮೊದಲಿಗೆ ಆತ ಅವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಅವು ಆತನ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಲು ತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಬರಹಗಳ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಆತನು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯೇ ಬದಲಾಗಿರುವುದೂ ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಪಾಡು.

ಮಾತನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿದಾಗ, ಮತ್ತು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸತೊಡಗಿದಾಗ, ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗಿದ್ದ ಜಗತ್ತು ನಮ್ಮಿಂದ ಬೇರಾಯಿತು; ಹೀಗೆ ಬೇರಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ನಾವು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅಂಗವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಅಳವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡೆವು; ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದನ್ನೊಂದು ವಿಶಯವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಅಳವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆವು. ಇದು ಒಳ್ಳೆಯದೋ, ಕೆಟ್ಟದೋ, ಒಮ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಈ ಅಳವನ್ನು ನಾವು ತಿರುಗಿ ಪಡೆಯಲಾರೆವು.

ನಲ್ವಾತು ಮತ್ತು ನಲ್ಬರಹ

ಬಾಯ್ತನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಲ್ವಾತುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದರೆ, ಬರಿಗಿನದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನಲ್ಬರಹಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ (ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು (ಬರಹದ) ಸಾಹಿತ್ಯ) ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದರೂ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ:

(ಕ) ನಲ್ವಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗರ ಸೇರಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ

ಬಾಯ್ತನದ ನಲ್ವಾತುಗಳು ಹಲವು ಜನರೆದುರು ಹೇಳುವಂತಹವು; ಅವುಗಳ ಹೇಳುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಹಾಡುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗರೂ ಬೆರೆತಿರುತ್ತಾರೆ; ಕತೆ ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ಹೂಗುಟ್ಟುವುದು, ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಡುವುದು, ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುವುದು, ಅಥವಾ, ಓಹೋ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೂಲಕ ಕೇಳುಗರು ಕತೆಯ ಮುಂದುವರಿಕೆಗೆ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ನಲ್ವಾತಿನ ಕತೆ ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿ ಹಲವರಿಗೆ ಹೂಗುಟ್ಟುವವ ರಿಲ್ಲದೆ ಕತೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರ ಕತೆಯ ನೆನಪೆಂಬುದು ಒಂದು ಕತೆ ಹೇಳುವಿಕೆಯ ನೆನಪಲ್ಲದೆ ಬರಿಯ ಕತೆಯ ನೆನಪಲ್ಲ. ಬಾಯ್ತನದ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿಯೂ ಹಲವರಿಗೆ ಅವನ್ನು ಹಾಡಬೇಕಿರುವಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಬರಿಗತನದ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಇವೊಂದೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳ ಓದುಗರು ಅವನ್ನು ಒಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತು ಓದುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ; ಬಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಉಗಿಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಹಲವು ಮಂದಿ ಇದ್ದರೂ ಅವರೊಬ್ಬರೇ ತಮ್ಮ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಬರಿಗತನದ ಕತೆಗಳು ಮತ್ತು ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಬರಿಯ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಕೂಡಿಕೆಗಳು ಮಾತ್ರ; ಇವನ್ನೇ ಬಳಸಿ ಬರಹಗಾರನು ಓದುಗನ ಗಮನವನ್ನು ತನ್ನ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಚ) ಅವೆರಡನ್ನೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಬೇರೆ

ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ನಲ್ವಾತುಗಳು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ: 'ಕಟ್ಟು ಮಾತು' ಮತ್ತು 'ಸಡಿಲು ಮಾತು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಇವನ್ನು ಕರೆಯಬಹುದು. ಕಟ್ಟು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಓರಣವನ್ನು ಮೊದಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅವುಗಳ ಪರಂಪರೆಯ ಬಾಗವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಪದಗಳು, ಪದಗಳ ಓರಣ, ಪದಗಳ ಉಲಿಕೆ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೆಲ್ಲ ಮೊದಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ; ಈ ರೀತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಪಾಟಿ ಗಳನ್ನೂ (ಜಿಟಾಪಾಠ, ಧ್ವಜಪಾಠ, ಘನಪಾಠ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು) ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಇವು ಈ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಓರಣ ತಪ್ಪದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಸಡಿಲು ಮಾತಿನ ನಲ್ವಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳ ಓರಣ ಅಷ್ಟು ಮುಕ್ಯವಲ್ಲ; ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಏನನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಮುಕ್ಯ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳ ಪರಂಪರೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಕತೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ನೀಳ್ಗತೆಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಬಾಯಿಪಾಟಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳ ಮುಕ್ಯ ಅಂಶಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ; ಹಾಡುಗರು ಇಲ್ಲವೇ ಕತೆ ಹೇಳುವವರು ಬಳಸುವ ಪದಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳುವಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೇಳುಗರ ಮೇಲೆ ಅವು ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರು ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯನ್ನು ಬರೆಯುವವರಿಗೆ ಬಾಯ್ತನದ ಕತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬರಿಗತನದ ಶಾಸನಗಳು, ನಾಣ್ಯಗಳು, ತಾಮ್ರದ ಹಾಳೆಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ.

(ಟ) ಅವೆರಡರ ರೂಪಗಳು ಬೇರೆ

ನಲ್ವಾತುಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಹಾಡಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲ ಬೇರೊಂದು ರೂಪ ದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳು ಸರಿತೂಕದವಾಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತಿರಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದ ನೊಂದು ಎದುರಿಸುವಂತಿರಬೇಕು; ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಇಟ್ಟುಕೆಗಳು ತಿರುತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿರಬೇಕು; ಹಲವು ಬಗೆಯ ಪ್ರಾಸಗಳಿರಬೇಕು; ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಅಡಕವಾಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ನಡುನಡುವೆ ಗಾದೆಗಳು ಮತ್ತು ಹಾಡುಗಳು ಬರುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಕಾವ್ಯಗಳು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತಹ ಕಡಲು, ಪೊಳಲು, ಅರಸು, ಹೆಣ್ಣು ಮೊದಲಾದ ಹದಿನೆಂಟು ಬಗೆಯ ವರ್ಣನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಸಂಪ್ರದಾಯ ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಾಯ್ತನದ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇಂತಹ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವರ್ಣನೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದರಿಂದಾಗಿ ಅವನ್ನು ನೆನಪಿನ ಲ್ಲಿಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಬರಿಗತನದ ನಲ್ಪರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಬರಿಗತನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವರಿಗೆ ನಲ್ಪಾತುಗಳ ಇರುವಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಕಟ್ಟುಗಳಿವೆಯೆಂಬುದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಇವತ್ತು ನಲ್ಪಾತು ಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಡಬಹುದು, ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ, ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಜನರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಲ್ಪಾತಿನ ಹಾಡುಗಳ ಮತ್ತು ಕತೆಗಳ ಇರುವಿಕೆ ಅವುಗಳ ನೆಗೆತ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ಹಾಡುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕತೆ ಹೇಳುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ) ಮಾತ್ರವೇ ಇರುತ್ತದೆ; ಇಂತಹ ಹಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಕತೆಗಳು ಹಾಡುಗರ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಬಹುದಾದರೂ ಅವನ್ನು ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿದ್ದ ನೆಗೆತ್ತಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿ ಅವರು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು.

ಬಾಯ್ತನದ ನಲ್ಪಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಉಲಿಗಳು ಮುಕ್ಯ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಉಲಿ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಒಯ್ಯುಗೆಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕತೆ ಹೇಳುವವನೊಬ್ಬನು ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುತ್ತಾನೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಉಲಿಗಳ ಏರಿಳಿತ, ಮಾತುಗಳ ಇನ್ನಡಿತ, ಹಾಡುಗಳ ದಾಟಿ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ; ಇದರೊಂದಿಗೆ, ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ-ಕಯ್ಸನ್ನೆ, ಹುಬ್ಬುಗಳ ಕುಣಿತ, ನಡೆದಾಡುವ ಪರಿ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕೇಳುಗರೂ ಕತೆಯ ಮುಂದುವರಿಕೆಗೆ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಇಂತಹ ಕತೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿದಾಗ, ಇವೊಂದೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬರಿಯ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಲ್ಪಾತುಗಳ ನಿಜವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಅವುಗಳ ನೆಗೆತ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಕಾಣಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಅಚ್ಚುಹಾಕಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ನಲ್ಪಾತಿನ ಇಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಅವನ್ನು ಹಾಡುವವನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕತೆಹೇಳುವವನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತಿರುತ್ತವೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ನಲ್ಪರಹದ ಇಟ್ಟುಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಶಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಓದುವವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ವಾಗುವಂತಿರುತ್ತವೆ.

ನಲ್ಪಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಶಯಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸೇರಿರುತ್ತವೆ; ಒಂದರ ಒಳಗೊಂದರಂತೆ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ತಿರುತಿರುಗಿ ನೆನಪಿಗೆ ತರಲು ಸುಳುವಾಗುವಂತೆ, ಮತ್ತು ಸಂದರ್ಭವನ್ನನುಸರಿಸಿ, ಕೆಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೆಲವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಹೇಳಲು ಬರುವಂತೆ, ಅವುಗಳ ಇಟ್ಟುಗಳ ಸಡಿಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಅಡಕ ನುಡಿಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕತೆಗಳನ್ನು ಸುರುಮಾಡುವಾಗ ಬಳಸುವ ಒಂದಾನೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ಇಂತಹ ದೊಂದು ಅಡಕ ನುಡಿ. ಇವು ಕತೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರುವಲ್ಲಿಯೂ ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಶಯಗಳಲ್ಲೂ ನಲ್ಪರಹಗಳು ನಲ್ಪಾತುಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಅವುಗಳ ಇಟ್ಟುಗಳು ತುಂಬಾ ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾಗಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಬರೆದುದನ್ನು ತಿರುತಿರುಗಿ ಬರೆದಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ಕೊರತೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

(ತ) ನಲ್ಪಾತಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕತೆಗಳಿರುತ್ತವೆ

ನಲ್ಪಾತುಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಬದುಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುತ್ತವೆ; ಲಾಲಿ, ಜೋಗುಳ, ನಿದ್ರೆಪದ, ಮೊದಲಾದವು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಲಗಿಸುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಸೋಬಾನೆ, ಗೀಗೀಪದ, ಲಾವಣಿ ಮೊದಲಾದವು ಮದುವೆ,

ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನ ಮೊದಲಾದುವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಹಾಡುಗಳು ಕಳೆಕೀಳುವುದು, ನಾಟಮಾಡುವುದು, ರಾಗಿ ಬೀಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ದುಡಿತಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ನಲ್ವಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಾತ್ರಗಳು ರಾಮ-ಸೀತೆಯರ ಹಾಗೆ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲವೇ ರಾವಣನ ಹಾಗೆ ತುಂಬಾ ಕೆಟ್ಟವ ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಕತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಕೇಳುಗನನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಕತೆಯ ನಡುವಿಗೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಲ್ಬರಹಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ, ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಓದುಗರನ್ನು ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವುದು ಕಡಿಮೆ.

ಬಾಯ್ತನ ಮತ್ತು ಬರಿಗತನಗಳ ಬಗೆಗಳು

ಬರಿಗತನ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ಮೂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಅವರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು: ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಬರೆಯಲು ಮಾತ್ರ ಕಲಿತಿರುತ್ತಾರೆ; ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ಓದಲು ಬರುವುದಿದ್ದರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನೂ ಬರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಹಲವು ಮಂದಿ ಓದಲು ಕಲಿತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನ ದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಬಳಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಅಮೆರಿಕಾದಂತಹ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಸುಮಾರು ನೂರಕ್ಕೆ ಅಯ್ಯತ್ತರಶ್ಚು ಮಂದಿ ಓದಲು ಬಂದರೂ ಅದನ್ನು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸುತ್ತಾರೆಂದು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತಿಳಿಸಿವೆ; ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅವರು ಮಾತನ್ನೇ ಬಳಸಲು ಹೊರಡುತ್ತಾರಲ್ಲದೆ, ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ಒಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಾಲ್ಕು ಜನರೊಡನೆ ಸೇರಿ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇ ಅವರ ಒಲವಿರುತ್ತದೆ.

ಬಾಯ್ತನವನ್ನು ಬಳಸುವವರಲ್ಲೂ ಹಲವು ಬಗೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬರಿಗತನವನ್ನು ಪಡೆದವರಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ತನದ ಹಲವು ಅಂಶಗಳು ಉಳಿದಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು, ಮತ್ತು ಕೆಲವರು ಕಡಿಮೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಜನರನ್ನು ಬಾಯ್ತನದವರು ಮತ್ತು ಬರಿಗತನದವರು ಎಂಬ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಗುಂಪಿಸಿ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಮೇಲಿನ ವರ್ಣನೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆಯಾದರೆ, ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಂತಹ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾದಿಸುವವರೂ ಕೆಲವರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯವೂ ಬರಹಗಳನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತಿರುವವರು ಮತ್ತು ಬರಹದ ಕುರಿತು ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಯದವರು ಎಂಬ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಜನರನ್ನು (ಮತ್ತು ಸಮಾಜಗಳನ್ನು) ಕಾಣಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಜನರ ಇಲ್ಲವೇ ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವಿನ ಮುಕ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟ ವರ್ಣನೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ; ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮೂಲಕ, ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಬರಹ ಎಂತಹ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಬಲ್ಲುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ತಿರುಳು

ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿರುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಬರಹ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಮಾತನ್ನು

ಬಳಸುವವರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವರು ಬಳಸುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೆಲ್ಲ ನಡೆದಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತಾಯಿತು; ಎಲ್ಲಾ ಬರಹಗಳೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಯ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಓದುವ ಬಗೆಯಲ್ಲೂ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಾದುವು.

ಇಂತಹ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನರು ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತಿಳಿವನ್ನು ಕಾಣುವ ಬಗೆಯಲ್ಲೂ ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಮೂಡಿಬಂದುವು.

೫. ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ

ಮಾನವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ರಾಂತಿ

ಬಾಯ್ನದ ಕೆಲವು ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಬರೆದುದನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಹೇಗೆ ಮಾನವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕ್ರಾಂತಿಯೇ ನಡೆದುಹೋಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಹಿಂದಿನ ಪಸುಗಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು.

ಈ ಕ್ರಾಂತಿಯಿಂದಾಗಿ, ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಪಡೆದ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವುದು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲವು ತುಂಬಾ ಮುಕ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದಿವೆ; ಮಾನವನು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯೂ ಬೇರಾಗಿದೆ.

ಇಂತಹ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬೇರೊಂದು ಬಗೆಯ ಕ್ರಾಂತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನ) ಬಳಕೆಯನ್ನು ಈ ಸಮಾಜಗಳು ಕಂಡುಕೊಂಡುದೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಡೆದ ರೇಡಿಯೋ, ಟಿ.ವಿ., ಸಿನೆಮಾ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಬಳಕೆಯೂ ಈ ಕ್ರಾಂತಿಗೆ ತುಸು ಮಟ್ಟಿಗಿನ ತೊಡಗಿಕೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತ್ತು.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬರಹದ ಬಳಕೆಗಳೇ ಆಗಿವೆಯಾದರೂ, ಅವು ಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬಾಯ್ನದ ಪರಿಚಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯನ್ನು, ಇಲ್ಲಿ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ನದ ಪರಿಚಿಗಳು

ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬಾಯ್ನದ ಪರಿಚಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಎಣ್ಣುಕದ ತೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬರಹವನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ, ಅದರ ಹಿಂದಿದ್ದ (ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದ) ಬಾಗಗಳು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ; ಇದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗು ತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಗಿಸಿದ ಬರಹಗಳಿಗೆ ಒಡನೆಯೇ ಓದುಗರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ದೊರಕಬಲ್ಲದು; ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬರಹಗಳ ಹಾಗೆ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ವರೈಗಟ್ಟಲೆ ಕಾಯಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಬಾಯ್ನದ ನಲ್ವಾತುಗಳ ಹಾಗೆ, ಬರಹ ಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಬರಹಗಾರನ ಒಡತನವನ್ನು ಇವತ್ತಿನ ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಟ್ವಿಟರ್, ಫ್ಲೇಸ್‌ಬುಕ್ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ತಾಣಗಳು ದೊರೆತಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಬಳಕೆ ಬಾಯ್ನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹರಟೆ ಕೊಚ್ಚುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ.

ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆಯೂ ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಮಾರ್ಪಡು ತ್ತಿದೆ; ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವವರೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾದ ಮತ್ತು ವಯ್ಯಕ್ತಿಕ ವಾದ ಸಂಪರ್ಕ ದೊರೆಯುವಂತಾಗಿದ್ದು, ಇದು ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ನದ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ.

ವಿಶಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮತ್ತು ತಿಳಿಸುವ ಬಗೆಯೂ ಕೂಡಬಲೆ ಯಿಂದಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಕೂಡಬಲೆಯ ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳೂ ತೀರ ಹೊಸದಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಓದುಗನಿಗೆ ಕೊಡುವಾಡಿವೆ.

ಇವೆಲ್ಲಾ ಪರಿಚಿಗಳೂ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ನಡೆದ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿಯಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾದವುಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

(ಕ) ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ

ಮಾತಿನ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಪರಿಚಿಯೇನೆಂದರೆ, ಅದನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅದು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಆಡಿದ ಮೇಲೆ ಉಳಿಯುವುದು ಮಾತಿನ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬರಹ ಆ ರೀತಿ ಬರೆಯುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಅದು ಆಮೇಲೆಯೂ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ.

ಕೂಡಬಲೆಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದ ಇಲ್ಲವೇ ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿದ ಬರಹದ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಅಳಿಯದಂತೆ ಉಳಿಸಲು ಬರುವುದಾದರೂ, ಎಣ್ಣುಕದ ತೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಅದು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿರಿಸಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೇ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕೂಡಬಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವ ಹರಟೆ, ಮಿಂಚಂಚೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ತನದ ಈ ಪರಿಚಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಬರಹಗಳು ಆ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಕ್ಕದಾಗಿರುತ್ತವೆ; ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬಾಯ್ತನದ ಮಾತುಗಳ ಹಾಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಿನ ಮಿತಿಯಿರುತ್ತದೆ.

(ಚ) ಓದುಗನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೂಡಲೇ ದೊರಕುತ್ತದೆ

ಪುಸ್ತಕವೊಂದನ್ನು ಬರೆದ ಮೇಲೆ, ಅದು ಅಚ್ಚಾಗಿ ಹೊರಬರಲು ಹಲವು ತಿಂಗಳುಗಳೇ ಬೇಕಾಗಬಲ್ಲದು. ಬರೆದುದನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಕರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಅವರ ವಿಮರ್ಶಕರು ಅದನ್ನು ಓದಿ ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು; ಆಮೇಲೆ, ಅವರೇನಾದರೂ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಬರಹಗಾರನು ಅವನ್ನು ಬಳಸಿ ತನ್ನ ಬರಹವನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಪ್ರಕಾಶಕನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕು.

ಆಮೇಲೆ, ಅದರ ಕರಡಚ್ಚನ್ನು ತಿದ್ದಲು, ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು, ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕ ವಾಗಿ ಹೊರಬಂದಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕದಂಗಡಿಗಳಿಗೆ ತಲಪಿಸಲು ವ್ಯರ್ಥಗಳೇ ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಇನ್ನು ಅವನ್ನು ಬೇರೆ ಅರಿವಿಗರು ಓದಿನೋಡಿ, ತಮ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆಗಳನ್ನು ಅರಿಮೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಅವು ಅಚ್ಚಾಗಿ ಹೊರಬರಲು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಮಯ ಕಾಯಬೇಕಾದೀತು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೂ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ನಡೆಯುವ ತಿಳಿವಿನ ಹಂಚಿಕೆ ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಮಯ ತಗಲುತ್ತಿತ್ತು.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಇವತ್ತಿನ ಕೂಡಬಲೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಿವೆ; ಬರಹ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅದನ್ನು ಬರಹಗಾರರು ಕೂಡಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಗಿಸಿಬಿಡಬಹುದು; ಕೂಡಬಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅರಸುಗೆ(ಸರ್ವರ್)ಗಳು ಒಡನೆಯೇ ಅದರ ಇರವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವವರಿಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಸಬಹುದು, ಮತ್ತು ಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನೂ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬಹುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಆ ಬರಹದ ಕುರಿತಾಗಿ ಓದುಗರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹೇಳ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಅವರಿಂದ ಪಡೆದು, ಬೇರೆ ಹುಡುಕುವವರಿಗೆ (ಮತ್ತು ಬರಹಗಾರರಿಗೆ) ತಲಪುವಂತೆಯೂ ಈ ಅರಸುಗೆಗಳು ಒಡನೆಯೇ ಮಾಡ ಬಲ್ಲವು.

ಈ ರೀತಿ ಓದುಗನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬಹಳ ಬೇಗ ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಓದುಗರಿಗೆ ಸಿಗುವಂತಾದುದು ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚೆಯೇ ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಕೇಳುಗನು ಮಾತನಾಡುವವನ ಎದುರಿಗೇನೇ ಇರುತ್ತಾನೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಆಡುಗನ ಮಾತಿಗೆ ಕೇಳುಗನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಒಡನೆಯೇ ದೊರಕುತ್ತದೆ; ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟೆ.

ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಆಡುಗ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಲಪಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದು; ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ, ಒಬ್ಬ ಬರಹಗಾರ ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಓದುಗರನ್ನು ತಲಪಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗಾಯಿತು; ಬಾಯ್ತನಕ್ಕೂ ಬರಿಗತನಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ, ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಾಡು ಗಳಾದುವು.

ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಸಾವಿರಾರು ಜನರನ್ನು ತಲಪಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬನು ಹಲವ ರನ್ನು ತಲಪುವುದಕ್ಕೂ, ಹಲವರು ಹಲವರನ್ನು ತಲಪುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡುಬಲೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಮುಕ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿದೆ.

ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ, ಇವತ್ತು ತಿಳಿವಿನ ಬಳಕೆ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸುವಿಕೆ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳುಂಟಾಗಿವೆ.

(ಟ) ಬರಹದ ಹಕ್ಕನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ

ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲು ತೊಡಗುವ ಮೊದಲು, ಯಾರೂ ತಿಳಿವನ್ನು ತಮ್ಮ ಒಡೆತನ ದ್ದೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬಾಯ್ತನದ ಜನರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ಗಾದೆಗಳು, ಹಾಡುಗಳು, ಒಗಟುಗಳು, ನೀತಿಕತೆಗಳು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಬರೆದವರು ಯಾರು ಎಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಕಯ್ಯರಹದ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಬರಹದ ಹಕ್ಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಯಾರು ಬರೆದರೆಂಬುದೇ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೆದವರ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವನ್ನು ಯಾರು ಓದಬಹುದು, ಯಾರು ಪ್ರತಿ ತೆಗೆಯಬಹುದು ಎಂಬಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹಗಾರರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೇನೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಬರಹಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಾಗಿ ಹೊರತರಲು ಸುರುಮಾಡಿದಾಗ, ಅವಕ್ಕೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ರೂಪ ದೊರೆಯಿತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ವಸ್ತುಗಳ ಹಾಗೆ ಅವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಒಡೆತನದವೆಂಬುದಾಗಿ ಜನರು ಪರಿಗಣಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹದ ಹಕ್ಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಬಂತು. ಇದು ಪ್ರಕಾಶಕರ ಕಯ್ಯಲ್ಲಿರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹಗಾರರೇ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು.

ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿ ದವರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಉಂಟುಮಾಡಿದವರಿಗೂ ಅವುಗಳ ಹಕ್ಕನ್ನು ತಮ್ಮ ಹತೋಟಿ ಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನೂ ಗಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಹೊಸ ಹೊಸ ಮದ್ದು ಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಸಂಶೋಧಕರು ಮತ್ತು ಅವರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅವುಗಳ ಹಕ್ಕನ್ನು ತಮ್ಮ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಹಣ ಗಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತಿನ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಎಣ್ಣುಕಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ತಂತ್ರಾಂಶಗಳ ಮೇಲಿನ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹಲವು ಕಂಪೆನಿಗಳಿಗೆ ಇವತ್ತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವವರು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಇದನ್ನು ತಡೆದು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರತಿಗೂ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕಿನ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲಿಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಕಂಪೆನಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ತಂತ್ರಾಂಶ ಗಳಿಗೆ ಹಣಕೊಟ್ಟು ಬಳಸುವವರನ್ನು ದಡ್ಡರೆಂದೇ ತಿಳಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದ ವಿಡಿಯೋಗಳನ್ನು ಎಣ್ಣುಕಗಳಿಗಿಳಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಮಾಡಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದೂ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರಿಗೆ ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಿಶಯವೂ ಇಂತಹದೇ; ಅವುಗಳ ಒಳಗೇನಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ತೋರಿಸದೆ, ಅವರು ಅದನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಎಷ್ಟು ತೋರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ; ಹೆಚ್ಚು ತೋರಿಸಿದರೆ, ಅಶ್ವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಓದಿ ಕೊಳ್ಳುಗ ಸುಮ್ಮನಿರಬಹುದು, ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ತೋರಿಸಿದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲವೇ ಉಂಟಾಗದಿರ ಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದಾಗಿ, 'ಬರಹದ ಹಕ್ಕು' ಎಂಬುದು ಇವತ್ತಿನ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ; ಇದು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ನದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಬಾಯ್ನದ ಸಮಾಜ ದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವು ಯಾರ ಸೊತ್ತಾಗಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಅದು ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಸೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲೂ ತಿಳಿವು ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಎಲ್ಲರ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದೆ.

(ತ) ಹೊಸ ಸಾಮಾಜಿಕ ತಾಣಗಳು ದೊರೆತಿವೆ

ನಾವು ಮಾತಿನೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದ್ದೇವಲ್ಲದೆ, ಬರಹದೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿಲ್ಲ; ಟ್ವಿಟರ್, ಫ್ಲೇಸ್‌ಬುಕ್, ಯೂಸ್‌ನೇಟ್ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಿಂಬಲೆಗಳು ಇವತ್ತು ಅಶ್ಲೊಂದು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗುತ್ತಿರಲು ಅವು ನಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿದ್ದ ಮಾತಿಗೆ (ಬಾಯ್ನಕ್ಕೆ) ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರ ವಾಗಿರುವುದೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಬಾಯ್ನದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಂದಿ ಒಡಗೂಡಿರುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಒಬ್ಬರಿ ಗೊಬ್ಬರು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಈಪೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲೂ ಜನರು ಹತ್ತಿರ ಬರಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಹಾಗಾಗಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ, ಬಾಯ್ನದ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಮಿಂಬಲೆಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಇವೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಎಷ್ಟೇ ಹತ್ತಿರಬಂದರೂ ಅವರ ನಡುವೆ ಅಂತರವಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ; ಜಾಗದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಎಣ್ಣುಕದೆದುರು ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರೆ; ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಈ ಎಣ್ಣುಕವನ್ನು ಕೂಡುಬಲೆಯ ಮೂಲಕ ಬೇರೆ ನೂರಾರು ಎಣ್ಣುಕಗಳೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ತಾವೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿದ್ದೇವೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೂ ದೂರವೇ ಉಳಿಯುವ ಕಾರಣ, ಮಿಂಬಲೆ ಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರು ಬೇರೆ ಹಲವಾರು ಬಗೆಯ ಜನರನ್ನು ಗುರುತುಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ತಮಗೆ ಅವರಿಂದ ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗದೆಂಬ ನೆಮ್ಮದಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ.

ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾನು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಅಡಗಿಸಿಡ ಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ತನ್ನ ಕುರಿತಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬಹುದು; ಒಬ್ಬ ಕಲ್ಪಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಹಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿಯೂ ಆತ ತನ್ನನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಬಾಯ್ತನದ ನೇರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ.

ಬೇರೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಬಾರದಿರುವ ಜನರಿಗೂ ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವೆಂದು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಂಬಲೆಯ ಬರಹ ಮಾತನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಬರಹಕ್ಕೆ ಒಡನೆಯೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಮಾರ್ಪರಹ ದೊರಕುತ್ತದೆ; ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳಿದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ, ಕೂಡುಬಲೆಯ ಟ್ವಿಟರ್, ಫ್ಲೇಸ್ಪುಕ್, ಬ್ಲಾಗ್ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತು ಬೀಳುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕಲ್ಲ; ಅದರಲ್ಲಿ ಬರಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ತಿಳಿಸ ಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರಿಸ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಬಾಯ್ತನವೆಂಬುದು ಆಡುಗನ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಆತನ ನೆರೆಹೊರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದು; ಎದುರೆದುರಿರುವವರ ನಡುವೆ ಮಾತ್ರ ಅದರ ಬಳಕೆ ನಡೆಯಬಲ್ಲದು. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕೂಡುಬಲೆಗೆ ಜಾಗವೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ; ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದಕ್ಕಿರುವುದು ಎಣ್ಣುಕಗಳ ನಡುವಿನ ಒಂದು ಕಲ್ಪಿತವಾದ ಜಾಗ ಮಾತ್ರ; ಅದರ ಸಂಪರ್ಕಗಳೆಲ್ಲ ಈ ಕಲ್ಪಿತವಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ; ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಅದು ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ ಬಲ್ಲದು.

ಕೂಡುಬಲೆಯ ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಜನರು ದೂರವಿದ್ದೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರ ಬಲ್ಲರು; ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿಯಂತೆ ಹರಟೆ ಕೊಚ್ಚಬಲ್ಲರು; ಮತ್ತು ತಮ್ಮವೇ ಆದ ಕೂಟಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಬೇಲಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತು ನೆರೆಹೊರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಹರಟೆಕೊಚ್ಚುವ ಹಾಗೆ ಈ ಮಿಂಬಲೆಯನ್ನೂ ಬಳಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಇಂತಹ ಹಲವು ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚೆಗಳು ಅದರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

(ಪ) ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಿದೆ

ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಕೂಡುಬಲೆಯು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಾರ್ಪಾಡಿಗೆ ಕಾರಣ ವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ತನದ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗುರುಗಳು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುವುದು, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಟ ಮಾಡುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಈ ಇಬ್ಬರ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯಿದೆ.

ಅಚ್ಚುಹಾಕಲು ತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ, ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವುದೇ ಕಲಿಕೆಯ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಕಲಿಯುವ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅವರದೇ ಆದ ಪಟ್ಟಿಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಿಗುವಂತಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಬಗೆಯೂ ಬದಲಾಯಿತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಿ, ಒಂದೊಂದು ತರಗತಿಯಲ್ಲೂ ಹಲವಾರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಗುರುಗಳು ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವಂತಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಗುಂಪಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುರುಗಳು ಕಲಿಸು ವಂತಾಯಿತು.

ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಕಲಿಸುವ ಬಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬದಲಾಗ ಬಲ್ಲದು; ಅದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಕಲಿಕೆಯ ಬಗೆಯನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸು ತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಅದರ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪರಿಚೆಗಳು ಕೆಲವು ಸಾದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಕೂಡುಬಲೆಯ ಮಿಂಬಲೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿವನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟವರು ಎಷ್ಟು ತಿಳಿವನ್ನು ಮತ್ತು ಎಂತಹ ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಹೇಗೆ

ಎಂಬುದನ್ನು ಹುಡುಕುವವರು ತಿಳಿದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಪಡೆಯುವ ತಿಳಿವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಎಶ್ವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಂಬಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲೂ ಅವರು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದಾಗಿ, ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವೂ ಬದಲಾಗಿದೆ: ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅರಸುಗಳೆಂದು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ನೂರಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿಸೋಡಿ, ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸೆಕೆಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ಆ ವಿಷಯ ಬಂದಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಮ್ಮೆದುರು ಇರಿಸಬಲ್ಲವು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಓದಲು ಬರುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಎಣ್ಣುಕಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲವು.

ಇದು ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದಂತೆಯೇ ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ತಿಳಿವು ತುಂಬಾ ಅಗ್ಗವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಈ ರೀತಿ ಅಗ್ಗವಾಗಿರುವುದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಅದು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ತಿಳಿವಿನ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ನೆಲೆಗೊಂಡ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವಾರು ಬಗೆಯ ತಿಳಿವುಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದು, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗೊಂದಲವೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳಿಂದ ತಮಗೆ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲ ತಿಳಿವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆಯುವುದು ಹೇಗೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಳನ್ನು ಜೊಳ್ಳಿನಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹುಡುಕುವವರು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದ ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗುರುಗಳು ಕಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇವತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಕಟ್ಟಲೆಯೂ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಬದಲಾಗಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ಅವರ ತಿಳಿವನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒರೆಹಚ್ಚುವ ಬಗೆಯೂ ಬದಲಾಗಬಲ್ಲದು.

ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಲ್ಲ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಾಯ್ತನದ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಲುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವವರೊಂದಿಗೆ ಮಿಂಚಂಚೆ ಯಂತಹ ಸಾದನಗಳ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ನೇರವಾದ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬವು ಈ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಬಾಯ್ತನದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದು, ಅವರ ಊಳಿಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಗುರುಗಳೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾದ ಸಂಪರ್ಕ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು; ಇದಲ್ಲದೆ, ಕಲಿಕೆ ಯಾವಾಗ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹೊತ್ತೆಂಬುದಿರಲಿಲ್ಲ; ಗುರುಗಳೊಂದಿಗಿನ ಬಾಳ್ವೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಕೆ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

(ಗ) ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮತ್ತು ತಿಳಿಸುವ ಬಗೆ ಬೇರಾಗಿದೆ

ಕೂಡುಬಲೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಬರಹಗಾರನು ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಬರವಣಿಗೆ ಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಪುಸ್ತಕ, ಪತ್ರಿಕೆ, ವಿಶ್ವಕೋಶ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಇಲ್ಲವೇ ಕಡತಮನೆ (ಪುಸ್ತಕಾಲಯ)ಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಟ್ಟಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ವಿಷಯ ಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಕೂಡುಬಲೆ ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದೆ: ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲ ಸಾವಿರಾರು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಇವತ್ತು ಕೂತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಕಡತಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿದ್ದರೂ ತಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ, ಮತ್ತು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಾಡುವ ಸವ್ಯರ್ಥವೂ ಇವತ್ತಿನ ಬರಹಗಾರರಿಗಿದೆ.

ಒಂದು ವಿಶಯವನ್ನು ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಹೊರಟಾಗ, ಸಾವಿರಾರು ಜಾಗಗಳು ನಮ್ಮೆದುರು ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಗೂಗಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬರೆದು ಕ್ಲಿಕ್ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಸುಮಾರು ೧೩೫ ಮಿಲಿಯ ಪುಸ್ತಕ, ಬರಹ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಪಟ್ಟಿಯೊಂದನ್ನು ನಮ್ಮ ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ತಂದಿರುತ್ತದೆ; ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಅದಕ್ಕೆ ಬರೇ ೦.೧೯ ಸೆಕೆಂಡ್ ಸಮಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಬಿಡಿಸಿ ಓದುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಓದುಗನು ತುಂಬಾ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಜಾಗಗಳು ಕೊಡುವ ವಿಶಯಗಳು ಸರಿಯೋ, ತಪ್ಪೋ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಓದುಗನು ತಾನೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರಹಗಾರನಿಗೆ ಕೂಡುಬಲೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವ ಈ ನೆರವು ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಆತನು ಓದುವ ಮತ್ತು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಯನ್ನೂ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದೆ. ಬರಿಗೆತನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಇಡೀ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಿನೋಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ತಾಳ್ಮೆ ಆತನಲ್ಲಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಿಶಯದ ಮೇಲೂ ನೂರಾರು ಬರಹಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಲು ಬರುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಮತ್ತು ಈ ಬರಹಗಳನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬರಹಗಳಷ್ಟು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಬರೆದಿರುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಬರಹಗಾರರು ಅವನ್ನು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ಓದಲು ಹೋಗದೆ, ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ತಮಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ, ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಸುವ ಬಗೆ ಇವತ್ತು ತೀರ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಬರಿಗೆತನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬರಹಗಾರರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಂತಹ ಆಳವಾದ ಓದು ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಳವಾಗಿ ಓದಲು ಬಾರದವರಿಗೆ ಆಳವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಲೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ತಿಳಿವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹಲವು ಮೂಲಗಳಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೇನೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತು ಬೀಳುತ್ತಿದೆ.

ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ, ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ, ಎಂದರೆ ಅವನ್ನು ಎಣ್ಣುಕದ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ಕೂಡುಬಲೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೊಗಿಸುವ ಬಗೆಯಲ್ಲೂ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ವಿಶಯಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು: ಈ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವವರ ಮೇಲೆ ಕೂಡುಬಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೊಂದು, ಮತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಜನರು ಯಾವ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಬರೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೊಂದು.

ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು; ಆದರೆ, ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿನ ಒತ್ತಡ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತವೆ; ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿದ್ದಿ ಸರಿಪಡಿಸುವ, ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿಶಯ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದು ಓದಿನಲ್ಲಿರಿಸಿ ಬರೆಯುವ, ಮತ್ತು ಬರೆದುದನ್ನು ಹಲವು ಬಾರಿ ಓದಿನೋಡಿ ಸೊಲ್ಗುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವ ತಾಳ್ಮೆ ಬರಹಗಾರ ರಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಅಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತಹ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟನ್ನು ಕೂಡುಬಲೆಗೆ ಹೊಗಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಲು ಹಿಂಜರಿಯುವವರೂ ಇವತ್ತು ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದೆಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅಚ್ಚುಹಾಕಿದ ಬರಹವನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಣ್ಣುಕದ ತೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸುವ ಬರಹವನ್ನು ಓದುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಉದ್ದುದ್ದವಾದ ಮತ್ತು ಸಿಕ್ಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಾದ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬರೆದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಓದುಗರೂ ಅವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಓದಲು ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿರುವ ಬರಹಗಾರರು ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಸೊಲ್ಲು ಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಸಿಕ್ಕಲಾಗಿಲ್ಲದಿರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಹಾಗೆ, ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಮತ್ತು ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಜೋಡಿಸಿದವುಗಳಾಗಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕೂಡುಬಲೆಯ ಓದುಗರೆದುರು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಿಷಯದ ಮೇಲೂ ನೂರಾರು ಬರಹಗಳು ಬಂದು ಬೀಳುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಆಳವಾಗಿ ಓದಲು ಹೋಗದೆ, ಮೇಲಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಓದುಗರ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಮುಕ್ಯವಲ್ಲದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಅದಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಮುಕ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನಷ್ಟೇ ಓದಿ, ಓದುಗ ಬೇರೊಂದು ಬರಹಕ್ಕೆ ಹಾರಿಬಿಡಬಹುದು.

ಓದುಗನ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯಲು ಮತ್ತು ತಡೆದಿರಿಸಲು ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬರಹಗಾರರು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಈ ವಿಧಾನ ಬಾಯ್ತನದ ವಿಧಾನವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

(ಜ) ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳ ಒಂದು ಹೊಸ ಆಯಾಮವನ್ನೇ ತಂದಿವೆ

ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೊಂಡಿನುಡಿ (ಹರ್ವರ್ಡ್‌ಟೆಕ್‌ಸ್ಟ್) ಎಂಬುದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಹಗಳಿಗೆ ಹೊಸದೊಂದು ಆಯಾಮವನ್ನೇ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದು ನಮ್ಮೆದುರಿರುವ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದೇ ಇರುವಂತಹ (ಎಂದರೆ ಬೇರೆ, ಎದುರಿಗಿಲ್ಲದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ) ಹಲವಾರು ಸಂಗತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡಿಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಓದುಗನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನ ಮಿದುಳೂ ಇಂತಹವೇ ಕೊಂಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆ ಮಿದುಳಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ, ಮಿಂಬಲೆಯ ಬರಹಗಳು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿದ ಬರಹಗಳ ಹಾಗೆ ಮಾರ್ಪಡದೆ ಉಳಿಯುವ ಬದಲು, ಓದುಗನ ಬಯಕೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬಲ್ಲವು, ಮತ್ತು ಆತನು ಬಯಸಿದ ಜಾಗಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಆತನನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಾ ಇರಬಲ್ಲವು.

ಬರಿಗತನಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಕತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನು ಬರಹಗಾರನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಿ ದ್ದಾನೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಓದುಗನೂ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕುರುಳುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓದಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಒಮ್ಮೆಗೇನೇ ಕತೆಯ ಕೊನೆಯನ್ನು ಓದಲು ಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬುದಿಷ್ಟೇ ಓದುಗನಿಗಿರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳಿಂದಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಓದುಗರ ಆಯ್ಕೆಗೆ ಬಿಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಓದುಗನು ಈ ಕೊಂಡಿನುಡಿ

ಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ತನ್ನ ಓದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ತನಗೆ ಬೇಕಿದ್ದ ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿ, ಕತೆಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು.

ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟದ್ದಾಗಿದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಪುಟದ ಹಮ್ಮಿಗೆ, ಪುಸ್ತಕದ ಇಟ್ಟಳ ಮೊದಲಾದವನ್ನೂ ಬರಹಗಾರನೇ ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ತನ್ನ ಬರಹವನ್ನು ಓದುಗನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಓದಬಹುದು, ಮತ್ತು ಯಾವ ಅಂಶಕ್ಕೆ ಆತ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಆತ ತನ್ನ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರ.

ಇದು ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಯ್ತನದ ಕತೆಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ; ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳುಗನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಯ್ಕೆಯಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಆತನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಕತೆಗಾರ ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ಕತೆಯನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಟಿ.ವಿ, ರೇಡಿಯೋ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡು ಬಲೆ ಬೇರಾಗಿದೆ; ಟಿ.ವಿ, ರೇಡಿಯೋ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಇಲ್ಲವೇ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಯಾವ ಆಯ್ಕೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಚಾನಲ್ಲನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವಿಚ್ ಆಫ್ ಮಾಡುವುದು ಎಂಬ ಎರಡು ಆಯ್ಕೆಗಳಶ್ಚೇ ಅವರಿಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳು ಒಂದರ ಬಳಿಕ ಇನ್ನೊಂದೆಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ಓರಣದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಈ ಓರಣ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಬರಹಗಾರ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳಿಂದಾಗಿ, ಅದರ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಓರಣವೆಂಬುದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಓದುಗನು ಅದರ ಮೇಲೆ ತನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳ ಓರಣವನ್ನು ಹೇರಬಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಓದುಗನು ತನ್ನ ಎದುರಿಗಿರುವ ಬರಹದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಚಿತ್ರ, ವಿಡಿಯೋ ಮೊದಲಾದವನ್ನೂ ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಗಟ್ಟಿತನ ಕೂಡು ಬಲೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ಬದಲು ಒಂದು ಬಗೆಯ ನೆಲೆ ಗೊಳ್ಳದಿಕೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೊಂಡಿನುಡಿಗಳ ಇನ್ನೊಂದು ಪರಿಣಾಮವೇನೆಂದರೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ಬರಹಗಾರ ಮತ್ತು ಆತನ ಓದುಗರ ನಡುವೆ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಪರ್ಕವುಂಟಾಗುವುದು ರೊಂದಿಗೆ, ಓದುಗರಿಗೂ ಒಯ್ಯುಗೆ(ಮಾದ್ಯಮ)ಗೂ ನಡುವೆಯೂ ಸಂಪರ್ಕ ವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಓದುಗನಿಗೆ ತನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸಿ, ಅವನ್ನು ಒಯ್ಯುಗೆಯ ಮೂಲಕ ತನಗೇನೇ ಪಡೆಯಲು ಬರುತ್ತದೆ.

(ಡ) ಬರಹದ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆಯೇನೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ

ಕೂಡುಬಲೆಯಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬರಹದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಶ್ಚೆಲ್ಲಾ ಬಾಯ್ತನದ ಪರಿಚೆಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆಯಾದರೂ, ಅದರ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಅದು ಈಗಲೂ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಬರಹವಲ್ಲದೆ ಮಾತಲ್ಲ. ಅದರ ಬಳಕೆ ಎಣ್ಣುಕಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈ ಉಪಕರಣಗಳ ನೆರವಿಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಬಳಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರಿಗತನದ ಬೇರೆ ಹಲವು ಪರಿಚೆಗಳೂ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೀಲಿ ಮಣೆಯ ನೆರವಿನಿಂದ ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬರಹ ಆಲೋಚನೆಯ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲಾರದು.

ತಿರುಳು

ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನ) ಬಳಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದರಿಂದಾಗಿ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಬಗೆಯೇ ಬದಲಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಹಲವು ಪರಿಚಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ.

ರೇಡಿಯೋ, ಟಿ.ವಿ, ಸಿನೆಮಾ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರಹದ ಮೇಲಿನ ಈ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ ಸುರುವಾಗಿದ್ದು, ಅದು ಕೂಡುಬಲೆಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿನ ಕಟ್ಟು ಬಂದಿರುವುದು, ಅದರ ಇಟ್ಟಳ ಬದಲಾ ಗಿರುವುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಓದುವವರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೂಡಲೇ ದೊರಕುವುದು, ಕೂಡಿಟ್ಟ ತಿಳಿವನ್ನು ಒಡನೆಯೇ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದು, ತಿಳಿವಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಒಡತನ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಮೊದಲಾದುವೆಲ್ಲ ಈ ರೀತಿ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತು ಸವಾರಿ ನಡೆಸುವುದರಿಂದಾಗಿ ನಡೆದಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೆಂದು ಹೇಳ ಬಹುದು.

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಬರಹದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಗೊಂದಲದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು

೬. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಹಳೆತನ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನವಲ್ಲ	೧೧೭
೭. ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರೂ ಬರಿಗೆತನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಾಗಬೇಕು	೧೨೬
೮. ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನೂ ಓದುವಂತೆ ಬರೆಯಬೇಕು	೧೫೯
೯. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿದ್ದ ಹಿರಿಮೆ ಇಂದಿಲ್ಲ	೧೯೩

೬. ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನ ಬರಹದ ಹಳೆತನವಲ್ಲ

(ಕ) ನುಡಿಯ ಹಿನ್ನಡವಳಿ (ಚರಿತ್ರೆ) ಮತ್ತು ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿ

ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವುದನ್ನು ಪುರಾವೆಯಾಗಿ ಬಳಸಬಲ್ಲೆವು? ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಕನ್ನಡದ ಶಾಸನಗಳು, ಕಾವ್ಯಗಳು, ಇಲ್ಲವೇ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಬರಹಗಳ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯವು ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆಯಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಮಾತು, ಬರಹ, ಮತ್ತು ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಅವರು ಕೊಡುವ ಈ ಪುರಾವೆಗಳು ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾರದು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹಿಂದೆ ಎರಡನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ನುಡಿಯೆಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಪುರಾವೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು.

ಇವತ್ತಿಗೂ ಕೂಡ, ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ನುಡಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯವು ಎಂಬುದನ್ನು ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯ ನೆರವಿನಿಂದ ತಿಳಿಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸದಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿರುವ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹಳೆಯವಾಗಿರಬಲ್ಲವಲ್ಲವೇ?

ಆದರೆ, ಹಲವು ಮಂದಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಬರಹಕ್ಕೂ ನುಡಿಗೂ ನಡುವೆ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಗೊಂದಲವನ್ನಷ್ಟೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿರುವ ನುಡಿಗಳಿಗೂ, ಅವು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬೇರೆಟ್ಟು ನೂರಾರು ವರ್ಷ ಕಳೆದ ಮೇಲೇನೇ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಅವುಗಳ ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಆ ನುಡಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯವು ಎಂಬುದನ್ನೂ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ನುಡಿ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಾದ ಕಾರಣ, ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಅದು ಬಳಸುವ ಮಾತು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಮಾತು ಉಲಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ನಾವು ಆಡುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಈ ಉಲಿಗಳು ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ.

ಮಾತನಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಉಳಿಯುವುದು ಉಲಿಗಳ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ; ಈ ನೆನಪುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಂದರೆ ಅವನ್ನುಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಾಯುವಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯಬಲ್ಲವು; ನೆನಪನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಬೇರೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಉಲಿಗಳು ಉಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು

ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಿರುವಂತಹ ಎರಡು ಬೇರೆಯೇ ಬಗೆಯ ಹೊಲಬುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೧) ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಂಡುಬರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಆ ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು; ಹೀಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ವಿವರಣೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ಆ ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿ ಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಹೊಲಬು.

(೨) ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ತಿರುಳು'ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮೂಲ ನುಡಿಯ ಪದಗಳು ಉಳಿದು ಕೊಂಡಿವೆ, ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಪದಗಳು ಕಳೆದು ಹೋಗಿವೆ (ಎಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳು ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿವೆ) ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಆ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಮೂಲ ನುಡಿಯಿಂದ ಕವಲೊಡೆದು ಬೇರೆ ನುಡಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಇದು ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಲಬು.

ಈ ಎರಡು ಹೊಲಬುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ನುಡಿಗುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಗುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಸೇರುವ ನುಡಿಗಳು ಯಾವ ಓರಣದಲ್ಲಿ ಕವಲೊಡೆದು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು; ಆದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ಕಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲಾರದು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಎರಡನೆಯ ಹೊಲಬು ಒಂದು ನುಡಿ ಸುಮಾರು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು; ಆದರೆ, ಅದು ಕೊಡುವ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಂಬಬಹುದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನುಡಿಯರಿಗರೊಳಗೆ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ.

(ಚ) ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳತನಕ್ಕೆ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕೊಡುವ ಪುರಾವೆಗಳು

ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕೊಡುವ ಪುರಾವೆಗಳು ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅದು, ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ಎರಡನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಮಾತು ಬರಹದಿಂದ ತುಂಬಾ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬರಹಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿಸ್ತ ಶಕ ೪೫೦ರ ಹಲ್ಮಿಡಿಯ ಶಾಸನವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲಿನ ಶಾಸನವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ; ಕ್ರಿಸ್ತ ಶಕ ೮೦೦ರ ವಡ್ಡಾರಾದನೆಯೆಂಬುದು ಕನ್ನಡದ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಡತವೆನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಕ್ರಿಸ್ತ ಶಕ ೮೫೦ರ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗ ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಡತಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲಿನ ಕಡತವೆನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡದ ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತು (ಮತ್ತು ನುಡಿ) ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆ, ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವ ಮೂರನೇ ಶತಮಾನದ ಅಶೋಕನ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದ ಇಸ್ರಿಲ ಎಂಬ ಪದ ಕನ್ನಡದ್ದೆಂಬುದರಿಂದ, ಕ್ರಿಸ್ತ ಶಕ ೧೪೦ರಲ್ಲಿ ಈಜಿಪ್ಟಿನ ಟಾಲೆಮಿ ಎಂಬವರ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಕರ್ನಾಟಕದ ಊರಿನ ಹೆಸರುಗಳು ಬಂದುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ೨ನೇ ಶತಮಾನದ ಗ್ರೀಕ್ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡುದರಿಂದ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಹಳೆತನವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಎರಡನೇ ಬಗೆಯ ಪುರಾವೆಗಳು ಕನ್ನಡದ ಮಾತಿನ ಹಳೆತನವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿವೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಶಾಸನಗಳ ಹಾಗೆ ಇವು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಹಳೆತನವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಮಾತಿನ ಹಳೆತನದ ಕುರಿತಾಗಿ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ನಂಬಿಕೆಯಿರಿಸಬಲ್ಲ ಬೇರೆ ಪುರಾವೆಗಳಿದ್ದು, ಬೇರೆಯೇ ಬಗೆಯ ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಅವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಹುದು.

ಉಲಿಗಳ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ಪಡೆವ ಹಿನ್ನಡವಳಿ

ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಚ್ಚು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆಯಾದರೆ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನುಡಿ ಗಳೆಂದು, ಎಂದರೆ, ಒಂದು ಮೂಲ ನುಡಿ ಹಲವು ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದು ದರಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿರುವ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಉಲಿಗಳ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಅವು ಒಂದೇ ನುಡಿಗುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿ, ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳ ಉಲಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ಅಂತಹ ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಹಲವು ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಕಕಾರ ತಮಿಳಿನ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಚಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ (ಕೆಲವು-ಚೆಲ, ಕೆಯ್-ಚೆಯ್, ಕೆಸು-ಚೆಮ್ಪು). ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತಹ ಒಂದು ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಯ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ:

ಕಕಾರದ ಬಳಿಕ ಎ, ಏ, ಇ, ಇಲ್ಲವೇ ಈ ಎಂಬವುಗಳು ಬಂದಾಗ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬಳಿಕ ಟ್, ಣ್, ಳ್ ಇಲ್ಲವೇ ಳ್ ಎಂಬವುಗಳು (ಮಡಚಿದ ಮುಚ್ಚುಲಿ(ವ್ಯಂಜನ)ಗಳು) ಬಾರದಿದ್ದಾಗ, ಮೂಲ ನುಡಿಯ ಕಕಾರ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಚಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಈ ಕಟ್ಟಲೆ. ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳ ಉಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಎರಡು ನುಡಿಗಳು ಒಂದೇ ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿವೆಯೆಂಬ ಮಾತಿನ ಹುರುಳೇನೆಂದರೆ, ಆ ನುಡಿಗಳು ಮೊದಲಿಗೆ ಒಂದೇ ನುಡಿಯಾಗಿದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಆ ಮೂಲ ನುಡಿ ಕವಲೊಡೆದು ಎರಡು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಹೀಗೆ ಬೇರ್ಪಡುತ್ತಾ ಬರಲು ಆ ಎರಡು ಕವಲುಗಳ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುವ ಬದಲು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದುದೇ ಕಾರಣ.

ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಬರಿಯ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಾಗಿರದೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಲಿಗಳ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಾಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತಹ ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ರೀತಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇನೇ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳು ಒಂದೇ ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಒಂದೇ ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರದಿರುವಂತಹ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳ ಉಲಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮರಾಠಿ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಉಲಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಅಂತಹ ಕಚಿತವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

(ಕ) ಕವಲೊಡೆದಿರುವುದು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದೆ?

ಒಂದೇ ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಗೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ಅವು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಕವಲೊಡೆದಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ; ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಷ್ಟೂ ಅವು ಕವಲೊಡೆದಿರುವ ಸಮಯ ಹೆಚ್ಚು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ತುಳುವಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ; ಆದರೆ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ತಮಿಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳು ಎರಡು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಹಿಂದೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತುಳು ನುಡಿಗಳು ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನುಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಮೊದಲಿಗೆ ಒಂದೇ ನುಡಿಯಾಗಿದ್ದುವೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ; ಆ ನುಡಿ ಕವಲೊಡೆಯುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಕವಲೊಡೆದ ಬಳಿಕ, ಅದರ ಒಂದು ಕವಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ಕವಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅದು ಇವತ್ತಿನ ಹಲವು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕವಲೊಡೆಯುವಿಕೆ ಯಾವ ಓರಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕವಲುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ತುಳು, ತೆಲುಗು ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಯ್ದು ನುಡಿಗಳನ್ನು 'ದ್ರಾವಿಡ' ಎಂಬ ನುಡಿಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ; ಈ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಉಲಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಒಂದು ಮೂಲನುಡಿಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕವಲುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಒಂದು ನುಡಿಕುಟುಂಬ ದಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಈ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಗೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ಇವು ಮೊದಲಿಗೆ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ, ನಡುದ್ರಾವಿಡ ಮತ್ತು ಬಡಗುದ್ರಾವಿಡ ಎಂಬ ಮೂರು ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಒಂದೊಂದು ಕವಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಇವತ್ತಿನ ಇಷ್ಟತ್ತಯ್ಯ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗಿದೆ.

(ಚ) ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿ ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದ ಬಗೆ

ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ಕವಲು ಆಮೇಲೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕವಲುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದುದು ರಿಂದ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ನುಡಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ತುಳು, ಕೊರಗ, ಕೋತ, ತೊದ, ಕೊಡಗು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಗಳೆಂಬ ಬೇರೆಯೂ ಆರು ನುಡಿಗಳು ಈ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ಕವಲಿನಿಂದ ಒಡೆದು ಬಂದಿವೆ. (ಇವಲ್ಲದೆ, ಇರುಳ, ಕುರುಂಬ, ಬಡಗ, ಬೆಳಾರಿ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳೂ ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುವು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳು ಮತ್ತು ಯಾವುವು ಒಳನುಡಿಗಳು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅರಕೆಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ).

ಮೇಲಿನ ಎಂಟು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಗೆಗಳ ಮೇಲೆ, ಅವು ಯಾವ ಓರಣದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಒಡೆದುಬಂದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ:

ಈ ಎಂಟು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕೊರಗ ನುಡಿಯನ್ನು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದರೂ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು ಇನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಬಡಗುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕೊರಗ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಬೊತ್ತನ್ನು (ಬೂತಕಾಲವನ್ನು) ಸೂಚಿಸಲು ಕ್ ಎಂಬ ಒಟ್ಟನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ (ಬಕ್ಕ್ 'ಬಂದೆ', ಬರಕ್ 'ಬಂದಿದ್ದೇನೆ'); ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಹಿಂಬೊತ್ತಿನ ಒಟ್ಟು ಬಡಗುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಹಿಂಬೊತ್ತಿನ ಒಟ್ಟು ನ್ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ಉಳಿದ ಏಳು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ, ತುಳು ನುಡಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆದಿರುವ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಮೂಲ ನುಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಎಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ, ಹಾಗೂ ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಒಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ತುಳು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ; ಆದರೆ, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಅವುಗಳ ಬಳಿಕ ಅಕಾರ ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಇಲ್ಲವಾಗಿವೆ.

ಅವುಗಳ ಬಳಿಕ ಅಕಾರ ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ, (೧) ಎಕಾರ ಮತ್ತು ಇಕಾರಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಹಳೆತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಇಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ; (೨) ಒಕಾರ ಮತ್ತು ಉಕಾರಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಹಳೆತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಉಕಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ತೆರೆಯುಲಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೇ ಉಳಿದಿವೆ; ಇದನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಎತ್ತುಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

<u>ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ</u>	<u>ಕನ್ನಡ</u>	<u>ಹಳೆತಮಿಳು</u>	<u>ತುಳು</u>
*ಇಕಾರ:	ಎಲ್	ಇಲಯ್	ಇರ್
	ಎಣೆ	ಇಣಯ್	ಇಣೆ
	ಎಳೆ	ಇಳಯ್	ಇಳೆ
*ಎಕಾರ:	ಬೆವರು	ವಿಯರ್	ಬೆಗರ್

	ನನ್	ನಿನಯ್	ನನಪ್ಪು
	ಬೆರಳು	ವಿರಲ್	ಬೆರಳ್
*ಉಕಾರ:	ಹೊಗ್	ಪ್ರಕಯ್	ಪ್ರಗ್
	ತೊರೆ	ತುಱಯ್	ತುದೆ
	ತೊಗಲು	ತುಕಲ್	ತುಗಲ್
*ಒಕಾರ:	ನೊಗ	ನುಕಮ್	ನೊಗ
	ಹೊಗಳು	ಪ್ರಕಱ್	ಪ್ರೊಗಳ್
	ಒದವು	ಉದವು	ಒದಗ್

ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದ ಬೇರೆಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆದಿದೆ; ತುಳುವಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು (ಮತ್ತು ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡು ಗಳು) ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮೊದಲೇ ತುಳು ನುಡಿ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ತುಳುವಿನ ಕೆಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾರ ಮತ್ತು ಒಕಾರಗಳು ಅವುಗಳ ಬಳಿಕ ಆಕಾರ ಬಂದಿರುವಲ್ಲಿ ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಉಕಾರಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿವೆ; ಆದರೆ, ಈ ಬದಲಾವಣೆ ತುಳುವಿನ ಎಲ್ಲಾ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆದ ಬದಲಾವಣೆಯಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಟ) ತಮಿಳು ನುಡಿಗಿಂತ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಹಳೆಯದು

ತುಳು ಮತ್ತು ಕೊರಗ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಉಳಿದ ಆರು ತೆಂಕು ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳು ಯಾವ ಓರಣದಲ್ಲಿ ಕವಲೊಡೆದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಆರು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ಕವಲೊಡೆದು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯೆನಿಸಿದುದು ಕನ್ನಡ ನುಡಿ. ಇದನ್ನೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಡೆಯದಿರುವ, ಮತ್ತು ಉಳಿದ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ (ಇಲ್ಲವೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ) ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

(೧) ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದಲ್ಲಿ ಮೂಗುಲಿಯ (ಅನುನಾಸಿಕದ) ಬಳಿಕ ಇಮ್ಮಡಿ ತಡೆಯುಲಿ ಬರಬಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು; ಇಂತಹ ಪದಗಳ ಮೂಗುಲಿಯನ್ನು ಕನ್ನಡ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ, ಮತ್ತು ಇಮ್ಮಡಿ ತಡೆಯುಲಿಯನ್ನು ಒತ್ತೆ ತಡೆಯುಲಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಉಳಿದ ಅಯ್ದು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ (ತಮಿಳು, ಮಲಯಾಳ, ಕೊಡಗು, ಕೋತ, ಮತ್ತು ತೊದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ) ಮೂಗುಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇಮ್ಮಡಿ ತಡೆಯುಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ; ಕೋತ ಮತ್ತು ತೊದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ಇಮ್ಮಡಿ ತಡೆಯುಲಿಯೂ ಒತ್ತೆ ತಡೆಯುಲಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಎತ್ತುಗೆಯಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು:

<u>ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳು</u>	<u>ತಮಿಳು (ಮತ್ತು ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ) ಪದಗಳು</u>
ಎಂಟು	ಎಟ್ಟು (ಕೊಡಗು ಎಟ್ಟ್, ಕೋತ ಎಟ್)
ಕಂತೆ	ಕಟ್ಟಯ್ (ಮಲಯಾಳ ಕಟ್ಟ)
ತೆಂಕು	ತೆಕ್ಕು (ಕೊಡಗು ತೆಕ್ಕ್)

ತೋಟ (>ತೋಟ)	ತೋಟಮ್ (ಕೋತ ತೋಟ್ಯ)
ಬೊಂಕು 'ಸುಳ್ಳು'	ಪ್ರೊಕ್ಯಮ್
ಬೇಂಟ್ (>ಬೇಟ್)	ವೇಟ್ಯಮ್ (ತೊದ ಪೇಟ್)
ಅಂಟು	ಅಟ್ಟು
ಕಲಂಕು (>ಕಲಕು)	ಕಲಕ್ಕು

ಕನ್ನಡದ ತೋಟ, ಬೇಟ್ ಮತ್ತು ಕಲಕು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಗುಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿರುವುದು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡು.

(೨) ತಡೆಯುಲಿಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಬೇರುಗಳ ಬಳಿಕ ಹಿಂಬೊತ್ತಿನ ಒಟ್ಟು ನ್ತ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿತ್ತು; ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದರ ನಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ತಕಾರ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ (ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ತಕಾರ ತ್ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ದ್ ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ).

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ತಮಿಳು, ಮಲಯಾಳ, ಕೊಡಗು, ತೊದ, ಕೋತ ಎಂಬ ಉಳಿದ ಅಯ್ದು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ನಕಾರ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

<u>ಕನ್ನಡ</u>	<u>ತಮಿಳು</u>
ಅಡಿ-ದ್-ಎ	ಅಟಿ-ನ್-ಏನ್
ನಂಬಿ-ದ್-ಎ	ನಂಪಿ-ನ್-ಏನ್
ಕಟ್ಟಿ-ದ್-ಎ	ಕಟ್ಟಿ-ನ್-ಏನ್
ಅಮುಕಿ-ದ್-ಎ	ಅಮುಕ್ಕಿ-ನ್-ಏನ್

(೩) ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಎಸಕಪದಗಳು ಅಕಾರದಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಎಸಕಪದಗಳು ಅಯ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುವು; ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಉಳಿದ ಅಯ್ದು ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಎಸಕಪದಗಳ ಬಳಿಕವೂ ಹಿಂಬೊತ್ತಿನ ಒಟ್ಟು ದ್ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ; ಆದರೆ, ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಎಸಕ ಪದಗಳ ಬಳಿಕ ಅದು ನ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ, ಮತ್ತು ಅಯ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಎಸಕಪದಗಳ ಬಳಿಕ ನ್ತ ಇಲ್ಲವೇ ತ್ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ (ನ್ತ ಎಂಬುದು ಆಗುವಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತ್ ಎಂಬುದು ಮಾಡುವಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ).

ಇಂತಹದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕೊಡಗು, ತೊದ, ಕೋತ, ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

(ಕ) ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಎಸಕಪದಗಳು:

<u>ಕನ್ನಡ</u>	<u>ತಮಿಳು</u>
ನಡೆ-ದ್-ಎ	ನಟಿ-ನ್ತ-ಏನ್
ತೆರೆ-ದ್-ಎ	ತೆರಿ-ನ್ತ-ಏನ್
ಕರೆ-ದ್-ಎ	ಕರಿ-ನ್ತ-ಏನ್

(ಚ) ಅಯ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಎಸಕಪದಗಳು:

<u>ಕನ್ನಡ</u>	<u>ತಮಿಳು</u>
(ಒಡೆಯಿತು)	ಉಟಯ್-ನ್-ಅತು
ಒಡೆ-ದ್-ಎ	ಉಟಯ್-ತ್-ಏನ್
ತಡೆ-ದ್-ಎ	ತಟಯ್-ನ್-ಏನ್
ತಡೆ-ದ್-ಎ	ತಟಯ್-ತ್-ಏನ್

ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಉಳಿದ ಅಯ್ದು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಕಾರಣ, ಆ ಅಯ್ದು ನುಡಿಗಳು ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಬೇರ್ಪಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಕನ್ನಡ ಬೇರ್ಪಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

(ತ) ಕೊಡಗು, ತೊದ ಮತ್ತು ಕೋತ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾದುದು

ಉಳಿದ ಅಯ್ದು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಕೊಡಗು ನುಡಿ ಬೇರಾಗಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ತೊದ ಮತ್ತು ಕೋತ ನುಡಿಗಳು ಬೇರಾಗಿರ ಬೇಕು. ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳ ನುಡಿಗಳು ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗುವ ಮೊದಲೇ ಈ ಮೂರು ನುಡಿಗಳೂ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ, ಮತ್ತು ಈ ಮೂರು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯದಿದ್ದ (ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ) ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಎತ್ತುಗೆಯಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿನ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮುಕ್ಯವಾದುದು:

ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕಕಾರ ಅದರ ಬಳಿಕ ಇ, ಈ, ಎ ಇಲ್ಲವೇ ಏ ಬಂದಾಗ ಚಕಾರವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ; ಆದರೆ, ಈ ತೆರೆಯುಲಿಯ ಬಳಿಕ ಟ್, ಣ್, ಳ್ ಮತ್ತು ಳ್-ಗಲೆಂಬ ಮಡಚುಲಿ ಗಳು ಬಂದಾಗ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಗಳ ಎಲ್ಲಾ ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡಿಗೊಳಗಾಗಿರುವ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತವಲ್ಲದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದ ಪದಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ತೀರಾ ಹಳೆಯ ತಮಿಳು ಬರಹಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹಿಂದೆ ನಡೆದು ದಾಗಿರಬೇಕು.

ಈ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಕೆಲವು ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ:

<u>ಕನ್ನಡ</u>	<u>ತಮಿಳು</u>	<u>ಮಲಯಾಳ</u>	<u>ಕೋತ</u>
ಕೆದರು	ಚಿತರ್	ಚಿತಱುಕ್	ಕಿದ್
ಕೆರೆ	ಚಿರಯ್	ಚಿರ	ಕೆಕ್ಕ್
ಕೆಲವು	ಚಿಲ	ಚಿಲ	ಕಿಲ್
ಕೆಲೆ	ಚಿಲಯ್	ಚಿಲ	ಕಿಲ್ಚ್
ಕೆಱು	ಚೆಱು	ಚೆಱ್ಱು	ಕಿರ್
ಕೆಲವು	ಚಿಲೆ	ಚಿಲೆ	ಕಿವ್
ಕೆವಿ	ಚೆವಿ	ಚೆವಿ	ಕೆವ್
ಕೆಲರಿ	ಚೆಲರಿ	ಚೆಲರಿ	ಕೆಲರ್

ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವ ಮೂರನೇ ಶತಮಾನದ ಅಶೋಕನ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಎಂಬ ಪದ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ, ಆಮೇಲಿನ ತಮಿಳು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಚೋರಮಾನ್ (ಮಾನ್<ಮಗನ್) ಎಂಬ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವ ಮೂರನೇ ಶತಮಾನದ ಬಳಿಕ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊಡಗು, ತೊಡ ಮತ್ತು ಕೋತ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವು ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ಮೂಲನುಡಿಯಿಂದ ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವ ಮೂರನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು; ಕನ್ನಡ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ನಮಗೆ ತಿಳಿದುಬರುವುದು ದೇನೆಂದರೆ, ತಮಿಳು ಬರಹ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಿಂದ ಹಳೆಯದಾಗಿದೆಯಾದರೂ ತಮಿಳು ನುಡಿ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗಿಂತ ಹಳೆಯದಲ್ಲ; ಅದು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿ ಯಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ (ಎಂದರೆ ಅದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಪರಿಚಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ) ಎಶ್ಲೋ ಮೊದಲೇ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಆದರೆ, ಇದು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ 'ಮೇಲ್ಮನ'ವನ್ನೇನೂ ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

(ಪ) ನುಡಿಗಳ ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಗೆ

ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು 'ಹುಟ್ಟಿ'ದುದು ಯಾವಾಗ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಮನುಷ್ಯರು ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹುಟ್ಟುವ ಹಾಗೆ ನುಡಿಗಳು ಹುಟ್ಟುವ ದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಹುಟ್ಟು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ:

ಹಲವು ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರು ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸಮಾಡ ಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ, ಅವರ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕದ ನುಡಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಸದಾದ 'ಬೆರಕೆ ನುಡಿ' ಬಳಕೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ; ಆಮೇಲೆ ಅದು ಆ ಜನರ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಅದೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಹೊಸ ನುಡಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಹೊಸ ನುಡಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ಬಗೆ.

ಇಂತಹ ಹೊಸ ನುಡಿಯ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಎತ್ತುಗೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಒಂಬತ್ತನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

ಹೊಸ ನುಡಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯೆಂದರೆ, ಒಂದು ನುಡಿ ಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಜನರು ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ಒಡೆದಾಗ, ಮತ್ತು ಆ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕ ಕಡಿಮೆಯಾದಾಗ, ಒಂದು ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಆ ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಆ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳ ಮಾತುಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಅವು ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಕವಲೊಡೆಯುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ನುಡಿಯಿದ್ದು ಎರಡು ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಕವಲೊಡೆದಾಗ, ಒಂದು ಇಲ್ಲವೇ ಎರಡು ಹೊಸ ನುಡಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡವನ್ನಾಡುವ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ನೀಲಗಿರಿಯ ತಪ್ಪಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ಮೇಲೆ, ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದುವು; ಆದರೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲೊಂದೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ; ಇದಲ್ಲದೆ, ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದಿದ್ದು, ನೀಲಗಿರಿಯ ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಈ ನೀಲಗಿರಿಯ ಜನರ ಮಾತು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನವರ ಮಾತಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅದನ್ನು 'ಬಡಗ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ನುಡಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಒಂದು ಹೊಸ ನುಡಿಯ ಹುಟ್ಟು ಒಂದು ಕಚಿತವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ದೂರ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತು ತುಸು ತುಸುವೇ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಮೂಲನುಡಿಯೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಇದೊಂದು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇರುವ ಆಗುವಿಕೆ.

ವಲಸೆಹೋದವರ ಮಾತಿಗೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿದ್ದವರ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಒಂದು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಲಪಿದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಅವೆರಡೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಅವನ್ನಾಡುವ ಜನರಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಅವನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಬೇರೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮೂಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಮೂಲನುಡಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಹೊಸ ನುಡಿಯೊಂದು ಹುಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಹೊಸ ನುಡಿಯ ಹುಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದು ಎರಡು ಸಮಾಜಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು, ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದೇ ಸಮಾಜದ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಈ ರೀತಿ ಹೋಲಿಸಲು ಹೋಗುವ ಬದಲು, ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಗಮನಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದರೂ ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ನುಡಿ ಹುಟ್ಟುವುದನ್ನು ಕಾಣಲಾರೆವು.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲೂ ಅದರ ನುಡಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಸಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಯಾವುದೇ ಎರಡು ತಲೆಮಾರುಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಮಾತ್ರ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ಸಮಾಜದ ಯಾವ ಎರಡು ತಲೆಮಾರುಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಒಂದು ಹೊಸ ನುಡಿಯ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಲ್ಲಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ, ಅದರ ನುಡಿಗಿಂತ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ಯಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಒಂದು ಸಮಾಜ ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಾಜಗಳಾಗಿ ಸೀಳಿ ಕೊಂಡಿರುವಲ್ಲಿ, ಹಾಗೆ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಗುಂಪುಗಳು ಬಳಸುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸ ತೊಡಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಅವಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರು ಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಸ ನುಡಿಗಳ ಹುಟ್ಟೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಬಡಗ ನುಡಿಯ ಹುಟ್ಟನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಹೋಲಿಕೆ ಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನಾಡುವ ಸಮಾಜದ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ, ಅದರ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು, ಮತ್ತು ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅದು ಒಂದು ಹೊಸ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಲಾರೆವು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬ ಕೇಳಿಗೆ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಬದಲನ್ನು ಕೊಡಲು ಬರುತ್ತದೆ:

(೧) ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಾಜದ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ, ಅದು ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯನು ಮಾತನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದ ಸಮಯದಿಂದಲೂ ಆತನ ನುಡಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ತುಸು ತುಸುವೇ ಮಾರ್ಪಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದು, ಅದು ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡವಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದೆ. ಈ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಎರಡು ತಲೆಮಾರುಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಹೊಸದೊಂದು ನುಡಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅಷ್ಟು ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ನುಡಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೨) ಆದರೆ, ಇದನ್ನೇ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದೇವಾದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಹಳೆತನ ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಹೋಗುತ್ತದೆ: ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ತುಳು, ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಮಲಯಾಳ, ಕೊಡಗು ಮೊದಲಾದ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮತ್ತು ನಡೆಯದಿದ್ದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ಮೂಲ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಯಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ತುಳು ಮತ್ತು ಕೊರಗ ನುಡಿಗಳು ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕಲ್ಪನೆಯಂತೆ, ಮೂಲ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮತ್ತು ನಡೆಯದಿದ್ದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ, ಆ ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತಿಗೂ ಮೂಲ ತೆಂಕುದ್ರಾವಿಡ ಸಮಾಜದ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೇರ್ಪಟ್ಟು, ಆ ಗುಂಪಿನವರ ಮಾತಿಗೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಇರುವಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಬಂತು. ಇದನ್ನೇ ಕನ್ನಡದ ಹುಟ್ಟು ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿಯ ಬಹುದು.

ಪದಗಳ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ಪಡೆವ ಹಿನ್ನಡವಳಿ

ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ತಿರುಳು ಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಎರವಲು ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಆ ನುಡಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯವು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ಈ ಎರಡನೆಯ ಹೊಲಬನ್ನು ಎರಡು ಮುಕ್ಯ ತೆಗಹುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ:

(೧) ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಡುವ, ಮತ್ತು 'ತಿರುಳುಪದಗಳು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಬಲ್ಲ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿರುತ್ತವೆ.

(೨) ಈ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಮಾರ್ಪಾಡಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತ ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ, ಮೂಗು ಮೊದಲಾದ ಮಯ್ಯೆ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪದಗಳು, ನಾನು, ನೀನು, ಅವನು ಮೊದಲಾದ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ತೋರುಗ ಪದಗಳು, ನಿಲ್ಲು, ಹೇಳು, ಕೊಡು, ಮಲಗು, ಸಾಯು ಮೊದಲಾದ ಎಸಕಪದಗಳು, ಬಿಳಿ, ಕರಿ, ಬಿಸಿ, ಚಳಿ, ಹೊಸ, ಹಳೆ ಮೊದಲಾದ ಪರಿಚಿಪದಗಳು, ಮರ, ಎಲೆ, ಗೆಲ್ಲು, ಬೇರು, ಹಕ್ಕಿ, ಮೀನು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ಎಂಬಂತಹ ಒಟ್ಟು ನೂರು ಪದಗಳನ್ನು 'ತಿರುಳುಪದ'ಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅರಿಮೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮಾರ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಇಂತಹ ತಿರುಳುಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪದಗಳು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ (ಎಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಎರವಲು ಪದಗಳು ಬಂದು ಸೇರಿಲ್ಲ) ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳು ಎಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತ ಹಿಂದೆ ಕವಲೊಡೆದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ೮೩ರಷ್ಟು ತಿರುಳುಪದಗಳು ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ, ಎಂದರೆ, ನೂರು ತಿರುಳುಪದಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಎರವಲು ಪದಗಳು ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ತಿಳಿದಿರುವ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ಎರಡು ನುಡಿಗಳು ಎಷ್ಟು ವ್ಯಕ್ತ ಹಿಂದೆ ಕವಲೊಡೆದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಎರಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ತಿರುಳುಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪದಗಳು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯ ಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ

ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ಅವು ಎಷ್ಟು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ಕವಲೊಡೆದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸ ಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ಹೊಲಬನ್ನು ಬಳಸಿ, ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಕೆಲವರು ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಮೊದಲಾದ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ; ಆದರೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಚಿತವಾದ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ನುಡಿಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವಲ್ಲಿ ಈ ಹೊಲಬನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಂಬಬಹುದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗ ರೊಳಗೆ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತಹ ಎರಡು ತೆಗಹಗಳನ್ನೂ ಸಂಶಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ತಿರುಳುಪದ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಅವರ ಮತದಂತೆ, ಆ ಪಟ್ಟಿಯ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಗಿರುವಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಕೊಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ತಿರುಳು ಪದಗಳು ಒಂದೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತವೆ (ಅವುಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಎರವಲು ಪದಗಳು ಒಂದೇ ವೇಗ ದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತವೆ) ಎಂಬ ತೆಗಹನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ತಿರುಳು

ಬರಹದ ಪಳೆಯುಳಿಕೆ ಒಂದು ಬರಹ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾರದು. ಇವೆರಡೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳು.

ನುಡಿಯ ಒಯ್ಯಿಗೆ (ಮಾದ್ಯಮ) ಉಲಿಯಲ್ಲದೆ ಬರಿಗೆಯಲ್ಲ; ಇದು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಉಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿ ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬೇರೆಯೇ ಬಗೆಯ ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಎರಡು ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗಿದೆ:

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ಬಳಸುವ ಉಲಿಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಪರಿಣಾಮಗಳೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಾದರೆ, ಆ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಆ ನುಡಿಗಳು ಯಾವ ಓರಣದಲ್ಲಿ ಕವಲೊಡೆದಿವೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಹೆಚ್ಚು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಹುದು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ತಿರುಳುಪದಗಳು ಬಿದ್ದುಹೋಗದೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಅದು ಎಷ್ಟು ಹಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಹುದು.

ಬರಹದ ಪಳೆಯುಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ತಮಿಳು ಬರಹದಷ್ಟು ಹಳೆಯದಲ್ಲ (ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು ಇದುವರೆಗೂ ಆದಾರ ದೊರೆತಿಲ್ಲ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಕೊಡಗು, ತೊದ, ಕೋತ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ತಮಿಳು ನುಡಿಗಿಂತ ತುಂಬಾ ಹಳೆಯದು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

೨. ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರೂ ಬರಿಗೈತನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು

ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆಯ ವರೆಗೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ನಡುವರ್ಗದವರು ಅದನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಂದಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಬರಹದ ಬಳಕೆಯಿಂದ ದೂರವೇ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಕಲಿತಿದ್ದಾರಾದರೂ, ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ಓದು-ಬರಹವನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರುವವರ ಎಣಿಕೆ ಈ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ.

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಇವತ್ತು, ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್ ನೆಟ್‌ನ) ಯುಗದಲ್ಲಿ, ಮಾರ್ಪಡಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕನ್ನಡ ಸಮಾಜ ಮುಂದೆ ಬರಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಬರಹ ಬಾರದವರು ಎಂದರೆ ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿರುವವರು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಗೂ ಬರಹ ಬರುವವರು (ಬರಿಗೈತನದವರು) ಆಲೋಚಿಸುವ ಬಗೆಗೂ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ; ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಜನರೊಳಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿರುವವರೂ ಬರಿಗೈತನಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಾಗಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇವತ್ತು ಜನರಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಬೇಕಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ತಿಳಿವುಗಳೂ ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ದೊರಕಬಲ್ಲವು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ತಿಳಿವು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿದೆ; ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ತಿಳಿವು ದೊರಕುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು.

ಆದರೆ, ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುವುದು, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಳಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಎಂಬಿವೆರಡೂ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆ. ಕೂಡು ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿವುಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಹಾಗಾದರೆ, ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೋಗುವವರ ಎಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದು ಹೆಚ್ಚಾದ ಹಾಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವ ತಿಳಿವುಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವವರ ಎಣಿಕೆ ಇವತ್ತಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ೨೦೬೦ರ ವರೆಗೆ ಕಾಯಬೇಕಾದೀತು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲೇ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಎಲ್ಲವೂ ಈಗಿರುವಂತೆಯೇ ಇರಲಿ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಬದಲು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲು ಹೊರಡಬೇಕು.

ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯದಿರಲು ಕಾರಣಗಳು

ಜನರು ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯದಿರಲು ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ: ಅದರ ನೆರವಿನಿಂದ ತಾವು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರುವುದು ಒಂದು ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬರಹಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ಬರಹವನ್ನು ತಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ತಂದೆತಾಯಿಯರು (ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ತಾಯಂದಿರು) ಇರುವುದಾದರೆ, ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಬರಹ ಕಲಿಯದೆ ಇರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಬರಹ ಕಲಿಸುವುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗ ದಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗೆ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಯಾಕೆ ಮುಕ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದರಿಂದ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸದಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಬಡತನ, ಹತ್ತಿರ ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಜಾತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗದಿರಲು, ಮತ್ತು ಹೋಗತೊಡಗಿದರೂ ನಡುವೆಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಎರಡು ಮುಕ್ಯವಾದ ತೊಡಕು ಗಳಿಂದಾಗಿಯೂ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರು ಬರಹದಿಂದ ದೂರ ಉಳಿಯುವ ಹಾಗೆ ಆಗಬಲ್ಲದು: ಬರಹಕ್ಕೆ ಬಳಸುವ ಲಿಪಿ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿರುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಲಿಪಿ ಸುಲಭವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿರುವ ಬಗೆ ಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ತಪ್ಪುಗಳಾಗಿರುವುದು ಒಂದು ಕಾರಣ; ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದರಿಂದಾಗಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತು ಬದಲಾದಾಗಲೂ ಬರಹ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅದು ಆಡುನುಡಿ ಯಿಂದ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

(ಕ) ಲಿಪಿಯ ತೊಡಕು

ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಲಿಪಿ ಎರಡು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ತೊಡಕಿನದಾಗಬಲ್ಲದು: ಆ ಲಿಪಿಯೇ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿರ ಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಅದನ್ನು ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿರುವ ಬಗೆ ತೊಡಕಿನದಾಗಿರಬಹುದು.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಚಿಯೋಸ್ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಲಿಪಿಯೇ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದು; ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಿಗೆಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಕೆಲವು ಬರಿಗೆಗಳು ಹುರುಳುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಬರಿಗೆಗಳು ಹುರುಳಿನೊಂದಿಗೆ ಪದಗಳ ಉಲಿಕೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಚಿಯೋಸ್ ಬರಹ ವನ್ನು ಕಲಿಯುವವರು ಒಂದು ದಿನಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಓದಬೇಕಿದ್ದರೂ ಸಾವಿರಗಟ್ಟಲೆ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು; ಹಾಗಾಗಿ, ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ಅದು ತುಂಬಾ ಸುಲಭವಾದ ಲಿಪಿ. ಆದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಆ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು 'ತಪ್ಪು'ಗಳಾಗಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದರೂ ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಎತ್ತುಗೆ ಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯಲ್ಲಿ ತೆರೆಯುಲಿ(ಸ್ವರ)ಗಳ ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಾರ್ಪಾಡು ನಡೆದಿತ್ತು; ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿದೆ.

ಬರಹ ಈ ರೀತಿ ತೊಡಕಿನದಾಗಿದೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಆ ಕಲಿಕೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಆಸಕ್ತಿ ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತದೆ; ಲಿಪಿ ಸುಲಭವಾಗಿದೆಯಾದರೆ, ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಕತೆ-ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ದಿನಪತ್ರಿಕೆ ಗಳನ್ನು ಓದಲು ತೊಡಗಬಲ್ಲರು; ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಬರಹಗಳ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಸಕ್ತಿ ಅಳಿಯದೆ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರಹದ ತೊಡಕನ್ನು ಅವಲಂಬಿ ಸಿರಬಲ್ಲದು. ಬರಹ ತುಂಬಾ ಸುಲಬವಾಗಿದೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷ ಕಲಿತ ಮೇಲೆ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವವರೂ ಅದರ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬಲ್ಲರು; ಅದು ತೊಡಕಿನದಾಗಿದೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನೂ ಪಡೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳಂತಹವನ್ನು ಓದಲು ಬರಬೇಕಿದ್ದರೂ ಅವರು ಬರಹವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ತೊಡಕುಗಳ ಹಾಗೆ, ಇಂತಹ ಲಿಪಿಯ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ನೀಗುವ ಮೂಲಕವೂ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಜನರ ಎಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು.

ಲಿಪಿ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿರುವಲ್ಲೂ ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಇಲ್ಲವೇ ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೇನಿಲ್ಲ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಜಪಾನೀಸ್ ಬರಹ ಒಂದು ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನ ಬರಹ; ಅದರಲ್ಲಿ ಕಂಜಿ, ಕತಕನ, ಮತ್ತು ಹಿರಿಗನ ಎಂಬ ಮೂರು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸದಿರುವ ಜನರೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ, ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನ ಬರಹವಿರುವ, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ, ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನರು ಮಾತ್ರ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗಿರುವಂತಹ ಸಮಾಜಗಳೂ ಹಲವಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ತುಂಬಾ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾದ ಅರೇಬಿಕ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಹಲವು ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರಹ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇಂತಹ ಬರಹವಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನಾಡುಗಳು ತಮ್ಮ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ತುಂಬಾ ಸುಲಬವಾಗಿರುವ ಬೇರೊಂದು ಲಿಪಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಆ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದೂ ಇದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಟರ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ತುಂಬಾ ಸುಲಬವಾಗುವ ಹಾಗೆ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಟರ್ಕಿಶ್ ನುಡಿಗೇ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು; ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರಹ ಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಮಲಯೇಶಿಯಾ ಮತ್ತು ಇಂಡೋನೇಶಿಯಾಗಳಲ್ಲೂ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ನುಡಿಗಳ ಬರವಣಿಗೆಗಾಗಿ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಆ ನಾಡುಗಳಲ್ಲೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಸುಲಬವಾದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಇಲ್ಲವೇ ಬಳಕೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಸುಲಬವಾಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಬರಹ ವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಬವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೂ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗ ಬಲ್ಲದು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ೩೦ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವುದು ಎನ್ನುವ ಎರಡು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆ ತುಂಬಾ ಸುಲಬವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಲಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿರಿಸಬಲ್ಲೆವು ಎಂಬುದು ನನ್ನ ನಿಲುವು. ಈ ವಿಷಯದ ಕುರಿತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ಎಂಟನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

(ಚ) ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು

ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಕಾಗಬಲ್ಲ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು. ಇವು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದಷ್ಟೂ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ಮೂರನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ: ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವಷ್ಟು ಪದಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವಂತಹ ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಪದಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವುದು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ; ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಪದಗಳು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿವೆಯಾದರೂ, ಅವನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಅರಿವೆಯ (ಪಾರಿಭಾಷಿಕ) ಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಎಸಕ(ಕ್ರಿಯಾ)ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಸರುಪದಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವ ಪದಗಳೂ ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚಲು ಇಂತಹ ಪದಗಳೂ ಕಾರಣಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬರಹಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದು ಮಾದರಿ ರೂಪದಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಡುನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ಬರಹಗಾರರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಆಡುನುಡಿಗಳನ್ನೇ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಬಳಸತೊಡಗಿದರೆ, ಒಂದೂರಿನವರು ಬರೆದ ಬರಹವನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇನ್ನೊಂದೂರಿನವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗ ಬಲ್ಲದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಆಡುನುಡಿಗಳಿಗೂ ಹತ್ತಿರವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ, ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಅವು ಎಲ್ಲಾ ಆಡುನುಡಿಗಳಿಂದಲೂ ಬೇರಾಗಿಯೂ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಬಗೆಯ ತೊಡಕುಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ನಾವೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆವು; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವು ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಮೂಲ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ದಿಂದಲೇ ಮೂಡಿಬಂದಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ, ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳು ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಬೇಕಾಗಿರುವಲ್ಲೂ ಬೇಡದಿರುವಲ್ಲೂ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದು ಬಳಸುವುದರಿಂದಾಗಿ ಬರಹಗಳಿಗೂ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚಾಗ ಬಲ್ಲದು; ಆದರೆ, ಇಂತಹ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಬರಹಗಾರರು ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಬಲ್ಲರು.

ಆಡುನುಡಿಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋದಾಗಲೂ ಬರಹವನ್ನು ಬದಲಾ ಯಿಸಲು ಹೋಗದೆ, ಅದು ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚಬಲ್ಲದು; ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ (ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನ) ಪದಗಳಿಗೂ ಬರಹದ ಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ (ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್‌ನ ತೊಡಕುಗಳಿಗೆ) ಆ ನುಡಿ ಬದಲಾದ ಹಾಗೆ ಬರಹ ಬದಲಾಗದಿದ್ದುದೇ ಕಾರಣ.

ಇಂತಹ ಪದಗಳಿಂದಾಗುವ ತೊಡಕನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ದಲ್ಲಿ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗ ಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಬೇಗನೆ ಮುಂದು ವರಿಯಬಲ್ಲದು.

ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಪದಗಳ ತೊಡಕುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ಬದಲಾದ ಹಾಗೆ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಅದರ ಬರಹಗಾರರು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಹಳೆಗನ್ನಡ ಬರಹ ನಡುಗನ್ನಡ ಬರಹವಾಗಿ, ಮತ್ತು ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡ ಬರಹವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಡಕು ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಂತಹ ಹಲವು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಳನುಡಿ ಗಳಿರುವ ನುಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಮಾದರಿ ಬರಹವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಈ ರೀತಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಬರಹದ ಪದಗಳು ಬೇರೆ ಒಳನುಡಿಗಳ ಪದಗಳಿಂದ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿರಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಹಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಬಿದ್ದುಹೋಗಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಇದು ಕನ್ನಡ ಬರಹಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಒಂದು ಮುಕ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡದ ಹಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಎಕಾರ ಇಕಾರವಾಗಿದೆ (ಮನ್>ಮನಿ, ಕಾನ್>ಕಾರಿ, ಬರ್>ಬರಿ, ಮಸ್>ಮಸಿ); ಆದರೆ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದಗಳು ಎಕಾರದಲ್ಲೇನೇ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕೆಲವು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದ ಬರಹ ಮತ್ತು ಒಳನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಇವಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಒಳನುಡಿಗಳು ಬದಲಾದಾಗಲೂ ಬರಹ ಬದಲಾಗದಿರುವುದು ಒಂದು ಕಾರಣವಾದರೆ, ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬೇರೆ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿವೆ ಯಾದರೂ ಬರಹಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾಗಿದ್ದ ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯದಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ. ಕನ್ನಡದ ಒಳನುಡಿಗಳಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ನಾವೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆವು.

(ಟ) ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ತೊಡಕಾಗುವುದು

ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹ ಅವರು ಈಗಾಗಲೇ ಕಲಿತಿರುವ ತಾಯ್ನುಡಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದಷ್ಟೂ ಅದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಯಲು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳಿಗೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಗುರುತು(ಬರಿಗೆ)ಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೊಡನೆ ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಕ್ಕೂ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ (ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ) ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಹಲವು ಬಗೆಯ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆ ಗಾಗಿ, ಬರಹಕ್ಕೂ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವ ಹಲವು ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹ ಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ, ಮತ್ತು ಅವೆರಡಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಿರುವ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

ಸೋವಿಯೆಟ್ ಯೂನಿಯನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಆಡುನುಡಿಗಳಿರುವ ಊರುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಅವುಗಳ ಆಡುನುಡಿಯನ್ನೇ ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸುವಂತಹ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು; ಈ ರೀತಿ ಇಡೀ ಸೋವಿಯೆಟ್ ಯೂನಿಯನ್ನನ್ನು ಆಡುಮಾತನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಹಲವು ಪ್ರದೇಶ ಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದರಲ್ಲೂ ಒಂದೊಂದು ಬಗೆಯ ಬರಹ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಇದನ್ನೇ ಅಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮತ್ತು ಫ್ರೆಂಚರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಇಲ್ಲವೇ ಫ್ರೆಂಚ್ ಬರಹವನ್ನೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಇಲ್ಲವೇ ಹಲವಾರು ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿ (ಇಲ್ಲವೇ

ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೇ ಆರಿಸಿಕೊಂಡು), ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದರಲ್ಲೇ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಬರಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರ ಆಡುಮಾತಿಗಿಂತಲೂ ತುಂಬಾ ಬೇರಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು: ಸೋವಿಯೆಟ್ ಯೂನಿಯನ್ನಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಆಡುಮಾತಿಗೆ ತೀರ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಬರಹವನ್ನೇ ಶಾಲೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ನಾಡುಗಳಲ್ಲೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ಇವತ್ತು ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮತ್ತು ಫ್ರೆಂಚರ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಾಡುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಆಡುಮಾತಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಬರಹವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತಿಗೂ ಆ ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ.

ಗ್ರೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರಹ ಆಡುಮಾಡಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ, ೧೯೭೬ ರಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಆಡುಮಾಡಿಗೇ ತುಂಬಾ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ನುಡಿಯೊಂದನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿ, ಅದನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಬಳಸುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಇವತ್ತು ನೂರಕ್ಕೆ ೯೬ರಷ್ಟಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ಸಿನ್ಹಲೀಸ್ ಬರಹಕ್ಕೂ ಆಡುಮಾಡಿಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ; ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೇ ತರಗತಿಯ ವರೆಗೆ ಬರಹವನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಆಡುಮಾಡಿಯಲ್ಲೇ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅಯ್ಯನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 'ಮಾದರಿ' ಸಿನ್ಹಲೀಸ್ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ನೂರಕ್ಕೆ ತೊಂಬತ್ತಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಾರಣವಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಯ್ಯು ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊದಲು ಅವರ ಆಡುಮಾಡಿಗೇ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿ ಕಲಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಮಾದರಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ಕಲಿಸತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಬಲ್ಲದು.

ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಎರವಲು ಪದಗಳ ತೊಡಕು ಅವನ್ನು ಓದಲು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯದಾಗಿದೆ ಯೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ; ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಾರರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಈ ತೊಡಕನ್ನು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಇದು ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ:

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರವಲು ಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲು ಮಿತಿಮೀರಿದೆ; ಒಂದು ಕನ್ನಡ ಪದಕೋಶವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿರುವ 'ಕನ್ನಡ' ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮುಕ್ಕಾಲುವಾಶಿಯಷ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಅರಿಮೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಂತಹ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯ ಬೇಕಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ಹಲವೆಡೆ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಅನಿಸುವಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ಸಂಸ್ಕೃತ ದಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ತರಲಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟು(ಪ್ರತ್ಯಯ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಉಂಟುಮಾಡಿದ 'ತ್ರಿಶಂಕು' ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಅರಿಮೆಯ (ಪಾರಿಭಾಷಿಕ) ಪದಗಳ ಪದಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನೂರಕ್ಕೆ ಲಂಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ತ್ರಿಶಂಕು ಪದಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ತುಂಬಾ ಸುಲಬವಾದ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಲ್ಲ ಕನ್ನಡದ ಪದವಿರು ವಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ: ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಲು ಮತ್ತು ಕಳೆ ಎಂಬ ಸುಲಬವಾದ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಿದ್ದರೂ, ಅವಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಸಂಕಲನ ಮತ್ತು ವ್ಯವಕಲನ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲು ಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳು ತಕ್ಕವಲ್ಲ ಎಂಬ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಕುರಿತಾಗಿರುವ ಕೀಳರಿಮೆ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲರೂ ಓದಿ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ ವಾರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಸುಲಬವಾದ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಬದಲು, ತೊಡಕು ತೊಡಕಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ನಾಯಿ ಪದದ ಬದಲು ಶ್ವಾನ ಪದವನ್ನು, ಉಲ್ಲ ಪದದ ಬದಲು ದಂತ ಪದವನ್ನು, ಉಲಿ ಪದದ ಬದಲು ವ್ಯಾಘ್ರ ಪದವನ್ನು, ಮತ್ತು ತೊಗಲು ಪದದ ಬದಲು ತ್ವಚ್ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವ ಈ ಬರಹಗಾರರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಪಾದಕರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಬದಲು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಬರಹ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದ್ದಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಅವರ ಕೀಳರಿಮೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಹಲವಾರು ಓದುಗರಿಂದ ದೂರ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಪದ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ; ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಕೋಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳೇ ಎಂಬ ಬ್ರಮೆ ಅವರಲ್ಲಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ.

ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೂ ಜನರ ಆಡುನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಲಪಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇದೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೊಡಕಾಗಬಲ್ಲುದಾದ ಕಾರಣ, ಬರಹ ಮತ್ತು ಮಾತುಗಳ ನಡುವೆ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇವತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

(ಕ) ಎರವಲುಗಳ ತೊಡಕು ಬರಹಕ್ಕಲ್ಲದೆ ನುಡಿಗಲ್ಲ

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಎಷ್ಟು ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆಂದರೂ ಜನರ ಮಾತು ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಸುವು (ಶಕ್ತಿ) ಅದಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ, ಬರಹಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಸುವಿಲ್ಲ. ಎರವಲು ಪದಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರುತಕ ವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಮಾತಿನಿಂದ ದೂರ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆ ಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ನುಡಿಯ ಕಸುವು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ಎರಡನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು: ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿ ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ ಒಂದು ಬೆರಕೆನುಡಿಯೂ ಬರೇ ಒಂದು ತಲೆಮಾರಿನ ಬಳಿಕ ತಾನಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಎರವಲು ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಮಾತು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬ ಹೇಳಿಕೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ವಯ್ಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಎಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಾತು ಎರವಲು ಪದಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದಾಗಿ ಚನ್ನಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ನುಡಿ ಆ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ಪದವನ್ನೂ ಅದೊಂದು ಎರವಲು ಪದವಲ್ಲ ಎಂದು ಕಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಲು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಯಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯಿದ್ದು, ತುಂಬಾ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಎರವಲುಗಳೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಉಳಿದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರೂ, ನುಡಿ ಅವನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಇವತ್ತು ಅವು ಆ ನುಡಿಯ ಪದಗಳೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿವೆ.

ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಎರವಲು ಪದಗಳು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರ ಒಲವನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಫ್ರೆಂಚ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಫ್ಲಾನ್ಸಿನ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಮೇಲರಿಮೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಚರ್ಚಿಯೇ ನುಡಿಯಿಂದ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲು ಪಡೆದಿವೆಯಾದರೂ, ಚರ್ಚಿಯೇ ನುಡಿ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆದಿದೆ. ಆ ನುಡಿಯ ಪದಗಳಿಗೂ ಎರವಲು ಕೊಡಬಲ್ಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಂತಹ ಬೇರೆ ನುಡಿಯ ಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಪದಗಳ ಇಟ್ಟಳದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಚರ್ಚಿಯೇನ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಒಂದು ಬರಿಗೆಕಂತೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆದಿವೆ.

ಇಂತಹದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಟಿಬೆಟನ್ ನುಡಿಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದಿರುವುದು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ; ಸಂಸ್ಕೃತದ ಉದ್ದುದ್ದ ಪದಗಳು ಅದರ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳನ್ನೂ ಟಿಬೆಟನ್‌ನಲ್ಲಿ ನುಡಿಮಾರ(ಅನುವಾದಿಸ)ಲಾಗಿದೆ; ಜನರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೂ ಆ ರೀತಿ ಟಿಬೆಟನ್‌ನಲ್ಲಿ ನುಡಿಮಾರಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಒಂದು ನುಡಿ ಯಾವ ನುಡಿಯಿಂದ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೂ ಜನರ ಒಲವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಹಿಂದಿ ನುಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತದೆಯಾದರೆ, ಉರ್ದು ನುಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅರೇಬಿಕ್ ಮತ್ತು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಹಾಗೆ ಎಂದು ಹೇಳ ಬಹುದು: ಯಾರು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಹಾಕಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆದು ಬಳಸಬಹುದು; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಸರಿಯೆಂದು ಕಂಡಂತೆ ಮಾರ್ಪಡುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು. ಆದರೆ, ಅವು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ತಾವೂ ಬಳಸ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಆದರೆ, ಬರಹಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಂತಹದೊಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಬರಹ ಅದನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ದೊಡನೆಯೇ ಅಳಿದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ಬರಹಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಪದಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಅಳಿಯದೆ ಉಳಿದಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬರಹಗಾರರ ಬರಹಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಕ್ಕಳು ಬರಹವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ನೆರವಿನಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಕಲಿಸುವವರ ಹತೋಟಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ತಾನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡುವ, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಸಹಜತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಳವು ಬರಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದರ ಲ್ಲೇನಾದರೂ ಮಾರ್ಪಡುಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಬರಹಗಾರರೇ ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹಗಾರರ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಸರಕಾರ ಹೇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಚ) ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಮಡಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲ

ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಮಿತಿ ಮೀರುತ್ತಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಲಪಿಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತೊಡಕಿನದಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಈ ತೊಡಕನ್ನು ನೀಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಯ್ಯು ವರ್ಮಗಳ ಹಿಂದೆ ಬರೆದ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಾನು ವಾದಿಸಿದ್ದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಂತಹ ಒಂದೇ ನುಡಿಯಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆದು ಬಳಸುವುದನ್ನು, ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ವಾದಿಸಿರುವುದು, ಕೆಲವರು ವಿಮರ್ಶಕರು ಹೇಳುವಂತೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಡಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನವಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೇಲಿರುವ 'ದ್ವೇಶ'ದಿಂದ ಹೇಳಿರುವ ಮಾತೂ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪಬೇಕಾಗಿರುವ, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹಗಳು ಅವರನ್ನು ತಲಪುತ್ತಿಲ್ಲ ವಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಹೇಳಿರುವ ಮಾತಿದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇ ಬಾರದೆಂದೇನೂ ನಾನು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಂತಹ ನಿಲುವು ನನ್ನದಾಗಿದ್ದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಷಕಾರ, ಋಕಾರ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಬಳಸದಿರಬೇಕೆಂಬ ನನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ನಿಲುವು ಬೇಕಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ! ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನಾದರೂ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸು ತಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಷಕಾರ, ಋಕಾರ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೋ ಇಲ್ಲವೇ ಬಳಸದಿರಬೇಕೋ ಎಂಬ ಕೇಳಿ ಏಳುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳು ಒಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಇವತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ಕನ್ನಡಿಯ ಗಂಟಾಗಿಯೇ ಉಳಿದೀತು ಎಂಬುದಷ್ಟೇ ನನ್ನ ನಿಲುವು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಎರವಲುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮಿತಿಮೀರಿ ದಾಗ, ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಎರವುಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅದನ್ನು ತಡೆಯುವ ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮಿತಿಯನ್ನೊಡ್ಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಆ ಬರಹ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಸಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು:

ಇವತ್ತು ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಒಯ್ಯುಗೆಯ (ಮಾಧ್ಯಮದ) ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಗಳೇ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬರಹದಿಂದ ದೊರಕಬಹುದಾದ ಪ್ರಯೋಜನ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹದಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲೇ ಅವರ ಒಲವಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿರುವ ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಲಪುವುದೇ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಬೇರೆ ಯಾರ ಮೂಲಕ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು?

ಹಲವು ದೇಶಗಳ ಜನರು ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎರವಲು ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಮಿತಿಮೀರಿದಾಗ, ಅದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಎರವಲುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಲು ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೇಲೆಯೇ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸ್ ಎರವಲುಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜಪಾನ್ ಮತ್ತು ಕೊರಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ರಶ್ಮಿನ್ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಎರವಲು ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ಮಿತಿಯ ಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಚಳವಳಿಗಳು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನಡೆದುಬಂದಿವೆ; ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಇವು ಈಗ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಎರವಲು ಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆಂಬಲ್ಲಿ ವರೆಗೂ ಹೋಗಿವೆ; ಆದರೆ, ಉಳಿದ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ

ಎರವಲು ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ಒಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಫೈಂಟ್ ಮತ್ತು ಕ್ರೋಯೇ ಶಿಯನ್ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ವಚನಗಳನ್ನು ಬರೆದವರು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಮತ್ತು ಅವು ಆಡುನುಡಿಗೆ ತೀರ ಹತ್ತಿರವಾಗುವಂತೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ತಿಳಿವುಗಳು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಅವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ವಚನಗಳ ಸಮಯ ದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡಿನಿಂದಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಜನರೂ ವಚನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ಇದನ್ನು ಮರೆತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ ಇವರು ಯಾರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದ ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದವಾದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮೆದುರು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರಿಂದಲೂ ದೂರ ಇರಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರಿಂದಲೂ ಸಿಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಕೊಡುಗೆಗಳು ದೊರಕುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತಿಗಳ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಬರಹ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದು.

ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಾದ ಗತಿಯೂ ಇದೇ. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದು, ಅವರ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಅದು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ತೊಡಕನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಬವ್ವದರು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಿಗಾಗಿ ಆವತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಪಾಲಿಯನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದರು, ಮತ್ತು ಜಯ್ಯರು ಪ್ರಾಕೃತವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಬರಹದ 'ಮೇಲ್ಮೈ'ಗಿಂತಲೂ ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪಬಲ್ಲ ರೂಪದಲ್ಲಿರ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

(ಟ) ತಮಿಳು ಹಿಡಿದ ದಾರಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಲ್ಲ

ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತಮಿಳರಿಂದ ನಾವು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದೇನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೂ ನಮಗೂ ನಡುವಿರುವ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ:

ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಯಿಲ್ಲದ ಹೆಮ್ಮೆ ಮತ್ತು ಒಲುಮೆ ಗಳಿವೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಕೀಳರಿಮೆಯಿದೆ.

ಎಂತಹ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಬಳಕೆಗೂ ತಂದಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದ ತಿಳಿವಿಗರು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮರೆಹೊಗದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಕಂಪ್ಯೂಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ.

ತಮಿಳಿನ ಅರಿವೆಯ ಪದನಿರಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ತೊಂಬತ್ತಯ್ಯರಷ್ಟು ತಮಿಳು ಪದಗಳಿವೆ; ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಅರಿವೆಯ ಪದನಿರಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳಿಲ್ಲ!

ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸ ಬೇಕು ಎಂಬಂತಹ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಕಟ್ಟಲೆಯೂ ತಮಿಳು ಬರಹದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವರಿಂದ ಕಲಿಯುವಂತಹವು ಇವೆ. ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಹಿಡಿದ ದಾರಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಕಳಗ ಮತ್ತು ದ್ರಾವಿಡ ಮುನ್ನೇತ್ರ ಕಳಗಗಳು ಸುರುಮಾಡಿದ ಚಳವಳಿಯಿಂದಾಗಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು; ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ತಮಿಳು ಬರಹಕ್ಕೂ ಆಡುನುಡಿಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬರಹದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಹಳೇ ತಮಿಳಿನ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರಲಾಯಿತು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ 'ಮಾದರಿ ತಮಿಳು' ತುಂಬಾ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ನಡೆದು ಬಂದಿರುವ ತಮಿಳು ಬರಹದ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂಬಂತಹದೊಂದು ಗುರಿಯೂ ಈ ಕಳಗಗಳಿಗಿತ್ತು; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಇವತ್ತಿಗೂ ತಮಿಳಿನ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ೧೩ನೇ ಶತಮಾನದ ತಮಿಳನ್ನೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಬದಲು ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುವ ಹಾಗೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಆ ರೀತಿ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುವಂತಹ ಹೊಲಬು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಬದಲಾದ ಹಾಗೆ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಇವತ್ತು ನಾವು ಆ ರೀತಿ ಆಡುನುಡಿಯಿಂದ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬರಹ ಮತ್ತು ಆಡುನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಬರಹಗಾರರು ನಡೆಸಿದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು (ಮಾತು ಬದಲಾದಂತೆ ಅದನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬರಹವನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿರುವುದನ್ನು) ನಾವು ಇವತ್ತು ಕೆಡಿಸುವಂತಾದೀತು.

(ತ) ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಸಪದಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ

ನಾಲ್ಕನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೊಂದು ಮಿತಿಯಿದೆ; ಆದರೆ, ಬರಿಗೆತನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಡಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಿಗೆತನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಡಬಲ್ಲ ತಿಳಿವುಗಳಿಗೆ ಮಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಇವತ್ತು ಈ ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನ) ಹೊಸ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆ ತನದಲ್ಲಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಶ್ಚೋ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿವನ್ನು ಕೂಡಿಡಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಈ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸೆಕೆಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವರ್‌ಗಳ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮೆದುರಿರುವ ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾವು ಬಳಸಬಲ್ಲ ತಿಳಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಇವತ್ತು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಈ ತಿಳಿವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಬಳಸಬೇಕಾಗುವ ಪದಗಳ ಪ್ರಮಾಣವೂ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಇಂತಹ ತಿಳಿವಿನ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಪದಗಳನ್ನೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ಹಲವು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಅವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನೂ ತಲಪ ಲಾರವು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ನಾವು ಯಾವ ನುಡಿಯಿಂದ ಅರಿವೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಆ ನುಡಿಯಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅರಿವೆಯ ಪದಗಳನ್ನೂ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ; ಅಂತಹ ಬೇರೆ ನುಡಿಯ ಪದಗಳು ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಅವುಗಳ ಬದಲು ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೇನೇ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಹೊಲಬು: ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗದ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಪದಗಳ ಬದಲು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಹೊಸ ಅರಿವೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಬರಹಗಾರರು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಈ ಪದಗಳೂ ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ!

ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಓದುಗರಿಗೂ ತುಂಬಾ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆ; ಅವನ್ನು ಉರು ಹೊಡೆದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವುದಷ್ಟನ್ನೇ ಅವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರಲ್ಲದೆ, ಅವು ತಿಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವ ತಿಳಿವಿನ ಆಳವಾದ ಅರಿವು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಅಂತಹ ಆಳವಾದ ಅರಿವು ಅವರಿಗೆ ದೊರಕಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಅರಿವೆಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮವೇ ಆದ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ಅರಿವೆಯ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವವರು ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರಿವೆಯ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಉಂಟುಮಾಡಲು ತೊಡಗಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಈ ಪದಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ಹುರುಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು.

(ಪ) ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಕಸುವು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಇದೆ

‘ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೆಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೊರೆಹೋಗದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇಲ್ಲ’ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಹಲವರಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಅನಿಸಿಕೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಪದಗಳು ಎಂಬ ಪದಕೋಶವೊಂದನ್ನು ೨೦೦೮ರಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿದ್ದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಪದಗಳು ಎಂಬ ಅಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಪದಕೋಶವನ್ನು ಈಗ ತಯಾರಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣವೊಂದನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿಯೂ (ಅದರ ಎರಡು ಬಾಗಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಅಚ್ಚಾಗಿವೆ) ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅರಿವೆಯ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೇ ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕುರಿತಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ವಿಷಯವಂತೂ ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು: ಅಂತಹ ಹುರುಳನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲೆವು; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮರೆಹೋಗುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಿನ ತುಡಿತ ಮಾತ್ರ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಂತಹ ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ನುಡಿಯ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಹಲವು ಬಗೆಯ ಗೊಂದಲಗಳೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ನಾನು ನನ್ನ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ

ಬೇಕಾಗುವ ಹೆಸರುಪದ-ಪರಿಚಿಪದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ 'ತ್ರಿಶಂಕು' ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ, ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಮರ್ಶಕರೂ 'ಮಡಿವಂತಿಕೆ', 'ತಮಿಳರ ಅನುಕರಣೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೀಳ್ಮೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಮಡಿವಂತಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ತಮಿಳರ ಅನುಕರಣೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಅರಿವೆಯ ಬರಹಗಳು ಓದುಗರಿಗೆ ಆಳವಾದ ತಿಳಿವನ್ನು ಕೊಡಲು ನಾವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಹೊಲಬಲ್ಲದೆ ಇದು ಬೇರೇನಲ್ಲ.

(ಗ) ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಕುರಿತಾಗಿರುವ ಕೀಳರಿಮೆ ಹೋಗಬೇಕು

ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಹಲವರಲ್ಲಿ ಕೀಳರಿಮೆಯಿದೆ: 'ಅವು ಮಾತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಕ್ಕವಾದುವು, ಬರಹಕ್ಕಲ್ಲ; ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬದಲು ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು; ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರಹ ಮೇಲ್ದರ್ಜೆಯದಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂಬಂತಹ ಅನಿಸಿಕೆಯೊಂದು ಹಲವರಲ್ಲಿದೆ.

ಈ ಅನಿಸಿಕೆಯಿಂದಾಗಿಯೇ ಇವತ್ತು ದಿನಪತ್ರಿಕೆ ಮತ್ತು ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗುವ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಬದಲು ಡಬ್ಲ್ಯು, ಭುವಿ, ಲಭ್ಯ, ಧರೆ, ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತುರುಕಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಜಾಹೀರಾತುಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಹಲವು ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಓದುಗರಿಗೂ ಅವುಗಳ ಹುರುಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪದಕೋಶದ ಮರೆಹೋಗಬೇಕಾದೀತು.

ಮನೆಯ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದು, ಹತ್ತು ಜನ ಸೇರುವಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬದಲು ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ಈ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನೇ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಹತ್ತು ಜನ ಸೇರುವಲ್ಲಿ ಊಟದ ಮನೆ ಎನ್ನುವ ಬದಲು ಭೋಜನ ಗೃಹ ಎನ್ನುವುದು, ಬಟ್ಟೆ ಯಂಗಡಿ ಎನ್ನುವ ಬದಲು ವಸ್ತ್ರಭಂಡಾರ ಎನ್ನುವುದು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ನಮಗಿರುವ ಕೀಳರಿಮೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಮೇಲಿರುವ ಈ ಕೀಳರಿಮೆ ಹೋಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಮೊದಲಿಗೆ ಹತ್ತುಜನ ಸೇರಿರುವಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕಂತೆಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಲು ತೊಡಗಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕಾದಾಗಲೂ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಒಲವು ಇದರಿಂದ ಬೆಳೆಯಬಲ್ಲದು.

ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಆಡುನುಡಿಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ತರುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೂ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.

(ಜ) ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗಾಗಿ

ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಲೇಬೇಕೆಂಬ ಒಳ ಒತ್ತಡವಿರುವವರು ಅದು ಎಷ್ಟೇ ತೊಡಕಿನದಾದರೂ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಹಿರಿಯರು ಅಂತಹ ಒಳ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರು ಬರಹದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇಂತಹ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಳ ಒತ್ತಡ ವಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಬರಹದ ತೊಡಕುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಡತನ, ಜಾತೀಯತೆ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ತೊಡಕುಗಳಿದ್ದರೂ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಎದುರಿಸಿ

ಬರಹದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇವರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಳ ಒತ್ತಡವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನಿಂದಲೂ ಅಂತಹ ಒಳ ಒತ್ತಡ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ತೊಡಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೀಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗ ದಿದ್ದರೂ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಬರಹದ ತೊಡಕುಗಳ ನ್ನಾದರೂ ನೀಗಿದೆವಾದರೆ, ಅವರಲ್ಲೂ ಇವತ್ತಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಳು ಗಳಾಗಲು ನನಗಿಂತಲೂ ಕೆಳವರ್ಗದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಬಂಡಾಯ ಬರಹ ಗಾರರೇ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ, ಯಾವ ವರ್ಗದಿಂದಲೇ ಬಂದಿರಲಿ, ಒಮ್ಮೆ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲ್ತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಹಾಗೆ ಮೇಲೇರಿದವರ ಗುರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅಶ್ವೊಂದು ಕಲ್ಪದಿಂದ ಮೇಲ್ತನವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಬಂಡಾಯ ಬರಹಗಾರರು ತಮ್ಮ ಮೇಲ್ತನಕ್ಕೆ ತೊಡಕಾಗಬಲ್ಲದೆಂದು ತೋರುವ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಮುಂದಾಗಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು.

ಇದು ಏನೇ ಇರಲಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದವರನ್ನೂ ತಲಪಬೇಕು, ಎಲ್ಲರೂ ಬರಿಗೆತನವನ್ನು, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಲೋಚನೆಯ ಬಗೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಪಡೆಯುವ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದವರೂ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವರ ಕೊಡುಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಬರಹವೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರೀಮಂತವಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ತುಡಿತವಿರುವವ ರೆಲ್ಲರೂ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕಯ್ಜೋಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕರೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಹಲವು ತೊಡಕುಗಳಿವೆ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಈ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ:

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಬರಿಗೆಗಳ ತೊಡಕು; ಇದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು.

ಎರಡನೆಯದು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳ ತೊಡಕು; ಇಂತಹ ಎರವಲು ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪಬೇಕಾಗಿರುವಂತಹ ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜನರ ಆಡುಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಎರವಲು ಪದಗಳು ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ಕಾರಣ, ಇವು ಬರಹಕ್ಕೂ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತವೆ; ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದಶ್ಯೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತೊಡಕಿನದಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಇಂತಹ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಾರರು ಒಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅವನ್ನು ಬಳಸುವುದೊಂದು ಹಿರಿಮೆ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದೇ ಹಿರಿಮೆ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಲಪಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗ ಬಲ್ಲದು.

೮. ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವಂತೆ ಬರೆಯಬೇಕು

ಆರು ವರಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕ ವೊಂದನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೆ; ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ 'ಹೊಸ ಬರಹ'ವೆಂಬ ಒಂದು ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂದು ವಾದಿಸಿದ್ದೆ; ಇದರ ಮೂಲಕ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಜೀವಂತವಾಗಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬಳಸಲು ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾದಿಸಿದ್ದೆ.

ಆಮೇಲೆ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಿರುವ ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇದೇ 'ಹೊಸ ಬರಹ'ವನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲೂ ಅದನ್ನೇ ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ.

ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದ ಹಲವು ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಕರ)ಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ; ಖ, ಘ, ಛ, ಝ ಮೊದಲಾದ ಹತ್ತು ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಬರಿಗೆಗಳು, ಋಕಾರ, ಷಕಾರ, ಏ-ಔಗಳು, ವಿಸರ್ಗ ಮತ್ತು ಙ-ಞಗಳು ಎಂಬ ಈ ೧೭ ಬರಿಗೆಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; 'ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಬರೆಯಬೇಕು' ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದ ಒಂದು ಕಟ್ಟಲೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಾರರು ಮಾಡಿಕೊಂಡುದರಿಂದಾಗಿ, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಇವತ್ತು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಅವರ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಈ ಎರವಲು ಪದಗಳು ಬಂದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣ ಬರಿಗೆಗಳ ನಡುವೆ, ಋ ಮತ್ತು ರು ಇಲ್ಲವೇ ರಿ ಎಂಬವುಗಳ ನಡುವೆ, ಷಕಾರ ಮತ್ತು ಶಕಾರಗಳ ನಡುವೆ, ಏ-ಔ ಮತ್ತು ಅಯ್-ಅವ್‌ಗಳ ನಡುವೆ, ಮತ್ತು ವಿಸರ್ಗ ಹಾಗೂ ಠಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಇಮ್ಮಡಿ ವ್ಯಂಜನಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಓದಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮಾತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬರಿಗೆ ಯಾವ ಎರವಲು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಬರ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ವಿಶೇಷ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ವಿಶೇಷ ಎಂದೇ ಓದುತ್ತಾರೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಇದನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಎರಡನೆಯ ಶಕಾರವನ್ನು ಷಕಾರವಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂದೇ ಓದುತ್ತಾರೆ; ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಪದವನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಅದರ ಮೊದಲನೆಯ ಮುಚ್ಚುಲಿಯನ್ನು ಧ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮತ್ತು ಬರೆಯುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನ್ನು ನೆನಪಿನಿಂದ ಹೊರ ತೆಗೆದು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸುವುದು ಎಂಬುವೆರಡೂ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸಗಳು. ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಇವನ್ನು ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಹಲವು ಮಂದಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಕೆಳವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಜನರು, ಬರಹದಿಂದ ದೂರವೇ ಉಳಿಯಲು ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಈ ರೀತಿ ತೊಡಕಿನದಾಗಿರುವುದೂ ಒಂದು ಕಾರಣ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿರುವ ಇಂತಹ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ದೂರಮಾಡಲು, ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ; ಯುರೋಪಿನ ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಕೊರಿಯನ್, ವಿಯೆಟ್ನಾಮೀಸ್, ಮಲಯೇಶಿಯನ್, ಇಂಡೋನೇಶಿಯನ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವಾರು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬರಹಗಳಲ್ಲಂತೂ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆಯಾದರೂ, ಅವಕ್ಕೆ ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ (೧೯೯೦ರ ಬಳಿಕ) ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದ ಒಪ್ಪಿಗೆ ದೊರಕಿದೆ. ಇಂತಹ ಬರಹದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರಿಗೂ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಇವತ್ತು ಬರಹಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಬಂದಿದೆ.

ಕೂಡುಬಲೆಯ (ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನ) ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲ ಬರಹ ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ಬಾರದವರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಾವೆಂದು ತಲಪಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಇವತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತಗಳಿಗೂ ಮೊತ್ತಮೊದಲಿನ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ತಲಪಲು ಹಲವು ಬಗೆಯ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ನೀಗಬೇಕಾಗಿದ್ದು, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಆದಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ಮೇಲಿನ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನಡೆಸಲು, ಮತ್ತು ಅದರ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು, ಇದು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯವೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೊಸ ಬರಹದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಈಗಿರುವ ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಬರೆಯುವುದರಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ, ಹಲವು ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರು ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು. ಇವು ಯಾವುವೆಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಲಾಗಿದೆ:

(೧) ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ (ಅದರಲ್ಲೂ ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ) ಮತ್ತು ಬರಹ ಬಾರದ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ೫೦ ಬರಿಗಳ ಬದಲು ಬರೇ ೩೦ ಬರಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ ಸಾಕು.

ಈ ರೀತಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಿಗಳ ಎಣಿಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಈ ಬರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯ ಲಾಗುತ್ತದೆ (ಎಂದರೆ ಒಂದೊಂದು ಬರಿಗೆಯ ಮೂಲಕವೂ ಒಂದೊಂದು ಉಲಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ) ಎಂಬುದೂ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳು ಬರಹಗಳನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ ಉಂಟು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸಬೇಕು (ಮನ ಪದವನ್ನು ಮ್, ಅ, ನ್ ಮತ್ತು ಎ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಉಲಿಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ ಉಂಟುಮಾಡ ಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ತಿಳಿಯಬೇಕು); ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ, ಈ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆ(ಅಕ್ಷರ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸ ಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬರಿಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆ ಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ, ಈ ಎರಡನೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು. ಶ-ಷ, ಋ-ರು, ದ-ಧ ಮೊದಲಾದ ಎರಡೆರಡು

ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವಂತಹ ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಿರುವ ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಓದಲು ಕಲಿಯುವಾಗ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳೂ ಈ ಎರಡನೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ.

(೨) ಹೊಸ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳನ್ನೂ ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಕಾರಣ, ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಪೂರ್ತಿ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತವೆ.

ಇವತ್ತು ಕನ್ನಡದ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಕತೆಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಅಚ್ಚಿನ ತಪ್ಪುಗಳು ಕಾಣಿಸುವುದು ಮಹಾ ಪ್ರಾಣ, ಷಕಾರ, ಮತ್ತು ಋಕಾರಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ. ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ ಈ ತಪ್ಪುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತವೆ.

ಹಲವು ಜನರಿಗೆ ಹಕಾರದ (ಇಲ್ಲವೇ ಶಕಾರದ) ಬಳಕೆಯೂ ತೊಂದರೆ ಯದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಬಳಸುವ ಕನ್ನಡದ ಒಳನುಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಈ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ಉಲಿಗಳಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಆ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ನಾವೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆವು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಾವು ಬರಹಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಾದರಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

(೩) ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇಳುವುದು ಮೇಲಿನ ಮಹಾಪ್ರಾಣವೇ ಮೊದಲಾದ ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಅವನ್ನು ಓದುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಬರಹಗಾರರು ಈ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಆಗಾಗ ಪದಕೋಶ ಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಶಯಗಳೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತವೆ.

(೪) ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆ ಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟವೆಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ; ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವವರೂ ಅವರನ್ನು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ಕೀಳರಿಮೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಲಿಕೆಯನ್ನೇ ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಮೂಡಿಬರುವ ಈ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಬಹುದು.

ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹೊರಡುವ ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳು ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ತಮ್ಮ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದುವಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಓದಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಲು ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ದಿವಸ ಕಾಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಅಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬಹುದು.

(೫) ಹೊಸ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬೆರಳಚ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಎಣ್ಣುಕ (ಕಂಪ್ಯೂಟರ್)ದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದು ಸುಲಬ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಶಿಫ್ಟ್ ಕೀಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಬಾರಿ ಒತ್ತಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೬) ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಕಾರಣ, ಬರಹಕ್ಕೂ ಆಡುಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಅಂತರ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ; ಬರಹದ ತೊಡಕು ಗಳು ಮತ್ತು ಕೃತಕತೆಗಳೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ; ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಬರಹ ಹೆಚ್ಚು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೇಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದಾಗಿ ನಾವು ಎದುರಿಸ ಬೇಕಾಗುವ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ತೀರಾ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ವಾದ ತೊಂದರೆಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗದಿರದು: ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲು ಗಳನ್ನು ಹಳೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಬಳಕೆಯಾದವರಿಗೆ ಅವನ್ನು ಈ ಹೊಸ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅದು

ತಪ್ಪೆಂದು ಅನಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ, ಹೊಸ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೇನೂ ಅನಿಸಲಾರದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಇದೊಂದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ತೊಂದರೆ ಮಾತ್ರ.

ಹೊಸ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಬಳಕೆಯಾದವರಿಗೆ ಹಳೆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಲು ತುಸು ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದು; ಆದರೆ, ಅ-ಆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಹಳೆಗನ್ನಡ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದುವಲ್ಲಾಗುವ ತೊಂದರೆಗಿಂತ ಇದು ಹೆಚ್ಚಿನ ದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಓದಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಬೇಕಾಗಿರುವಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದು ಬರೆಯುವವರಿಗಲ್ಲದೆ ಓದುವವರಿಗಲ್ಲ.

ಹಳೆಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ನಡುಗನ್ನಡ ಇಲ್ಲವೇ ಹೊಸಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಶ್ಚೋ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಂದರೆ ಜನರಿಗೆ ಎದುರಾಗಿರಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡ ಮತ್ತು ನಡುಗನ್ನಡ ಇಲ್ಲವೇ ಹೊಸಗನ್ನಡಗಳ ನಡುವೆ ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪದ, ಪದರೂಪ ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಲು ಎಶ್ಚು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಈ ವಿಶಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಇವತ್ತು ಇದನ್ನು ಯಾರೂ ಒಂದು “ತೊಂದರೆ”ಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಇವತ್ತಿಗೂ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲೇನೇ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿರ ಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬರಹ ಮಾತಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದು ಬೇರೆಲ್ಲಾ ಅನುಕೂಲತೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮುಕ್ಯ ವಾದುದು.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದರೂ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಇವಕ್ಕೆ ಅಂಜುವವರು ಯಾವ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಹೋಗದೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ದೊರಕಬಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯದಿರುತ್ತಾರೆ. ನನಗಂತೂ ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ತೊಂದರೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿವೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ತೊಡಕುಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ತೊಡಕುಗಳಲ್ಲ

ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಒಪ್ಪದಿರುವವರು ಅದನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ತೊಡಕುಗಳು ಉಂಟಾಗಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಬರಹದ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವೇನು, ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಹದು, ಮತ್ತು ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರಂದಿಗಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿರುವ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅವು ನಿಜವಾದ ತೊಡಕುಗಳಲ್ಲ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾದ ಕೆಲವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ:

(ಕ) ಹೆಚ್ಚು ಬರಿಗೆಗಳಿರುವುದು ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಲ್ಲ

ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ೧೭ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳಿರುವುದು ಅದರ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ; ಅವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಈ ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಲ್ಲಿ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಲ್ಲ, ಕಾಲ್ಪೊಡಕು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಕಾರ ಮತ್ತು ಳಕಾರಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಱಕಾರ ಮತ್ತು ಳಕಾರಗಳೆಂಬ ಬೇರೆಯೂ ಎರಡು ಬರಿಗೆಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದವು; ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಉಲಿಕೆ(ಉಚ್ಚಾರಣೆ)ಯಲ್ಲೂ ಈ ಬರಿಗೆಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಆಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಬರಹದಿಂದಲೂ ಈ ಎರಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಯಿತು.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಎಲ್ಲಿ ರಕಾರವನ್ನು ಐ ಎಂಬುದಾಗಿ ಓದಬೇಕು, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಳಕಾರವನ್ನು ಐ ಎಂಬುದಾಗಿ ಓದಬೇಕು ಎಂಬುದು ಓದುಗರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಈ ಉಲಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡಿಗರಉಲಿಕೆ ಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತೊಡಕಾಗಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಾಗಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವನ್ನು ಹಾಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಕರೆ 'ಬರಹೇಳು', ಕರೆ 'ಹಾಲು ಕರೆ', ಊರು 'ಹಳ್ಳಿ', ಊರು 'ನಿಲ್ಲಿಸು', ತೆರೆ 'ಕಡಲಿನ ತೆರೆ', ತೆರೆ 'ಬಾಗಿಲು ತೆರೆ' ಎಂಬಂತಹ ಹಲವಾರು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ರಕಾರವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಐಕಾರ ವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು (ಮೊದಲನೆಯದರಲ್ಲಿ ರಕಾರವಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ಐಕಾರವಿತ್ತು).

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಉಳಿ 'ಕೆತ್ತುವ ಉಳಿ', ಉಳಿ 'ಉಳಿಯು', ಎಳೆ 'ಎಳತು', ಎಳೆ 'ಎಳೆದಾಡು', ಬಳಸು 'ನೇರವಲ್ಲದ', ಬಳಸು 'ಉಪಯೋಗಿಸು' ಎಂಬಂತಹ ಹಲವಾರು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಳಕಾರವನ್ನು ಯಾವ ಪದದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಐಕಾರವನ್ನು ಯಾವ ಪದದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು (ಮೊದಲನೆಯದರಲ್ಲಿ ಳಕಾರವಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ಐಕಾರವಿತ್ತು).

ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪಂಡಿತರು ಈ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ (ಓದಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ) ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡವೆಂದು ನಿರ್ದರಿಸಿದುದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಇವತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಇಶ್ಟೆಲ್ಲಾ ಪದಗಳ ರೂಪಗಳನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತಲೆನೋವಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಷಕಾರ, ಋಕಾರ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದುವುಗಳ ಕತೆಯೂ ಇಂತಹದೇ. ಅವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸದಿರುವುದೇ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮತ್ತು ಸುಲಭವಾದ ದಾರಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಈ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಕಾರಣ, ಇವತ್ತಿನ ಹಾಗೆ, ಷ, ಋ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಬರಿಗೆಗಳು ಮೂಲ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಯಾವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಈ ಎಲ್ಲಾ ಹದಿನೇಳು ಬರಿಗೆಗಳೂ ನಮ್ಮ ಬರಹದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ಅವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಅವು ಬರುವ ಮತ್ತು ಬಾರದಿರುವ ಹಲವಾರು ಎರವಲು ಪದಗಳ ಮೂಲ ರೂಪವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತಲೆನೋವು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎ-ಏ ಮತ್ತು ಒ-ಓ ಸ್ವರಗಳ ನಡುವೆ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದೆ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬರಿಗೆಗಳಲ್ಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಈ ಬರಿಗೆಗಳಿರುವುದು ಅದರ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ದೇವನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡಬಲ್ಲ ಬರಿಗೆಗಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಳಸುವ ದೇವನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬಡತನವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೇ?

ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎ-ಏ ಮತ್ತು ಒ-ಓಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಲು ಅಂತಹ ಬರಿಗೆಗಳು ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಬೇಡದಿರುವ ಇಂತಹ ಬರಿಗೆಗಳು ಅದು ಬಳಸುವ ಬರಹದಲ್ಲಿವೆಯಾದರೆ, ಅವು ಆ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ

ಮತ್ತು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ತೊಡಕಾಗಬಲ್ಲವು. ಹಾಗಾಗಿ, ಎ-ಏ ಮತ್ತು ಒ-ಓಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹದಲ್ಲಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಆ ನುಡಿಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆ; ಅದು ಆ ಬರಹದ ಬಡತನವನ್ನೇನೂ ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿ, ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬರಿಗೆಗಳಿರುವುದು ಅದರ ಶ್ರಿಮಂತಿಕೆಯಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅಂತಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ಆ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ; ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ, ನಾವು ನಮ್ಮ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಬೇಡದಿರುವ ತೊಡಕನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ, ಬೇಕಾಗಿರುವುದೇನನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನಡೆಸುವುದೆಂದರೆ, ಕೆಳವರ್ಗದವರನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತುವ ಬದಲು ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದಂತೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರಲ್ಲ, ಅದು ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ಗೊಂದಲ ದಿಂದುಂಟಾದ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನಲ್ಲ.

(ಚ) ಉಲಿ ಮತ್ತು ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುವಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಯಾವ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳು ಒಂದ ರಿಂದೊಂದು ತೀರಾ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎ-ಏ ಮತ್ತು ಒ-ಓಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ, ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ; ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರಾಣ-ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತೊಂದು ಬರಿಗೆಗಳಿದ್ದರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಬೊತ್ಸ್ವಾನಾ(ಆಫ್ರಿಕಾ)ದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ನೂರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರಿಗೆಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ಬರಿಗೆಕಂತೆಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಪಾಪುವಾ ನ್ಯೂಗಿನಿಯ ರೊತೋಕಸ್ ಎಂಬ ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬರೇ ಹನ್ನೆರಡು ಬರಿಗೆಗಳು (ಏಳು ಮುಚ್ಚುಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು ಮತ್ತು ಅಯ್ದು ತೆರೆಯುಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು) ಸಾಕಾಗುತ್ತವೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಉಲಿಗಳನ್ನೂ ಬರೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು, ಬರಿಗೆಕಂತೆಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ಬರಿಗೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಉಲಿಯರಿಗರು (ದ್ವನಿ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು) ಹಲವಾರು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಬರಿಗೆ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಯಾವ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಿಗೆಗಳೂ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗಲಾರವು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಬೇಕಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬರಿಗೆಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವುಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳನ್ನು ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಬರೆಯಬಹುದು ಎಂಬುದು ಪೊಳ್ಳು ವಾದ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ (ಅದರಲ್ಲೂ ಒಂದೆರಡು ಉಲಿಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ) ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ಬರುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ರೀತಿ ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಒಳನುಡಿಗಳ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲೂ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳು ನೆರವಾಗಲಾರವು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಅಕಾರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳಿಲ್ಲ; ಸುಳ್ಳಾದ ಗವ್ವ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಉಕಾರಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳಿಲ್ಲ.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಹಿಂದಿ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಫ್ಲೆಕಾರ-ಝಕಾರಗಳಂತಹ ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಇವನ್ನು ಕೆಲವರು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಓದುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

(ಟ) ಬೇಡದಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳು

ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಡದಿದ್ದರೂ, ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಮಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದ ಈ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಿವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು:

ಕೊರಿಯನ್, ಜಪಾನೀಸ್ ಮತ್ತು ವಿಯೆಟ್ನಾಮೀಸ್ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ ನುಡಿಯಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆದ ಪದಗಳು ಹಲವಿವೆ; ಇವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಚರ್ಚಿಸಿದ ಬರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಈ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿತ್ತು.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕೊರಿಯನ್ ನುಡಿಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅದರದೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಡಂಗುಲ್ ಎಂಬ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇದರಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಕಾರಣ, ಇದನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಓದಲು ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು. ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಇದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಆ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಯಾವ ಬರಹವನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಓದಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಕೊರಿಯನ್ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಡಂಗುಲ್ ಬರಿಗೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಡಂಜ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಮೂಲದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಲವು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಎರಡನೇ ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಗಳಿಂದಾಗುವ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಲು, ಉತ್ತರ ಕೊರಿಯನ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಹಂಗುಲ್‌ನಲ್ಲೇ (ಎಂದರೆ, ಅವನ್ನು ಓದುವ ಮತ್ತು ಉಲಿಯುವ ಹಾಗೆಯೇ) ಬರೆಯುವ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸದಿರುವ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ೧೯೪೯ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದಾಗಿ, ಉತ್ತರ ಕೊರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಬರಹ ಬಾರದವರೇ ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಕೊರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಇವತ್ತಿಗೂ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ; ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳ ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. (ಉತ್ತರ ಕೊರಿಯಾದಲ್ಲೂ ಕೆಲವು ಚರ್ಚಿಸಿದ ಮೂಲದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು, ಜನರ ಒತ್ತಾಯದಿಂದಾಗಿ, ೧೯೬೮ರಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿತ್ತು).

ಜಪಾನಿನಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ಕಟ್ಟಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ; ಅಲ್ಲಿನ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಪದ(ಬರಿಗೆ)ಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಹುದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿ ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ರಶ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲೊಮ್ಮೆ, ಮತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ರಶ್ಯನ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ, ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವಂತಹ ಕೆಲವು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಬಳಸುವ ಬರಹದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಲಾಗಿದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಓದಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎರಡೆರಡು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ

(೧೯೧೭ರಲ್ಲಿ) ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ, ರಶ್ಯನ್ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಇವತ್ತು ತುಂಬಾ ಸುಲಭ ವಾಗಿದೆ.

ವಿಯೆಟ್ನಾಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ತೊಡಕನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ: ಚರ್ಚಿಸ್ ಲಿಪಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವ ಹಿಂದಿನ ಲಿಪಿಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಬಳಸಲು ತೊಡಗಲಾಗಿದೆ; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಚರ್ಚಿಸ್ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಅದರಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಚರ್ಚಿಸ್ ಮೂಲದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಟರ್ಕಿಶ್‌ನಲ್ಲೂ ಮೊದಲಾಗಿದ್ದ ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅರೇಬಿಕ್ ಪದಗಳನ್ನು ಅರೇಬಿಕ್ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಕಟ್ಟಲೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸೋಮಾಲಿ ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಮೊದಲಿನ ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯ ಬದಲು ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರಲಾಗಿದೆ.

ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನಡೆಸಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯೆಂದರೆ, ನೋರ್ವೇಜಿಯನ್; ಇದರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಎರವಲು ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ, ೧೮೬೨ರಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಓದಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲಾಯಿತು.

(ತ) ಇಪ್ಪುರುಳಿನ ತೊಂದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲ

ಮಧ್ಯ-ಮಧ್ಯ, ಎಂಬಂತಹ ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಿ ದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪುರುಳಿನ ತೊಂದರೆ ಬರಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದು ಈ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ವಾದ. ಇದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು:

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ (ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿ) ಇಂತಹ ಪದ ಜೋಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣ-ಮಹಾಪ್ರಾಣಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ನಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಮಾತನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ಓದನ್ನು) ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ನೂರಾರು ಇಪ್ಪುರುಳಿನ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಒಂದು ಪದಕೋಶವನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ: ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳಿಗೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹುರುಳುಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿಗಂತೂ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಹುರುಳುಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಸಂದರ್ಭವೇ ಅವುಗಳ ಹಲವು ಹುರುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಆಡುಗನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಠಾಲು ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ 'ದನದ ಹಾಲು' ಎಂಬ ಹುರುಳಿದೆ, ಮತ್ತು 'ಗಿಡದ ಸೊನೆ' ಎಂಬ ಹುರುಳೂ ಇದೆ; ಆದರೆ, ಯಾರಾದರೂ 'ಕುಡಿಯಲು ಒಂದು ಲೋಟ ಹಾಲು ಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ, ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ಹುರುಳಿನ ಹಾಲಲ್ಲದೆ ಎರಡನೆಯ ಹುರುಳಿನ ಹಾಲಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಪ್ಪುರುಳಿನ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಎರಡು ಹುರುಳುಗಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಬಳಸುವುದು ಕವಿಗಳು ಮತ್ತು ಬೇಕೆಂದೇ ತಮ್ಮ ಕೇಳುಗರು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಬಯಸುವವರು ಮಾತ್ರ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ,

ಅವುಗಳ ಒಂದು ಹುರುಳು (ಬಳಸಿದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿರು ವಂತಹದು) ಮಾತ್ರ ಕೇಳುವವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಹುರುಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತರಲು ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವರಂತೂ ಆ ಪದಕ್ಕೆ ಆ ಎರಡನೆಯ (ಬಳಸಿದ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆ ಯಾಗದ) ಹುರುಳೇ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ವಾದಿಸಬಹುದಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಸೊಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ಹುರುಳು ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯ ತೊಡಗಿದರೆ ಇಪ್ಪುರುಳಿನ ತೊಂದರೆ ಬರಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಎತ್ತುಗೆಯನ್ನೂ ಕೊಡಬಹುದು: ೨೦೦೬ರ ಬಳಿಕ ಅಚ್ಚುಹಾಕಿರುವ ನನ್ನ ಏಳು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲೂ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸ ಲಾಗಿದ್ದು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಶ-ಷ, ಋ-ರು, ಮತ್ತು ಮಹಾಪ್ರಾಣ-ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಿಸಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವನ್ನು ಓದಿ ಅರ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

(ಪ) ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ಬರಹದಲ್ಲಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯಲ್ಲಲ್ಲ

ಹೊಸಬರಹ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಹಲವು ಮಂದಿಗೆ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಅಜ್ಞಾನ ದಿಂದಾಗಿ, ಅವರು ಹೊಸಬರಹ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಕೊಲೆಮಾಡುತ್ತದೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಬ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಮಾರ್ಪಾಡೇ ಅಲ್ಲ; ಕನ್ನಡದ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಷಕಾರ, ವಿಸರ್ಗ, ಋಕಾರ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಈ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ಉಲಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಇಲ್ಲವೇ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಏಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ಮೂರನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ನೇರವಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿಯನ್ನು ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬರಹವನ್ನು ಮಾತಿನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ತರುತ್ತದಲ್ಲದೆ ದೂರ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಬರಹವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಮಾತಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬರಹ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವವರಿಗೆ ಮಾತಿನ ಕುರಿತಾಗಿ ಕೀಳರಿಮೆಯಿದೆ. ಮಾತಿನ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ತಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಮಾತಿಗಿಂತ ಬರಹ ಮೇಲೆ ಎಂಬ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅವರು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಯಾಕೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

(ಗ) ಕನ್ನಡಿಗರ ಓದೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಓದಿನಂತಿರಬೇಕೇ?

'ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಬರೆಯಬೇಕು' ಎಂಬ ಕಟ್ಟಲೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಲಿಯಬೇಕು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಉಲಿಯದಿರುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಇದು ಬೇಕಾಗಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಆಲೋಚಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ.

ಇವತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಈ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುವಾಗ ಶ-ಷಗಳ ನಡುವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಮಹಾಪ್ರಾಣ-ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇವನ್ನು ಕಲಿಸುವಾಗಲೂ 'ದೊಡ್ಡ ಕ', 'ಚಿಕ್ಕ-ಕ', 'ಮುರುಟು ಶ', 'ಪಟ್ಟಿ ಶ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಇವನ್ನು ಹೆಸರಿಸಿ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಸರಿಯಾಗಿ ಉಲಿದು ಕಲಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಂಡಿತರ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗಲೂ ಇಂತಹದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ; ಬರಿಯ ಪದಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಉಲಿದು ತೋರಿಸುವಾಗ ಅವರು ಈ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಉಲಿಯುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆಯಾದರೆ, ಅವುಗಳ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಶ-ಷಗಳ ನಡುವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಮಹಾಪ್ರಾಣ-ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಗಳ ನಡುವೆ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ; ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಆ ರೀತಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ, ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಅದು ತುಂಬಾ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಓದಿನಲ್ಲಿ ತರುವುದು ಅಶ್ಲೋಕದ ಸುಲಬದ ಕೆಲಸವೇನಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ನೆರವಿಗೂ ಬಾರದ ಇಂತಹ ಕಲಿಕೆಗಾಗಿ ಅವರ ಸಮಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುವ ಬದಲು, ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

(ಜ) ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಪರಂಪರೆ

ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತದ (ತತ್ಸಮ) ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ; ಅದನ್ನು ಯಾಕೆ ಈಗ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಹೊರಡಬೇಕು ಎಂಬ ಕೇಳಿ ಕೆಲವರಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ.

ಅದನ್ನು ಇವತ್ತು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತುಂಬಾ ಮುಖ್ಯ ವಾದ ಕಾರಣವಿದೆ; ಅದೇನೆಂದರೆ, ಕಳೆದ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದರು; ಇವರೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಆ ರೀತಿ ಬರೆಯುವುದು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ತೊಡಕೆಂದು ಅನಿಸಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯ ಬೇಕಾಗಿದೆ; ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೂ ಕಲಿಯಲು ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ (ಇದೂ ಕೂಡ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಸುಲಬವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾರ್ಕು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ!). ಹಾಗಾಗಿ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಸುಲಬವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು, ಮೇಲಿನ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನಾವು ಇವತ್ತು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

'ಹೊಸ ಬರಹ' ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೊಸದಲ್ಲ

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, 'ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆ ಬರೆದರೆ ಸಾಕು' ಎಂಬುದು 'ಹೊಸಬರಹ'ವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆನ್ನುವ ನನ್ನ ನಿಲುವು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ರೀತಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಬರೆಯುವುದು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಸದೇನಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಪಂಪ, ರನ್ನ, ನಾಗವರ್ಮ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲ ಇಂತಹದೊಂದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಅವರು ತತ್ಸಮವಾಗಿಯೂ (ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ

ಹಾಗೆಯೂ) ಬರೆಯಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ತದ್ಭವ ಗಳಾಗಿಯೂ (ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡಿಗೆ ಹೊಂದುವ ಹಾಗೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೂ) ಬರೆಯಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು.

ಅವರು ಬಳಸಿದ ತದ್ಭವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರಗಳು ಇಲ್ಲವಾಗಿವೆ, ಶ-ಷಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ (ಮತ್ತು ಶ-ಸಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ) ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಋಕಾರ-ವಿಸರ್ಗಗಳೂ ಇಲ್ಲವಾಗಿವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಈ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಅವರು ಬಳಸಿರುವಂತಹ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ತದ್ಭವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು:

<u>ತತ್ಸಮ ಪದಗಳು</u>	<u>ತದ್ಭವ ಪದಗಳು</u>
ಸಂಘ	ಸಂಗ
ಭಾಂದಸ	ಚಾಂದಸ
ಮಠ	ಮಟ
ಭಕ್ತಿ	ಬಕ್ತಿ
ಧಾರೆ	ದಾರೆ
ಋಷಿ	ರಿಷಿ
ತೃಣ	ತಿಣ
ಭ್ರಷ್ಟ	ಬಟ್ಟ
ಅಧ್ಯಕ್ಷ	ಅದ್ದಿಕ್
ಕರ್ಮಶ	ಕಕ್ಮಶ

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಬಳಸುವ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ತೆಗೆದುಕೊಂಡವನೆಂದರೆ ಕಬ್ಬಿಗರ ಕಾವ ಎಂಬ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದ ಆಂಡಯ್ಯ. ತಾನು ಬಳಸುವ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನೂ ಆತನು ಆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ತದ್ಭವಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೇ ಬಳಸಿದ್ದ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆತನು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾರೂ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಇವತ್ತೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಆತನ ಕಾವ್ಯ ಅಶ್ಲೋಕವೆಂದು ಚನ್ನಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಆತನನ್ನು ಹೊಗಳಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿರುವ 'ಕಬ್ಬಿಗರ ಕಾವ'ನೆಂಬ ಬಿರುದನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಒಂದು ಪದವನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂಬ ಆಂಡಯ್ಯನ ತೀರ್ಮಾನದಿಂದಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆಂದೇ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಲ್ಲದೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಆತನು ಕನ್ನಡದ ಕೊಲೆಮಾಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕವಿಗಳು ಬಳಸಿದಂತಹ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೇ ನಾನು ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲೂ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಆಂಡಯ್ಯನಿಗೆ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಗುರಿ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು; ಆದರೆ, ನನಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಗುರಿಯೂ ಇದೆ: ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಬಳಕೆ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿಯದೆ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ಗುರಿ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ಬರಹಗಾರರಿಗೂ ಇದನ್ನು ಬಳಸಲು ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ, ಯಾವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕೆಲವು ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ನಾನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಾರರಿಗೂ ನನಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಕೃತ (ತದ್ಭವ) ಪದಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಕೃತದ ಕೆಲವು ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಪ್ರಾಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರು ಈ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ಕವಿಗಳೂ ತಮಗೆ ತದ್ಭವ ಪದಗಳು ಬೇಕಾದಾಗ ಇವನ್ನು, ಇಲ್ಲವೇ ಇಂತಹವೇ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಗೇ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರಬಹುದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಸೊಗಡು ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಜನರೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿತು ಬರಿಗೆತನವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ತದ್ಭವಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ನೆರವಾಗುವ ಅಂತಹವೇ ಕೆಲವು ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯಾರ ವಿರೋಧವೂ ಇರಬಾರದು.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ಪಂಡಿತರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ನನಗೆ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾಕೆ ಈ ನಿರ್ದಂಡ? ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕವಿಗಳ ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ತದ್ಭವಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಬಳಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಈ ಪಂಡಿತರು ಯಾಕೆ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪು ಮಾಡಬೇಕು? ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪ್ರಕಾಶಕರು ಯಾಕೆ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯಬೇಕು? ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂಪಾದಕರು ಯಾಕೆ ಅಂತಹ ಬರಹಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಲು ಹೋಗಬೇಕು?

(ಕ) ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳೂ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೇ ಬಳಸುತ್ತವೆ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಯಾವ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರೂ ಬೇರೊಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ತಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಬೇಕಿದ್ದಂತಹ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ.

ಅವನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೂ ಕೂಡ, ಈ ರೀತಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಮೂಲ ಬರಹದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಪಂಜಾಬಿ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ, ಶ ಮತ್ತು ಷಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ, ಋಕಾರ ರಿ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಒತ್ತಕ್ಕರಗಳು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅವರು ಈ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ ನಡೆಸುವಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಉರ್ದು, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಮತ್ತು ಸಿಂದಿ ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲುಗಳು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಅವರು ಬಳಸುವ ಲಿಪಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪದಗಳು ಬದಲಾಗಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ:

ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕೃರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಷ-ಶಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಋಕಾರವನ್ನು ರು ಇಲ್ಲವೇ ರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇವೆಲ್ಲವೂ

ನಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಸೊಗಡನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು. ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ರೀತಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ: ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಋಕಾರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕ್ಲಷ್ಠ ಎಂಬ ಪದದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಬೇರೊಂದು ಸ್ವರವೂ ಇದೆ; ಇದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ; ಋಕಾರವನ್ನು ರು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆಯುವುದು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಇಂತಹದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಲಾವಣೆ.

ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಆ ಎಂಬ ಸ್ವರವನ್ನು ಎ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತೇವೆ (ಸೀತಾ>ಸೀತೆ, ಗುಹಾ>ಗುಹೆ, ಮಾಲಾ>ಮಾಲೆ), ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಸೊನ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ (ನಿವೇಶನಂ>ನಿವೇಶನ), ಮತ್ತು ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಸಕಾರವನ್ನು ಸ್ಸು ಎಂಬುದಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತೇವೆ (ಅಯುಸ್>ಅಯುಸ್ಸು, ತಪಸ್>ತಪಸ್ಸು).

ಇದಲ್ಲದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ (ಉಪವಾಸ, ಮಾರ್ಗ, ದೇಶ, ದೀಪ), ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ (ಜಟಾ, ತುಲಸೀ, ಬುದ್ಧಿ), ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗ (ಕಾರ್ಯ, ಚರ್ಮ, ರಹಸ್ಯ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳಿವೆ; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ ಒಂದೇ (ನಪುಂಸಕ) ಲಿಂಗದಲ್ಲಿರಿಸುತ್ತೇವೆ, ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೆಸರು(ನಾಮ)ಪದಗಳಾಗಿ ಬರುವ (ಸಾಮಾಜಿಕ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ, ಯಾಂತ್ರಿಕ ಮೊದಲಾದ) ಹಲವು ಪದಗಳನ್ನು ನಾವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೆಸರುಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಸದೆ, ಪರಿಚಿ(ಗುಣ)ಪದಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ (ಸಾಮಾಜಿಕವನ್ನು, ಯಾಂತ್ರಿಕಕ್ಕೆ ಎಂಬಂತಹ ಬಳಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ).

ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲು ಪದಗಳು ನಮ್ಮ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗಿವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಮೇಲಿನ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆಯಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅವು ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಆ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಾಡಿಸದೆ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಮೂಲ ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಾಗ, ಅವನ್ನು ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಲು ಹೋಗದೆ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡಿಸಿಯೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳು ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು; ಆದರೆ, ಅವನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಶರು ಇಲ್ಲವೇ ಅಮೇರಿಕನ್ನರು ಉಲಿಯುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಂತಹ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ ವೇನಲ್ಲ.

ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಟಯ್ಸ್, ಟಿವಿ, ಡಾಕ್ಟರ್, ಡ್ಯೂಟಿ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಟ-ಡಗಳು ಬ್ರಿಟಿಶರ ಉಲಿಕೆ (ಉಚ್ಚಾರಣೆ)ಯಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವು ನಮ್ಮ ಉಲಿಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಹಾಗೆ

ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಮದರ್, ಬ್ರದರ್, ವೆದರ್ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ದಕಾರ ನಮ್ಮ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿದೆಯಲ್ಲದೆ, ಬ್ರಿಟಿಶರ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಲ್ಲ.

ವಯ್ರಸ್ ಮತ್ತು ವಯ್ಲರ್ ಪದಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಬರಿಗೆಯನ್ನು ನಾವು ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಲಿಯುವ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತೇವೆ; ಆದರೆ, ಬ್ರಿಟಿಶರ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿವೆ, ಮತ್ತು ಬರಹದಲ್ಲೂ virus ಮತ್ತು wiper ಎಂಬುದಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿವೆ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಯುವಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಒಂದೆರಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನ coffee ಪದವನ್ನು ಕಾಫಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಉಲಿಯುತ್ತಿದ್ದು, ಅಂತಹ ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಫ್ಲೋ ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಉಲಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಉಲಿಯನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲು ಫ್ಲೋ ಇಲ್ಲವೇ ಫ್ಲೋ ಎಂಬ ಬರಿಗೆಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಎರವಲುಗಳನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ಉರ್ದುವಿನಂತಹ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಎರವಲುಗಳನ್ನು) ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲ; ಮೇಲಿನ ಪದವನ್ನು ಕಾಫಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಬರೆದರೂ ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವು ಮಂದಿಯ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪದ ಆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಲು ಹೋಗದೆ, ನಮ್ಮ ಉಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಹೇಗಿವೆಯೋ ಹಾಗೆ ಬರೆಯುವುದೇ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿ. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಆ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ನುಡಿಗೇ ಮಾಡುವ ಅಪಚಾರ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬರಹದ ಸೊಬಗು ಕೆಡುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತೊಡಕಿನದಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಕೀಳರಿಮೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ.

ಎರಡು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು

ಮಾತಿಗೂ ಬರಹಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬದಲಾಗದ ಬರಹ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಕವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಹಕ್ಕೂ ಮಾತಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ.

(೧) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಲಿಪಿಯಲ್ಲೇನೇ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ, ಬರಹ ಮಾತಿಗೆ ಮತ್ತು ಓದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡು; ಇದನ್ನು ಹಲವು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ.

(೨) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಲಿಪಿಯ ಬದಲು ಬೇರೊಂದು ಲಿಪಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗುವಾಗ, ಅದು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗೇ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆ; ಇದನ್ನೂ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿರುವಲ್ಲೂ, ಅದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಬರಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿದೆಯೆಂಬುದು ಅದನ್ನು ನಡೆಸಿದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆ ತುಂಬಾ ಸುಲಭವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಿದ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ತಮ್ಮ ಅರಿಯವೆ(ಅಜ್ಞಾನ)ಯಿಂದಾಗಿ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಓದುಗಳಿಂದ ಬರಹ ಇನ್ನಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಅದು ಮತ್ತಷ್ಟು ತೊಡಕಿನದಾಗುವ ಹಾಗೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ತೊಂದರೆಯೇನೆಂದರೆ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವರೆಲ್ಲರೂ ಮೇಲಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅರಿವು ತಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ; ಅದರಲ್ಲೂ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಕತೆ-ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬಲ್ಲ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಬರಹದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ತಾವೇ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕಣ್ಣಿನ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ನೀಗಲು ಕಣ್ಣರಿಮೆಯ ತಿಳಿವು ಹೇಗೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆ, ಬರಹದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೀಗಲು ಬರಹದರಿಮೆಯ ಮತ್ತು ನುಡಿಯರಿಮೆಯ ತಿಳಿವು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಬರಹದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನೀಗಲು ಹೊರಟಲ್ಲಿ, ಅದು ಆ ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಂದುಹಾಕಬಲ್ಲದು.

(ಕ) ಇರುವ ಲಿಪಿಯಲ್ಲೇ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಈಗಾಗಲೇ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ, ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೀಗಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಹಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ತುಂಬಾ ಚನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಬದಲು ಅವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ, ಯುರೋಪಿನ ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಲಿಪಿಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಪೋರ್ಚುಗೀಸ್ ನುಡಿಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ೧೯೧೧ರಿಂದಲೂ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆ ಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಎಂದರೆ ೨೦೦೯ರಲ್ಲಿ ಅದರ ಇವತ್ತಿನ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್‌ನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರಹದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದೆ.

ಜರ್ಮನ್ ಮತ್ತು ಡೇನಿಶ್‌ಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಹೆಸರು(ನಾಮ)ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಅವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಬರಿಗೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಬರಿಗೆಯಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಜರ್ಮನ್‌ನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಈ ಹೊಲಬನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ (ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವು ಹೆಸರುಪದಗಳು ಮತ್ತು ಎಸಕ(ಕ್ರಿಯಾ) ಪದಗಳು ಉಲಿಕೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿವೆ; ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಈ ಹೊಲಬನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ); ಆದರೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಡೇನಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ೧೯೪೮ರಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಯಿತು; ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ, ಕೊಟ್ಟಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಬರಿಗೆಯಿಂದ ಸುರುಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಗ್ರೀಕ್ ನುಡಿಯ ಬರಹಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯಿದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವಾಗ ಒಳನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಆಮೇಲೆ, ಅತೆನ್ಸನ ಒಳನುಡಿಯೇ ಬರಹಗಳಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂತು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗ್ರೀಕ್ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಯಿತು; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯವಾದುದೆಂದರೆ, ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡ್ರಿಯಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ಬಳಸತೊಡಗಿದಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಯ

ಗುರುತುಗಳು; ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಲಿಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರಲಾಯಿತು; ಇವನ್ನು ಬರಿಗೆಗಳೊಂದಿಗೆ (ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಳಗೆ) ಸೇರಿಸಿ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇವತ್ತು ಈ ಗುರುತುಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ವ್ಯತಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಗ್ರೀಕರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ; ಹಳೆ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಲಿಯುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವು ತಿಳಿಸಬಲ್ಲವು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಇವತ್ತಿನ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹದಲ್ಲೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ, ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ಅದರಿಂದ ಬೇರೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ೧೯೭೦ರಿಂದರೂ ಹಲವು ಮಂದಿ ವಾದಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು; ಆದರೆ, ಈ ಗುರುತುಗಳು ಗ್ರೀಕ್ ಪದಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಲವು ಬರಹಗಾರರ ವಿರೋಧವಿತ್ತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ೧೯೮೨ರಲ್ಲಿ ಈ ಹಲವು ಗುರುತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಉಳಿದವನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಹಾಕುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡಲಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಆಡಳಿತವೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು.

ಇವತ್ತು ಶಾಲೆ-ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ, ದಿನಪತ್ರಿಕೆ-ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಹೊಸ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹವನ್ನೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ; ಆದರೆ, ಕೆಲವರು ಗ್ರೀಕ್ ಪಂಡಿತರು ಮಾತ್ರ, ತಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಹಳೆ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹವನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲೇ ಅವನ್ನು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕೂಡುಬಲೆ(ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್)ಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹಳೆ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹವನ್ನೂ ಯುನಿಕೋಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನೂ ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಬರಹವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ತೊಡಕಿನದಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅಸಮೀಕ್ಷಿತ ಬರಹ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಎತ್ತುಗೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮಿಷನರಿಗಳು ಈ ನುಡಿಗೇ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು; ಇದರಲ್ಲಿ ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಈ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಲ್ಲ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಅವರು ತಯಾರಿಸಿದ್ದರು.

ಆದರೆ, ಬಾರತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಅಸಮೀಕ್ಷಿತ ಪಂಡಿತರು ಒಟ್ಟುಸೇರಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ತರಲು ಹೊರಟರು. ಮಿಷನರಿಗಳು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಮೀಕ್ಷಿತ ಪದಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿ ಯನ್ನು, ಎಂದರೆ ಅವುಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೂಲವನ್ನು, ಸರಿಯಾಗಿ ತೋರಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಆಕ್ರೇಪವಾಗಿತ್ತು; ಆಮೇಲೆ, ಆ ರೀತಿ ಪದಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ಹೊಸ ರೂಪವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗುವ ಹಾಗೆ ಅವರು ಮಾಡಿದರು.

ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಕಾಣಿಸುವ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆಗೂ ಅದರ ಪದಗಳ ರೂಪವನ್ನು ಅವುಗಳ ಹಿನ್ನಡವಳಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಹೋದುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬಳಸುವ ಬರಿಗೆಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಓದುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವು ತಿಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಅವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತೊಡಕಿನದಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಬರಹವನ್ನೋದಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಸಮಯದ ಕಲಿಕೆ ಸಾಕಾಗುವುದಾದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯ ಬರಹಗಳನ್ನೋದಲು ಎರಡು-ಎರಡೂವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಕಲಿಕೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(ಚ) ಇರುವ ಲಿಪಿಯ ಬದಲು ಬೇರೆ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು

ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಟರ್ಕಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಮೊದಲಿಗೆ ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಇದರಲ್ಲಿ ಅರೇಬಿಕ್‌ನಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಬರಿಗೆಗಳಿದ್ದವು; ಆದರೆ, ಟರ್ಕಿಶ್ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಹಲವು ಬರಿಗೆಗಳು ಅದರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಕೆಲವು ಜನರು ಮಾತ್ರ ನಡೆಸಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು; ಕೆಳವರ್ಗದ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ದೂರವೇ ಉಳಿದಿದ್ದರು.

ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಂದ ದೂರ ಉಳಿಯಲು ಬೇರೆಯೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಿತ್ತು: ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಟ್ಟೊಮನ್ ಟರ್ಕಿಶ್ ಎಂಬ ಬರಹದ ನುಡಿ ಹಲವಾರು ಅರೇಬಿಕ್ ಮತ್ತು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಪದಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು; ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದಗಳನ್ನು ಅರೇಬಿಕ್‌ನಿಂದ ಎರವಲು ಪಡೆಯಲಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮೊದಲಾದವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪದಗಳನ್ನು ಪರ್ಷಿಯನ್‌ನಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆಯಲಾಗಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಆ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಓದಿದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಎರಡು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು, ಮತ್ತು ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹಗಳು ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಲು, ಅರೇಬಿಕ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರೋಮನ್ ಮೂಲದ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಲಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಅರೇಬಿಕ್ ಮತ್ತು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಟರ್ಕಿಶ್ ಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಹಳೆ ಟರ್ಕಿಶ್ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಲಾಯಿತು.

ಈ ರೀತಿ ರೋಮನ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಟರ್ಕಿಶ್‌ಗೆ ಅಳವಡಿಸುವಾಗ, ಅದರ ಹಳೆ (ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ) ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಲವು ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಯಿತು; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಆ ಹಳೆ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ಸಕಾರ ಗಳಿದ್ದವು, ಮತ್ತು ಮೂರು ಬಗೆಯ ಹಕಾರಗಳಿದ್ದವು; ಅರೇಬಿಕ್ ಮೂಲದ ಪದಗಳನ್ನು ಅರೇಬಿಕ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ಇವು ಬೇಕಾಗಿದ್ದವು; ಆದರೆ, ಟರ್ಕಿಶ್ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಅವು ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೊಸ ಟರ್ಕಿಶ್ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಕಾರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಒಂದು ಹಕಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಚಕಾರ, ತಕಾರ, ಕಕಾರ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಬರಿಗೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಹೊಸ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಯಿತು.

ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಹೊಸ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು. ಪದಗಳನ್ನು ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸವೂ ಸುಲಭವಾಯಿತು.

ಟರ್ಕಿಶ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಈ ಎರಡು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಂದಾಗಿ, ಬಹಳ ಬೇಗನೆ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರಹ ಬಲ್ಲವರ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಬರಹ ಈ ರೀತಿ ಎಲ್ಲರ ಸೊತ್ತಾದುದರಿಂದಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಜೀವಂತಿಕೆ ಯನ್ನೂ ತುಂಬಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವಾಗ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಅದು ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನದಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮಣಿಪುರಿ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಎತ್ತುಗೆ. ಈ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅದರದೇ ಆದ ಮಯೆಕ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬರವಣಿಗೆಗಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿನ ಜನರು ಹದಿನೆಂಟನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ವಯ್‌ಶ್ಲವ ಪ್ರಬಾವಕ್ಕೊಳಗಾದಾಗ, ತಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಮಯೆಕ್ ಲಿಪಿಯ ಬದಲು ಬಂಗಾಲಿ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಆದರೆ, ಅವರ ನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗುವ ಕೆಲವು ಬರಿಗೆಗಳು ಈ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಡದಿರುವ ಹಲವು ಬರಿಗೆಗಳು ಅದರಲ್ಲಿದ್ದವು. ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಮಣಿಪುರಿ ಪಂಡಿತರು ತುಂಬಾ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಮಣಿಪುರಿ ಬರಹವನ್ನು ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವುದು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳೂ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನ ದಾಗಿವೆ.

ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಒಂದು ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿ ಇರಿಸುವುದು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಬೇರೆಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಂದಲೂ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ, ಅವನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಉಲಿಯುತ್ತೇವೆಯೋ ಹಾಗೆ ಬರೆಯುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ, ಆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರಪಡಿಕೆಗಳಾಗಿವೆ; ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಲಿಯಬೇಕು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಉಲಿಯದಿದ್ದರೂ ಬರೆಯುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಕಟ್ಟಲೆಯನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಉಲಿಯದಿರುವ ಕಾರಣ, ಇದು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೊಡಕಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡ ಇಲ್ಲವೇ ನಡುಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕಟ್ಟಲೆ ಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ತತ್ಸಮಗಳಾಗಿಯೂ ಬಳಸಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ತದ್ಭವಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೂ ಬಳಸಬಹುದು ಎಂಬ ಆಯ್ಕೆ ಆ ಕಾಲದ ಬರಹಗಾರರಿಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಈ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನಾವು ಆ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ತದ್ಭವ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಹುದಲ್ಲದೆ, ಹೊಸದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ತದ್ಭವಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಬಳಸುವ ಆಯ್ಕೆ ನಮಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಆ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪೆಂದು ಹೀಗೆಯೆ ಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ತರಲು ಹೊರಟಾಗಲೆಲ್ಲ ಹಲವಾರು ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ, ಮತ್ತು ತಾವು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಬಳಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದ ಬಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಒಪ್ಪದ ಕೆಲವು ಮಂದಿಯನ್ನಾದರೂ ಎದುರಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂತಹ ವಯ್ಜಾನಿಕ ವಾದವೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಾರದು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪಕ್ಕೂ ಅಂತಹ ಕೆಲವು ಜನರ ವಿರೋಧವಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇಸ್ರೇಲ್‌ನ ಹೀಬ್ರೂ ಮತ್ತು ಗ್ರೀಸ್‌ನ ಗ್ರೀಕ್ ಬರಹಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ ಹೊಲಬನ್ನೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಬಳಸಬಹುದು:

ಎಂದರೆ, ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಒಪ್ಪುವವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಿ, ಮತ್ತು ಒಪ್ಪದವರು ಹಳೆ ಬರಹದಲ್ಲೇ ಮುಂದುವರಿಯಲಿ. ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚು ಜನರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಎರಡೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವಂತಾಗಬಹುದು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪ ಬೇಕಾದಂತಹ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬರಹದ ಬಳಕೆಯನ್ನೂ, ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರನ್ನು ತಲಪಬೇಕಾದಂತಹ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹಳೆ ಬರಹದ ಬಳಕೆಯನ್ನೂ ಕಾಣುವಂತಾಗಬಲ್ಲದು.

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು ಹೀಬ್ರೂ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು: ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ರಶ್ಯನ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ತಂದಿರುವ ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ

ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಅಂತವರು ಕೆಲವರು ಇವತ್ತಿಗೂ ಹಳೆಯ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಜರ್ಮನ್‌ನಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಹೊಲಬು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ: ಜರ್ಮನಿ, ಆಸ್ಟ್ರಿಯಾ, ಮತ್ತು ಸ್ವಿಟ್ಜರ್ಲೆಂಡ್‌ನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಒಟ್ಟುಸೇರಿ ಜರ್ಮನ್ ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ (ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ) ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ತರಬೇಕೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು; ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಜರ್ಮನ್ ಬರಹಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಓದುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವಂತಾಗಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವರ ಬಯಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಅವರು ಸೂಚಿಸಿರುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಜರ್ಮನ್ ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಲವು ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಬಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಜರ್ಮನ್ ಬರಹ ವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವು ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲವಾಗಿದ್ದವು. ಹಾಗಾಗಿ, ೧೯೯೬ರಲ್ಲಿ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಆದರೆ, ೧೯೯೮ರಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವವರು ಕೆಲವರು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು; ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೋರ್ಟು ಕೊಟ್ಟ ತೀರ್ಮಾನವೇನೆಂದರೆ, ಶಾಲೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಜನರು ಯಾವ ರೀತಿ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಬರೆಯಬಹುದು ಎಂಬುದಾಗಿತ್ತು.

ಇವತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿವೆ, ಮತ್ತು ನೂರಕ್ಕೆ ಲಂಠಿ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ಅವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಬರಹದಲ್ಲೇ ಅಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ, ಕೆಲವು ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವತ್ತಿಗೂ ಹಳೆಬರಹಕ್ಕೇನೇ ಜೋತುಬಿದ್ದಿವೆ.

(ಕ) ಕಲಿಯಲು ಸುಲಭವಾದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕಲಿಸುವುದು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ಒಂದು ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿ ಬಳಸುವುದು ದಿದ್ಲಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಸುವಾಗ, ಮೊದಲಿಗೆ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ೩೧ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಲಿಸಲು ಹೊರಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು; ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕಲಿತು ಓದುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ಮೇಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸಲು ಹೋಗಬಹುದು.

ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸದಿದ್ದರೂ ಅವನ್ನು ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಅವರು ತಾವೇ ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು. ಇವತ್ತು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಫ್ಲಾ, ಙ್ ಮೊದಲಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸದಿದ್ದರೂ ತೊಂದರೆಯೇನೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅ-ಉ ಬರಿಗೆ ಗಳನ್ನೂ ಬೇರಾಗಿ ಕಲಿಸದಿದ್ದರೂ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯ ಬಲ್ಲೆವು; ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿಯ ಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, (೧) ಪದಗಳನ್ನು ಉಲಿಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು (೨) ಈ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವರು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಋಕಾರ, ಷಕಾರ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಬರಹದ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಬರಿಗೆ ಗಳಿಗೂ ಉಲಿಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾದ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲ ಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಮೇಲಿನ ಹೊಲಬನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನವೂ ದೊರಕು ತ್ತದೆ: ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಋ, ಷ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತಹ ಪದಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಆರಿಸಿ ಕೊಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈ ಬರಿಗೆಗಳು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅಂತಹ ಪದಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪರಿಚಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಿರುವ ಹಲವಾರು ಪದಗಳನ್ನು ಅವರ ಪಟ್ಟಿಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಇದು ಅವರ ಕಲಿಕೆ ತೊಡಕಿನದಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಋ, ಷ, ಮಹಾಪ್ರಾಣ ಮೊದಲಾದ ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕಯ್ದು ತರಗತಿಗಳ ಬಳಿಕ ಕಲಿಸುವುದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಪಟ್ಟಿಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವವರು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

(ಚ) ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿದಾನದ ಬಳಕೆ

ಬರಿಗೆಯ ತೊಡಕಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಯಲು ಸುಲಬವಾಗಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಮೊದಲಿಗೆ ಕಲಿಸಿ, ಕಶ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕೊರಿಯನ್ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ: ಕೊರಿಯನ್ ಪದ ಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಡಂಗುಲ್ ಎಂಬ ಕಲಿಯಲು ತುಂಬಾ ಸುಲಬ ವಾಗಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಚಿಯೀಸ್‌ನಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಯೀಸ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿರುವಂತಹ ಡಂಜ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ, ಕಲಿಯಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಶ್ಯವಾಗಿರುವ, ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಡಂಗುಲ್ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬರಿಗೆಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸು ತ್ತವೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಲಿಗೆ ಒಂದು ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದೆ, ಮತ್ತು ಒಂದು ಬರಿಗೆಗೆ ಒಂದು ಉಲಿಕೆ (ಉಚ್ಚಾರಣೆ) ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಬರಹಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ತುಂಬಾ ಬೇಗನೆ ಓದಲು ಕಲಿತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಎರಡು ವಿಶಯಗಳನ್ನು (ಪದಗಳು ಉಲಿಗಳ ಜೋಡಣೆಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಿವೆ, ಮತ್ತು ಈ ಉಲಿಗಳನ್ನು ಬರಹ ದಲ್ಲಿರುವ ಬರಿಗೆಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬವುಗಳನ್ನು) ಅವರು ಗಮನಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಈ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಶ್ಯವಾಗದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಚಿಯೀಸ್ ಮೂಲದ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಉಲಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕಲಿತು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಡಂಗುಲ್ ಬರಿಗೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಕಲಿಸತೊಡಗಿದಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಡಂಗುಲ್ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಲಿಗಳಿಗೂ ಬರಿಗೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧ ವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಕಶ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ದಕ್ರಿಣ ಕೊರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಡಂಗುಲ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬರೆಯಲು ಮತ್ತು ಓದಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ಅವನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿತ ಮೇಲೆ, ಮುಂದೆ ಮೇಲಿನ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗು ತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಮಕ್ಕಳ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಜನರೂ ಓದಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಡಂಗುಲ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಹಲವು ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ತರ ಕೊರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಡಂಜ ಬರಿಗೆಗಳ ಬಳಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ.

ಚೀನಾದಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಅದರ ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನ ದಾದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹದೊಂದು ಹೊಲಬನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊದಲು ರೋಮನ್ ಮೂಲದ ಪಿನ್ಸಿನ್ ಎಂಬ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇದರಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಉಲಿಕೆಯನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಮಕ್ಕಳು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ವಾರ ಗಳಲ್ಲಿ ಪಿನ್ಸಿನ್ ಬರಹಗಳನ್ನು ಓದಲು ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಅವರು ಪಿನ್ಸಿನ್ ಬರಹಗಳನ್ನು ಸಲೀಸಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿತ ಮೇಲೆ, ಅವರಿಗೆ ಚಿಯೀಸ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಿಯೀಸ್ ಬರಹವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಬವಾಗಿ ಕಲಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಇವತ್ತಿನ ಎಣ್ಣುಕದ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಬಗೆಯ ಹೊಲಬನ್ನೂ ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ತರಲಾಗಿದೆ; ಪಿನ್ಸಿನ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಚಿಯೀಸ್ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಎಣ್ಣುಕದೊಳಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಅವು ಎಣ್ಣುಕದ ತೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಚಿಯೀಸ್ ಬರಿಗೆಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ; ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ಪಿನ್ಸಿನ್ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಮಕ್ಕಳು ಚಿಯೀಸ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಓದಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಇವೆರಡನ್ನೂ ಕಲಿತಾದ ಮೇಲೆ, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಚಿಯೀಸ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಈ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಚಿಯೀಸ್ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವುದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತೊಡಕಿನ ಕೆಲಸ.

ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಅವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆ ಬರೆದರೆ ಸಾಕು ಎಂಬ 'ಹೊಸ ಬರಹ'ದ ನಿಲುವು ಯಾಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇಂತಹದೇ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮೂಲಕ ಬೇರೆ ಹಲವು ನುಡಿಗಳು ಹೇಗೆ ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಬವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಅವನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲ ಜನರ ಎಣಿಕೆ ಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಹೊಸ ಬರಹವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿರುವವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲ ಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ನಿಲುವು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಬಗೆ ಹರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, 'ಹೊಸ ಬರಹ' ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೊಸದಲ್ಲ, ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರಹಗಾರರಿಗಿದ್ದಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ತತ್ಸಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ತದ್ಭವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಂತಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇವತ್ತಿನ ಬರಹಗಾರರಿಗೂ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಅದು ಕೇಳುತ್ತದೆ.

೯. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿದ್ದ ಹಿರಿಮೆ ಇಂದಿಲ್ಲ

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವೇ ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆ (ಮಾಧ್ಯಮ)ಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಿಳಿವಿಗರು ತಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ತಿಳಿವಿಗರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹವನ್ನೇ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ತಿಳಿವಿಗರೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಲು ತುಂಬಾ ಅವಶ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಆ ರೀತಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳ ಒಯ್ಯುಗೆ ಯಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ; ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ, ಬಂಗ್ಲಾ, ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು ಮೊದಲಾದ ಇವತ್ತಿನ ನುಡಿಗಳೇ ಆ ಜಾಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತು ತಾವು ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುವ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಇವತ್ತು ತಿಳಿವಿಗರೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕಲಿತೇ ತೀರಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಸೆಯಿಲ್ಲ; ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದವರು ಕೂಡಿಟ್ಟಿದ್ದ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದಿರುವವರು ಮಾತ್ರ ಇವತ್ತು ಆ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಅಂತಹ ತಿಳಿವುಗಳಲ್ಲೂ ಹಲವನ್ನು ಕನ್ನಡ, ಮರಾಠಿ ಮೊದಲಾದ ಇವತ್ತಿನ ಬರಹಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡಿಡಲಾಗುತ್ತಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಆ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಹಿಂದಿದ್ದ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಇವತ್ತಿಗೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂಬ ತುಡಿತ ಕೆಲವರಲ್ಲಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಬೇರೆ ಹಲವಾರು ವಿಶಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಜನರನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ದೇವರ ನುಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅದು ತಾಯಿನುಡಿ, ಅದನ್ನು ಕಲಿತಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಬವಾಗುತ್ತದೆ, ಅದರ ಪದಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಅದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೀಳನವನ್ನು ಮತ್ತು ಅರಿಯಮೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬಂತಹ ಹಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಅವರು ಜನರಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ಅವನ್ನು ಓದುವ ಹಾಗೆ ಬರೆದರೆ ಸಾಕು, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆಯ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದೆಂದರೆ ಎಂತಹದೋ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ಪಾಪವನ್ನು) ಎಸಗುವಂತೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹದೊಂದು ಅನಿಸಿಕೆ ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದೆ ಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಎತ್ತುಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು: ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೂಡು ಬಲೆ(ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್)ಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರು ಬರಹದ ಹಲವು ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ; ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರು ಅದರ ಪದಗಳ ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೊಂದು ಎತ್ತುಗೆ. ಇಂತಹ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳೆಲ್ಲ ಬರಹವನ್ನು ಮಾತಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ತರುತ್ತಿದ್ದು, ಇದನ್ನು ಬರಹದ ಮೇಲೆ ಮಾತಿನ ಸವಾರಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೇಲೆ ಅಯ್ದನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಬ್ಲಾಗುಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುವವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಕನ್ನಡದ ಸ್ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಋ, ಷ, ಮತ್ತು ಮಹಾಪ್ರಾಣಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಹಲವು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು; ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಓದು ವಂತೆಯೇ ಬರೆಯಲು ಹೋಗುವವರು ತುಂಬಾ ಅಪರೂಪ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಜನರಲ್ಲಿರುವ ಈ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅದ್ಭುತ ವಾದುದೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ; ಎಂದರೆ, ಬೇರೆಲ್ಲಾ ಬರಹಗಳ ಹಾಗೆ ಅದೂ ಒಂದು ಬರಹ ಮಾತ್ರ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದು ಕೆಲವು ಶತಮಾನಗಳಷ್ಟು ಸಮಯ ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಕಾರಣಗಳು ಬೇರೆಯೇ ಇವೆ, ಆ ಬರಹದ ಪರಿಚಿಗಳು ಯಾವುವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇವತ್ತು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೂ ಆ ಬರಹದ ಪರಿಚಿಗಳು ಯಾವುವೂ ಕಾರಣವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು; ನಿಜಕ್ಕೂ ಸ್ಟೆಲ್ಲಿಂಗ್‌ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ತುಂಬಾ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾದ ಬರಹ; ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಇವತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಬರಹವಾಗಿದೆ.

ಹೀಗಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದವರು ಜಗತ್ತಿನ ಹಲವು ದೇಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಆಳ್ವಿಕೆಗೊಳಪಡಿಸಿದುದು, ಮತ್ತು ತಿಳಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಕೂಡುಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಸಂಗ್ರಹಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು.

ತುಂಬಾ ತೊಡಕು ತೊಡಕಾಗಿರುವ ಚರ್ಚಿಸ್ ಬರಹವೂ ಜಪಾನ್, ಕೊರಿಯಾ, ವಿಂಟೆನ್‌ಮ್ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹದೊಂದು ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹವೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣ ಗಳಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ; ಹಾಗಾದುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಬರಹವನ್ನೇ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಬರಹವೆಂಬುದಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅದರ ಪದಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಯ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದು ಬಳಸುವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಒಂದು ಬಾಶೆಯಲ್ಲ, ಬರಹ ಮಾತ್ರ

ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು 'ಬಾಶೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಆದರೆ, ಬಾಶೆಯೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂತಹ ಪರಿಚಿಗಳೆಲ್ಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಬಾಶೆಯೆಂದು ಕರೆಯುವ ಬದಲು, ಬರಹವೆಂದು ಕರೆದರೇನೇ ಸರಿಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಕ್ರೂತ 'ಮಾಡಿದುದು' ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಸಮ 'ಚನ್ನಾಗಿ' ಎಂಬ ಮುನ್ನೊಟ್ಟನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಉಂಟುಮಾಡಲಾಗಿದೆ; ಎಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ 'ಚನ್ನಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ' ಇಲ್ಲವೇ 'ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ' ಎಂಬ ಹುರುಳಿದೆ.

ಒಂದು ಬರಹವನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಕಟ್ಟಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ ಬಹುದು; ಆದರೆ, ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಕಟ್ಟಲು ಇಲ್ಲವೇ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವಂತಹದು, ಮತ್ತು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ, ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವಂತಹದು.

ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಅದು ಇವತ್ತಿನ ವರೆಗೂ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದು ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಬರಹವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಮಾತು ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆಯಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಆ ರೀತಿ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿರಲಾರದು.

ವೇದಕಾಲದ ನುಡಿ ಈ ರೀತಿ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ; ಅದು ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಆಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದು, ಆ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕಳಚಿ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ

ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬರಹಗಾರರು ತೋರಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬರಹಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕಳೆದ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಅದು ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಕವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ತೀರ ಕೃತಕವಾದ 'ಬರಹ' ಮಾತ್ರವಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆಯಾದರೆ, ಪ್ರಾಕೃತ (ಇದಕ್ಕೆ 'ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದು' ಎಂಬ ಹುರುಳಿದ್ದು, ಇದನ್ನು 'ಪ್ರಕೃತಿ' ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಪಡೆಯಲಾಗಿದೆ) ತನ್ನನ್ನು ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿದೆ; ನಿಜಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಕೃತ ಎಂಬುದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಬರಹವಲ್ಲ; ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಬಗೆಗಳಿವೆ; ಇವು ಆಮೇಲೆಯೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಇವತ್ತಿನ ಹಿಂದಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ಬಂಗಾಲಿ, ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿವೆ, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂಬುದನ್ನು, ಮತ್ತು ಬಾಶೆ ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಎರಡನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ. 'ಮಾತು ಎಂದೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗುವಂತಹ ಜೀವಂತಿಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನೊಂದು ಬರಹವೆಂದು ಕರೆಯಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಬಾಶೆ ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

(ಕ) ಅಳಿದ ಮತ್ತು ಅಳಿಯುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಗಳು

ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಜೀವಂತ (living) ನುಡಿಗಳು ಮತ್ತು ಸತ್ತ (dead) ನುಡಿಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ, ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಮತ್ತು ಅಳಿದ (extinct) ನುಡಿಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಗುಂಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಮೆರಿಕಾದ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವನ್ನು ಇವತ್ತು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಮುದುಕರು ಮಾತ್ರ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಮಕ್ಕಳು ಅವುಗಳ ಬದಲು ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮುಂದಿನ ತಲೆ ಮಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಯಾವ ಮಕ್ಕಳ ಬಾಯಿಯಲ್ಲೂ ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬರಲಾರವು. ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಅಳಿಯುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಮೆರಿಕಾ(ಯು.ಎಸ್.ಎ)ದಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಮಾರು ೧೭೫ ಮೂಲನಿವಾಸಿಗಳ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಈಗಾಗಲೇ ಅಳಿದುಹೋಗಿವೆ; ೫೫ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮುದುಕರು ಮಾತ್ರ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ಅಳಿಯುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು; ೨೦ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ನುಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಮಯ ಉಳಿಯಬಲ್ಲವುಗಳು ಎನ್ನಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇವತ್ತು ಅವನ್ನು ಕೆಲವು ಸಾವಿರ ಜನರು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅಳಿದುಹೋಗಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳ ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ನಮಗೆ ನುಡಿಗಳ ಹೆಸರುಗಳು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿದೆಯಲ್ಲದೆ, ಬೇರೇನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೆರಿಕಾದ ಹಲವು ನಾಡುಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಕೆನಡಾ, ಮೆಕ್ಸಿಕೋ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ, ನ್ಯೂಜಿಲೆಂಡ್ ಮೊದಲಾದ ನಾಡುಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳ ನುಡಿಗಳು ಅಳಿದುಹೋಗಿವೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತಿವೆ.

(ಚ) ಸತ್ತ ನುಡಿಗಳು

ಇಂತಹ ಅಳಿಯುತ್ತಿರುವ ಇಲ್ಲವೇ ಅಳಿದುಹೋಗಿರುವ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಲ್ಯಾಟಿನ್, ಹೀಬ್ರೂ, ಕೆಲ್ಟಿಕ್, ಕೋರೈಶ್, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳು ಕೆಲವು ವಿಶಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿವೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಇವತ್ತು ಯಾವ ಸಮಾಜದಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಅಳಿದುಹೋಗಿರುವ ನುಡಿಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಅದನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಕೆತೋಲಿಕ್ ಚರ್ಚಿನ ಮತ್ತು ವೆಟಿಕನ್ ಪಟ್ಟಣದ ಆಡಳಿತ ನುಡಿಯಾಗಿ ಅದು ಇವತ್ತಿಗೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಹಲವಾರು ಬಗೆಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಅಚ್ಚುಹಾಕಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಲವು ಮಂದಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಅದನ್ನು ಗವ್ರವದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಅಳಿದ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವ ಬದಲು, ಸತ್ತ (ಎಂದರೆ, ಜೀವಂತವಲ್ಲದ) ನುಡಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವು ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಜೀವಂತವಾಗಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ನುಡಿ ಜೀವಂತವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ, ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳು ಆ ರೀತಿ ಪಡೆಯದಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಸತ್ತ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಇವತ್ತು ಯಾವ ಸಮಾಜದ ಮಕ್ಕಳೂ ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ಅವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಜನರೂ ಮೊದಲಿಗೆ ಇಟಾಲಿಯನ್, ಫ್ರೆಂಚ್, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆದು, ಆಮೇಲೆ ಲ್ಯಾಟಿನ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಸತ್ತ ನುಡಿಗೂ ಅಳಿದ ನುಡಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವೆಂದರೆ, ಸತ್ತ ನುಡಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಬರಹದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ; ಆ ನುಡಿಯ ನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ತಿಳಿವು, ನೀತಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗುವ ಮೊದಲು ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ, ಮತ್ತು ನೆನಪಿಲ್ಲ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ವಾಗಿದ್ದ ಮಂತ್ರ, ಶ್ಲೋಕ, ಹಾಡು, ಗಾದೆಗಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಇವತ್ತಿಗೂ ಆ ರೂಪದಲ್ಲೇನೇ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ಇವತ್ತು ಆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಉಳಿಯ ದಿದ್ದರೂ ಕಲಿಕೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ.

(ಟ) ಬರಹದ ನುಡಿ

ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ತಾವು ಗವ್ರವಿಸುವ ಮತ್ತು ಪೂಜಿಸುವ ನುಡಿಯನ್ನು 'ಸತ್ತ ನುಡಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುವುದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಸರ ವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವರು ತಮ್ಮ ನುಡಿ ಸತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವಾರು ವಾದಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡಲು ತೊಡಗು ತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಇಂತಹ ವಾದಗಳೆಲ್ಲೊಂದೂ ಅದು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹುರುಳಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ನುಡಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಕೊಡಬಲ್ಲ ವಾದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನೂ ಅದೊಂದು ಸತ್ತ ನುಡಿ ಮಾತ್ರ, ಜೀವಂತ ನುಡಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವವರು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಇಂತಹ ವಾದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಲು, ಈ ರೀತಿಯ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಸತ್ತ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವ ಬದಲು, ಬರಹದ ನುಡಿ, ಎಂದರೆ ಬರಹರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ನುಡಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಬರೇ ಬರಹ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಕನ್ನಡವೇ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮಾತಿನ ನುಡಿ ಎಂದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬರೇ ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೇ ಬಾಶೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಬಹುದು.

ಮಾತಿನ ನುಡಿ ಬರಹರೂಪದಲ್ಲೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದು; ಆದರೆ, ಈ ಬರಹಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಜನರ ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ; ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಹಳಗನ್ನಡವಿದ್ದುದು ನಡುಗನ್ನಡ ವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಬರಹದ ನುಡಿ ಮಾತಿನ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಪೂರಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಕಾಲವೂ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ.

(ತ) ಬರಹದ ನುಡಿಯ ಕೃತಕತೆ

ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಿನಿಂದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾತಿನಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕಳೆದ ಎರಡೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಆಡುನುಡಿ ಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬದಲಾಗಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಕೆಲವು ಮುಕ್ಯವಾದ ಪರಿಚೆಗಳನ್ನು ಅದು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ; ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೃತಕತೆಗಳನ್ನು ಅದು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಪದಕಂತೆಗೂ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುತ್ತದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು:

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆಲ್ಲ ತಯಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆ ಎರಡು ಹಂತಗಳಿವೆ: ಅವನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ತಯಾರಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಅವು ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳೆಂದೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ತಯಾರಿಸಿದ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಹಲವು ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸತೊಡಗಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವು ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳೆಂದೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಎರಡು ಹೆಸರುಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ತಯಾರಿಸಿರುವ ಬಯಲಾಟ, ನೆಲಗಡಲೆ, ಜೇನುಹುಳ, ತಾಯಿಮನೆ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು; ಬಯಲಿನ ಆಟ, ನೆಲದ ಕಡಲೆ, ಜೇನಿನ ಹುಳ, ತಾಯಿಯ ಮನೆ ಮೊದಲಾದ ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪತ್ತುಗೆ ಒಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಲ್ಲ ಇಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಪದಕಂತೆಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪತ್ತುಗೆ ಒಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಅವು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹುರುಳಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಅವನ್ನು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಬಯಲಿನ ಓಟ, ನೆಲದ ಬಣ್ಣ, ಮರದ ಹುಳ, ತಾಯಿಯ ಸೀರೆ ಎಂಬಂತಹ ಪದಕಂತೆಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪತ್ತುಗೆ ಒಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ, ಬಯಲೋಟ, ನೆಲಬಣ್ಣ, ಮರಹುಳ, ತಾಯಿಸೀರೆ ಎಂಬಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡ ಬಲ್ಲೆವು. ಆದರೆ, ಇವು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬಯಲಾಟ, ನೆಲಗಡಲೆ, ಜೇನುಹುಳ, ತಾಯಿಮನೆ ಎಂಬಂತಹ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಅವು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹುರುಳಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಅವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬಲ್ಲೆವು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಜೋಡುಪದ(ಸಮಾಸ)ಗಳ ಬಳಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿದೆ: ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಎರಡು ಹೆಸರು(ನಾಮ)ಪದಗಳನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ; ಇದಲ್ಲದೆ, ಹಾಗೆ ಉಂಟುಮಾಡಿದೊಡನೆ ಅವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಎಂದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ತಯಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆ ಎಂಬ ಎರಡು ಹಂತಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹ ಇವತ್ತು ತೀರಾ ಕೃತಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲು ಒಂದು ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಮಾಸ ಎಂಬುದು ಎರಡು (ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಚ್ಚು) ಹೆಸರು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟುಸೇರಿಸಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವಂತಹ ಒಂದು ನುಡಿವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಒಟ್ಟು

ಸೇರಿಸುವಾಗ ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು; ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ, ಆ ರೀತಿ ಉಂಟುಮಾಡಿದ ನುಡಿ ತ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಹುರುಳಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳು, ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳ ಹಾಗೆ, ಅವುಗಳದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಹುರುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿವೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಅಂತಹ ಹುರುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಪದಕಂಠಗಳ ಹುರುಳಿನಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಬಳಸಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕ್ರೌಢಶರ್ಮ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜಾತಿಯ ಹಾವು ಎಂಬ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಹುರುಳಿದೆ; ಆದರೆ, ಈ ಪದವನ್ನು ಕಪ್ಪು ಹಾವು ಎಂಬ ಹುರುಳಿನಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಹಾವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಬಳಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾದ್ಯವಾಗದು: ಬಯಲಾಟ ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಆಟವನ್ನು (ಯಕ್ಯಗಾನವನ್ನು) ಹೆಸರಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಆಟಗಳನ್ನೂ ಅದು ಹೆಸರಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಜೇನುಝಳ ಎಂಬುದು ಹೂವಿನ ಪರಾಗವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಜೇನನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವ ಒಂದು ಜಾತಿಯ ಹುಳವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ, ಜೇನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಹುಳಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ಕೃತಕತೆಗೆ ಅದರೊಂದಿಗಿದ್ದ ಮಾತಿನ ಕೊಂಡಿ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಅದರ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬರೆದರೆ ಸರಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಬರೆದರೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯ ಮನ್ನಣೆ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಬಾಣಬಟ್ಟ ನಂತಹ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಉದ್ದುದ್ದವಾದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ಬಳಸಲು ಸಾದ್ಯವಾಗಿದೆ: ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು-ಮೂವತ್ತು ಪದಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಮಾಡಿರುವ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ತಯಾರಿಕೆಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಬಳಕೆ ಎಂಬ ಹಂತವಿರಲು ಸಾದ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಕೃತಕತೆಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕನ್ನಡದ ವಿಧ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೊಸಪದಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕಾದಾಗ, ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವೆಂದು ತೋರುತ್ತಿರಬಹುದು.

(ಪ) ಬೇರೆ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕುರಿತಾಗಿ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ಕೆಲವರಲ್ಲಿದ್ದು, ಇವನ್ನೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಹೀಗೆ ಹೇಳುವವರು ಎರಡು ನುಡಿಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ತಾಯಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಹೋಲಿಕೆ ಅವುಗಳ ನಡುವಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಸಾವಿರ ನುಡಿಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ; ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ. ಉಳಿದ ನುಡಿಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ನಮಗಿರುವ ತಿಳಿವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯದು: ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಚುಟುಕಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಮತ್ತು ಪದನಿರಕೆ(ಪದಕೋಶ) ಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವುಗಳ ಹೆಸರು ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತ (ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೊಂದು ನುಡಿ) ತಾಯಿಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಬೆಲೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಪಾಣಿನಿ ರಚಿಸಿದ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿದೆ; ಆದರೆ, ಇದು ಬರಹದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನೇನೂ ತಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬೇರೆ ಬರಹಗಳ ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ಅಂತಹ, ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮ ವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಮಾತಿನ ನುಡಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದು

ಸಂಸ್ಕೃತದಂತಹ ಒಂದು ಸತ್ತ ನುಡಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹದ ನುಡಿಯನ್ನು ಜೀವಂತ ನುಡಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆಯೇ? ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಎತ್ತುಗೆಯಿದೆ (ಇದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ).

ಆದರೆ, ಹಾಗಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಆ ಬರಹದ ನುಡಿಯನ್ನು ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ, ಆ ಮಕ್ಕಳ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನೆರೆಕರೆಯ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವರು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಆ ನುಡಿ ಯಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅಂತಹ ಪರಿಸರ ಒದಗಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ಮಕ್ಕಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು, ಮತ್ತು ಆ ಬರಹದ ನುಡಿ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರು.

ಯಾವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯೂ ಜೀವಂತವಾದ ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಆ ನುಡಿ ಯನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಿದೆ: ಮಕ್ಕಳು ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ, ಎಂದರೆ ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿಯೂ ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವರ ತಿಳಿವಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಅವರ ಮಿದುಳುಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬಾರಿ ಬಾರಿಗೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ನುಡಿಗೇ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಮೇಲೆ ಎರಡು ಮತ್ತು ಮೂರನೇ ಪಸುಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ತಾಯ್ನುಡಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಅವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಅದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಉಲಿಗಳನ್ನು, ಮತ್ತು ಆಮೇಲೆ ಪದಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ಅವರು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ; ಆಮೇಲೆ ಎರಡು ಪದಗಳ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ದೊಡ್ಡವರು ನುಡಿಯುವಂತಹ ಸೊಲ್ಲಗಳನ್ನು ನುಡಿಯಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಲಿಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಅವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ (ಅವರ ತಿಳಿವಿಗೆ ಬಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ) ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಒಂದೊಂದು ಮಗುವಿನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ ಅದರ ತಾಯ್ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಹೊಸದಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಹಲವಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ನುಡಿಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡವಿದ್ದದ್ದು ನಡುಗನ್ನಡವಾಗಿ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ನುಡಿಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡಲು ಒಂದೊಂದು ಮಗುವಿನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲೂ ಅದರ ತಾಯ್ನುಡಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಹೊಸದಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ.

ಮಗುವಿನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅದರ ತಾಯ್ನುಡಿಗೇ ಬೇಕಾಗುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಹೊಸದಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳೂ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತವೆ; ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಆ ಮಗುವಿನ ಇಲ್ಲವೇ ದೊಡ್ಡವರ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವು ಮಗುವಿನ ಇಲ್ಲವೇ ದೊಡ್ಡವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಹಾಗೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ನಡೆದಿವೆಯೆಂಬುದು ದೊಡ್ಡವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ, ಅವುಗಳ ಕುರಿತಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳೇ ಒಟ್ಟುಸೇರುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಆ ನುಡಿ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾದುದು, ಅ-ಅಗಳು ರ-ಅಗಳಾದುದು, ಹಕಾರ ಆಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋದುದು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಈ ರೀತಿ ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಒಂದೊಂದು ಮಗುವೂ ಹೊಸದಾಗಿ ತನ್ನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ಹಾಗೆ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೇ ಕಾರಣ.

(ಕ) ಬೆರಕೆ ನುಡಿಗಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಗಳಾಗುವುದು

ಬೆರಕೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಉಂಟುಮಾಡುವ, ಮತ್ತು ಅವರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆಯೂ ಮೇಲಿನ ವಾದವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ:

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸ ಬೇಕಾದಾಗ, ಅವರ ನಡುವೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯಲು ಬೆರಕೆನುಡಿಯೊಂದು ಬಳಕೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ನುಡಿಗೇ ಒಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಹಲವು ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡಿ ಬೆರಕೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ದೊಡ್ಡವರು ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ ಇಂತಹ ಒಂದು ಬೆರಕೆ ನುಡಿ ಯನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯುವ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಅದು ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಅಮೆರಿಕದ ಹವಾಯಿ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಜಪಾನ್, ಚೀನಾ, ಕೊರಿಯಾ, ಪೋರ್ಚುಗಲ್, ಫಿಲಿಪೈನ್ಸ್, ಪ್ಯುರ್ಟರಿಕೋ ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದಿದ್ದ ಜನರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಹಲವು ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಉಂಟು ಮಾಡಿರುವ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಈ ಬೆರಕೆನುಡಿಗೇ ಬೇರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಗಳ ಹಾಗೆ ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯೆಂಬುದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆ ತುಂಬಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು; ಅದರ ಸೊಲ್ಲುಗಳ ರಚನೆ ಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳ ರಚನೆಯೆ ಲ್ಲಾಗಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನಿಯಮಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೊಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲೂ ಒಂದು ಕ್ರಮವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಬೆರಕೆನುಡಿ ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಲು ಒಂದೇ ಒಂದು ತಲೆಮಾರು ಮಾತ್ರ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹವಾಯಿ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಈ ಜನರ ಮಕ್ಕಳು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕೇಳುತ್ತಿರ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಆ ರೀತಿ ಕೇಳುತ್ತಾ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ನುಡಿಯಾಗಿ, ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಅದೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು.

ಹವಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಮಾರ್ಪಾಡು ದೊಡ್ಡವರು ಮಾತು ಕಲಿಯುವು ದಕ್ಕೂ ಚಿಕ್ಕವರು ಮಾತು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಸಾಧನವಾಗಿ ದೊಡ್ಡವರು ಒಂದು ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಅದನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಳವು ಅವರ ಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ, ಇಂತಹ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯಿರುವ ಮತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ಪದಸಂಗ್ರಹವಿರುವ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಅಳವು (ಮಾತು ಪಡೆಯುವ ಸಾಧನ) ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಳವಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ

ಹವಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಕೇಳಿದ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಅಂತಹ ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಬೆರಕೆ ನುಡಿಗಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಹಯಿಯಲ್ಲಿ ಫ್ಲಾಂಚ್, ಅರೇಬಿಕ್, ಸ್ಪೇನಿಶ್, ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಆಫ್ರಿಕನ್ ನುಡಿಗಳ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಬೆರಕೆನುಡಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆದಾಗ, ಅದೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು; ಇವತ್ತು ಅದು ಅಲ್ಲಿನ ಆಡಳಿತ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವ ಈ ಅಳವೇ ನುಡಿಯ ಜೀವಂತಿಕೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ; ಆ ಆಧಾರ ತಪ್ಪಿಹೋದಾಗ, ನುಡಿ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುವ, ಎಂದರೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದಿರುವ, ಮತ್ತು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ನುಡಿಯೊಂದನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದು ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೊಂದೇ ನಮಗಿರುವ ದಾರಿ.

(ಚ) ಹೀಬ್ರೂ ಬರಹ ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಾದುದು

ಇಸ್ರೇಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಬಳಕೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೀಬ್ರೂ ನುಡಿಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಜೀವಂತ ನುಡಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸ ಲಾಗಿದೆ. ಈ ಹೀಬ್ರೂ ನುಡಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಶತಮಾನದ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಜನರ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು; ಆಮೇಲೆ ಅದು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು, ಎಂದರೆ ಒಂದು ಸತ್ತ ನುಡಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಜೀವಂತಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮೊದಲಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಎರಡು ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದು ವರಿಯಿತು:

ಮತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ಬರಹದ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದುದು ಇವುಗಳಲ್ಲೊಂದು; ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಯುರೋಪಿನ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಯಿತು.

ಅದನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದುದು ಇನ್ನೊಂದು; ಈ ಕೆಲಸ ವನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಪೇಲಸ್ಪಿಯನ್ ವಲಸೆಗಾರರು ಕಯ್ಯೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಹೀಬ್ರೂಗಳು ಬಳಕೆಗೊಂಡುವು. ಹಾಗಾಗಿ, ಇವತ್ತಿಗೂ ಇಸ್ರೇಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರಹದ ಹೀಬ್ರೂ ಮತ್ತು ಮಾತಿನ ಹೀಬ್ರೂಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವಲ್ಲೂ ಹೀಬ್ರೂ ನುಡಿಯನ್ನು ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅದು ಇವತ್ತಿನ ಜನಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಹಳೆ ಹೀಬ್ರೂ ನುಡಿ, ಅರೇಬಿಕ್ ನುಡಿಯ ಹಾಗೆ, ಸೆಮಿಟಿಕ್ ನುಡಿ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನುಡಿ; ಆದರೆ, ಇಸ್ರೇಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಹೊಸ ಹೀಬ್ರೂ ನುಡಿ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ನುಡಿಯ ಹಾಗಿದೆ; ಉಚ್ಚಾರಣೆ, ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ ಮತ್ತು ಪದನಿರಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಜರ್ಮನ್, ರಶ್ಯನ್ ಮೊದಲಾದ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ.

ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ನುಡಿ ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಸತ್ತ ನುಡಿಯೊಂದನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸತೊಡಗಿ ಜೀವಂತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಹೊರಟರೆ, ಮತ್ತು ಅದು ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಳೆ ಮಕ್ಕಳ

ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗುವ ಹಾಗೆ (ಎಂದರೆ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ) ಮಾಡಿದರೆ, ಅದೂ ಕೂಡ ಸಮಯದಿಂದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗದಿರದು.

ಹೊಸ ಹೀಬ್ಬೂ ಈಗಾಗಲೇ ಹಳೆ ಹೀಬ್ಬೂವಿಗಿಂತ ಸಾಕಷ್ಟು ಬದಲಾಗಿದೆ; ಅವೆರಡೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದಷ್ಟು ಬದಲಾಗಿದೆ; ಸುಮಾರು ಅಯ್ದು ಮಿಲಿಯ ಜನರು ಅದನ್ನು ಇವತ್ತು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣ, ಅದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗದಿರದು.

ಹೀಬ್ಬುವಿನ ಹಾಗೆ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮಾತಿನ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು, ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಜೀವ ತುಂಬಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ತೆಂಕು-ಪಡುವ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೋರ್ನ್‌ವಾಲ್‌ನ ಜನರು ಹದಿನೆಂಟನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ಪಂಗಡದ ನುಡಿಯಾಗಿದ್ದ, ಮತ್ತು ಈಗ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿರುವ ಕೋರ್ನಿಶ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಜೀವಂತಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.

ಇಪ್ಪತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಸುರುವಿಗೆ ತೊಡಗಿದ ಈ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಾಗಿ, ಇವತ್ತು ನೂರಾರು ಮಂದಿ ಕೋರ್ನಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಕಲಿತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಬ್ರಿಟನ್ನಿನ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಆಡಳಿತ ನುಡಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರವೂ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ಮುನ್ನೂರು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಕೋರ್ನಿಶ್‌ನಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು; ಅವರ ಎಣಿಕೆ ಇವತ್ತು ಎರಡು ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಕಷ್ಟವೇ.

ಇಸ್ರೇಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೀಬ್ಬೂ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಬಲ್ಲ ಬೇರೆ ಯಾವ ನುಡಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನಾಡುಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದ ಜನರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ (ಜರ್ಮನ್, ರಶ್ಯನ್, ಸ್ಪಾನಿಶ್, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ) ನುಡಿಗಳನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದರಲ್ಲದೆ, ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವಂತಹ ಒಂದು ನುಡಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೀಬ್ಬೂ ನುಡಿಗೆ ಯೆಹೂದಿ ಮತದ ಬೆಂಬಲವಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿ, ನಾಡಿನ ನುಡಿಯಾಯಿತು.

ಈ ರೀತಿ ಸಮಾಜ, ಹಣಕಾಸು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ನೆರವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ಒಂದು ಸತ್ತ ನುಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ತಾಯ್ನುಡಿ ಯಾಗಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬರಲು, ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಜನರ ಒಲವಿನ ಬೆಂಬಲ ದೊರೆತರೆ, ಇಂತಹದೊಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಎಂತಹ ತಡೆಗಳನ್ನೂ ಇದಿರಿಸಿ ಮುಂದು ವರಿಯಬಲ್ಲದೆಂದೂ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಜೀವಂತ ನುಡಿಯಾಗಬಲ್ಲದೇ?

ಮೇಲಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದೆ ವಾದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಒಂದು ಬರಹದ ನುಡಿಯಲ್ಲದೆ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಲವು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯಾದರೂ, ಹಾಗೆ ಕಲಿಯುವವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರಲ್ಲದೆ, ಮೊದಲನೆಯ ನುಡಿಯಾಗಿ (ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ) ಕಲಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಅದು ಕಳೆದ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ.

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಅದೊಂದು ಜೀವಂತ ನುಡಿಯಾಗಿ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಬೇಕಾದರೆ, ಸಾವಿರಾರು ಮಕ್ಕಳು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯ್ನುಡಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಪಡೆಯುವ ಹಾಗಾಗಬೇಕು; ಅದರ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯನ್ನು ಅವರು ದೊಡ್ಡವರಿಂದ ಕಲಿಯುವ ಬದಲು, ತಾವೇ ತಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮ

ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಾಗ ಬೇಕು; ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ, ಅವರು ಬಳಸುವ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸೊಲ್ಲುಗಳು ಪಾಣಿನಿಯ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆಯ ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಾಗಬೇಕು.

ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಪಾಣಿನಿಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮಹಾಕವಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದೆಯಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಗುರುಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಅವರು ಅದನ್ನು ತಾವೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದು ಬರಹದ ನುಡಿಯಾಗಿಯೇ ಇರಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ, ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ಮಾತಿನ ನುಡಿಯಾಗಲಾರದು.

(ಕ) ಸಂಸ್ಕೃತ ಜೀವಂತವೆನ್ನಲು ಕೊಡುವ ಆದಾರಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸತ್ತಿಲ್ಲ, ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ ಆದಾರವಾಗಿ ಕೆಲವರು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತಾರೆ:

(೧) ಬಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬರಹಗಳು (ಕಾವ್ಯ, ನಾಟಕ, ಪುರಾಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳು) ಆದಾರವಾಗಿವೆ; ಬಾರತ ದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಬೇರೆ ನೆರೆಕರೆಯ ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳ ಮೇಲೂ ಅವು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿವೆ.

(೨) ಬಾರತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನುಡಿಗಳ ಮೇಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದೆ; ಅವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ತುಂಬಾ ಪದಗಳನ್ನು ಎರವಲು ಪಡೆದಿವೆ. (ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿರುವುದು ಈ ನುಡಿಗಳ ಬರಹದ ಮೇಲಲ್ಲದೆ, ನುಡಿಗಳ (ಎಂದರೆ ಮಾತಿನ) ಮೇಲಲ್ಲ.)

(೩) ಇವತ್ತಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಬಾರತ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಹೊರ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ.

(೪) ಬಾರತದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪುರಾಣಗಳು, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು, ನೀತಿಕತೆಗಳು ಮೊದಲಾದುವೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿವೆ. (ಇದೂ ಪೂರ್ತಿ ಸರಿಯಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಾರತದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಂಶಗಳಿವೆ, ಮತ್ತು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸಂಸ್ಕೃತ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ.)

(೫) ಅದನ್ನು ಬಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಉತ್ತರಕಂಡದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಆಡಳಿತ ನುಡಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ.

(೬) ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಸರ್ಕಾರ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು 'ಸತ್ತ ನುಡಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿರುವುದು ತಪ್ಪು, ಅದು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹೇಳಿಕೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ೧೯೯೮ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ಚನ್ನಯ್ಯ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ.

(ಚ) ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಜೀವಂತಿಕೆಯಲ್ಲ

ಆದರೆ, ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳೂ ಅದು, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಅಳಿದ ನುಡಿಯಲ್ಲ, ಸತ್ತ (ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹದ) ನುಡಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬಹುದಲ್ಲದೆ, ಅದು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ನುಡಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಲಾರದು.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ಯಾವ ನುಡಿಯೂ ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಆ ರೀತಿ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದು

ಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಕಾರಣ. ಅದನ್ನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಿ, ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಅನುಸರಿಸು ತ್ತರಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮುಂದೆಯೂ ಅದು ಈ ರೀತಿ ಬದಲಾಗದೆಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ಬಳಕೆಯ ಮೂಲಕ ಅದು ಬದಲಾದರೆ, ಮತ್ತು ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರೆ, ಪ್ರಾಕೃತ ನುಡಿಗಳು ಇವತ್ತಿನ ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ, ಬಂಗಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿ ಬದಲಾದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತವೂ ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ನುಡಿ ಯಾದೀತು.

ತಿರುಳು

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಬಾರತದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನೇ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹಾಗಾಗಿ, ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದಿರುವವರೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಂತಹ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೂ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಹಲವರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಅದಕ್ಕಿದ್ದ ಈ ಹಿರಿಮೆಯೇ ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ, ಇವತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಹಿರಿಮೆಯಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದು ಇವತ್ತು ತಿಳಿವಿನ ಒಯ್ಯುಗೆಯಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ; ಹೊಸ ಹೊಸ ತಿಳಿವುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಡುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳೆ ತಿಳಿವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಕನ್ನಡವೇ ಮೊದಲಾದ ಇವತ್ತಿನ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತವೆ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಇವತ್ತಿಗೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂಬ ತುಡಿತವಿರುವ ಕೆಲವರು ಅದೊಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಬರಹ, ಎಣ್ಣುಕ ಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಲು ತಕ್ಕುದಾದುದು, ತುಂಬಾ ವರ್ಯಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಅದನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳಿಗೂ ಅದು ತಾಯಿಯಂತಿದೆ ಎಂಬಂತಹ ಹಲವು ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಇವತ್ತು ನೀಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಕಟ್ಟಲೆಯೂ ಈ ತಪ್ಪು ಅನಿಸಿಕೆಯಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ.

೧೦. ಮುಕ್ತಾಯ

(ಕ) ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಜೀವಂತಿಕೆ

ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು, ಮತ್ತು ನುಡಿ ಇಲ್ಲವೆ ಬಾಶೆ ಎಂಬುದು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಲ್ಲದೆ ಬರಹವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಾತು ಸಮಯದಿಂದ ಸಮಯಕ್ಕೆ, ಮತ್ತು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬರಹವೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ, ಬರಹ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮಾತಿನ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲಾರರು; ಹೆಚ್ಚಿ ನವರಿಗೂ ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಕಲಿಸುವಾಗ, ಬರಹದ ರೂಪ ಹೆಚ್ಚು ಬದಲಾಗದ ಹಾಗೆ ಕಲಿಸುವವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮಾತನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬರಹ ಬದಲಾಗಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಬೇಕೆಂದೇ ಬದಲಾಯಿಸಲು ತೊಡಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ: ಬರಹದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಬೇಕೆಂದೇ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು ಬೇಕೆಂದೇ ಮಾರ್ಪಡಿಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಯಾರೂ ಹೋಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಬರಹ ನಿಂತ ನೀರಿನ ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಇವತ್ತು ಎರಡು ಮುಕ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಮಾತಿನಿಂದ ದೂರ ಸರಿಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಏಳು ಮತ್ತು ಎಂಟನೇ ಪಸುಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ: ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದು ಬಳಸುವ ಪದಗಳ ಎಣಿಕೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಿತಿಮೀರುತ್ತಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ; ಮತ್ತು ಈ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೀರಾ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವ ಕಟ್ಟಲೆಯೊಂದನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಮಾತಿಗೆ ಮತ್ತು ಓದಿಗೆ ಬೇಕಾಗದಿರುವ ಹಲವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಲು, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಲು, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಈ ಎರಡು ತೊಡಕುಗಳನ್ನೂ ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ; ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲು ಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಉಳಿದ ಎರವಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ, ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಹೇಗೆ ಓದುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈ ಎರಡು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡಿಗ ರೆಲ್ಲರೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ತೊಡಕನ್ನು ನೀಗಿದಂತಾಗಬಲ್ಲದು. ಬೇರೆ ಕೆಲವು ತೊಡಕುಗಳಿಂದಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲರೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗಬೇಕೆಂಬ ಗುರಿಯನ್ನು ನಮಗೆ ತಲುಪಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಅವನ್ನು ನೀಗುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ವಿದ್ವಾಂಸರೇ ಹೇಳಬೇಕು.

(ಚ) ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದವರು

ಬರಹಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಹೊರಟಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುವವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ನುಡಿಪಂಡಿತರು; ಬರಹಗಳಲ್ಲಿರುವ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಾಗಲೂ ಅವರು ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಬೇರೆ ಹಲವು ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಬರಹದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ: ಕವಿತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹದ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸೊಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬರಹಗಳ ಸೊಲ್ಲುಗಳಂತೆ ಬೇರಾಗಿರುವಂತೆ ರಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ; ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕತೆಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುಮಾತಿನ ಪದ ಮತ್ತು ಪದರೂಪಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಯೇ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಶ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬರಹಗಾರನ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಎರವಲುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆಯುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಎಂಬ ಅನಿಸಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಹೊರಬರಬೇಕೆಂಬ ತುಡಿತ ಅವರಲ್ಲಿಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಅವರ ಆಯ್ಕೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದೊಳ್ಳಿಯದು.

ಆದರೆ ಹಿಂದಿನ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ, ಈ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳು ಕೆಳವರ್ಗ ದವರೂ ಸೇರಿದ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗಬಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹ ವನ್ನು ಕಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಇವನ್ನು ನಾವು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಮೊದಲು ಪರಿಚಯಿಸಿ, ಎರವಲು ಪದಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಬೇಕಾಗುವ ಬರಿಗೆಗಳನ್ನು ಆಮೇಲೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅವರು ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಹೆಚ್ಚು ಬೇಗನೆ ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲಾ ಜನರನ್ನೂ ತಲಪಬೇಕಾಗಿರುವ ಬರಹಗಳಲ್ಲಾದರೂ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲಿನ ಎರಡು ತೊಡಕುಗಳು ಅಂತಹ ಬರಹಗಳನ್ನೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಂದ ದೂರ ಇರಿಸುತ್ತವೆ.

(ಟ) ಬಾಯ್ತನದಿಂದ ಬರಿಗೆತನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು

ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸತೊಡಗಿದೊಡನೆ ಜನರು ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗೆಯೇ ಬೇರಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಸುಗೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರಹಕ್ಕಿಳಿಸಿ, ಅವನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಹಾಗೆ ಪರಿಶೀಲಿಸುವಂತಹ ಹೊಸದೊಂದು ಬಗೆಯ ಅಳವಡು ಅವರು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಳವಿನ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆ ಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಕಲಿತವರಿಗೆ ಬರಿಗೆತನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವ ಜನರು, ಎಂದರೆ ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲೇ ಉಳಿದಿರುವ ಜನರು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸು ತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸುವುದೂ ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಬರಿಗೆತನದಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದವರೊಂದಿಗೆ ಅದರಿಂದ ದೂರವೇ ಉಳಿದಿರುವ ಬಾಯ್ತನದವರು ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬದುಕು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ರಾದರೆ, ಅವರ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕವುಂಟಾಗುವಲ್ಲಿಲ್ಲ ಗೊಂದಲಗಳು ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವವರು ಬರಿಗೆತನದಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದವರೇ ಆಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಈ ಗೊಂದಲಗಳಿಂದ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗುವವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಬರಿಗೆತನದಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದವರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಇಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬರಿಗೈತನದಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದಿರುವವ ರೆಲ್ಲರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಪಳಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು, ಎಂದರೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಓದಲು-ಬರೆಯಲು ಕಲಿಸುವುದು ಆ ಸಮಾಜದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಮುಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬಂದು ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ; ಆದರೆ, ಕೆಳವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳು, ಅದರಲ್ಲೂ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಮಕ್ಕಳು, ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬರತೊಡಗಿದವರನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದ್ಯಾನ್ನ ಬಿಸಿಯೂಟ ಕೊಡಿಸುವುದು, ಪುಕ್ಕಟೆ ಬಟ್ಟೆಬರೆ, ಪುಸ್ತಕ, ಮತ್ತು ಸಯ್ಕ್ಲೆ ಕೊಡಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಹೊಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ, ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಆ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲೇನೇ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಮುಕ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಲಿಕೆಯ ವಿದಾನವೂ ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು: ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸುವಲ್ಲಿವರೆಗೂ ಅಮೂರ್ತರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ; ಈಗಾಗಲೇ ಬರಿಗೈತನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಮದ್ಯಮವರ್ಗದ ಜನರು ಇವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು; ಆದರೆ, ಇನ್ನೂ ಬಾಯ್ತನದಲ್ಲೇ ಇರುವ ಕೆಳವರ್ಗದ ಜನರಿಗೆ ಅವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಹೇಳುವುದು ತುಂಬಾ ತೊಡಕಿನ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ.

ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲವಾಗಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳೂ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಏಳಿಗೆಯಾಗಲು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬರಹ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿಯಲು ಎಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಬರಹಬಲ್ಲವರಾಗಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉಂಟುಮಾಡುವಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಬರಹಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಬಾಶಾಪ್ರಕಾಶನದ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್ ಬರೆದ ಬೇರೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು:

೧. ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಯಾಕೆ ಬೇಕು? ೨೦೦೯, ಪು. ೨೬೦, ರೂ. ೧೫೦.
೨. ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಪದಗಳು, ೨೦೦೮, ೨೦೧೧, ಪು. ೩೩೬, ರೂ. ೨೦೦.
೩. ಮಾತಿನ ಒಳಗುಟ್ಟು, ೨೦೦೮, ಪು. ೨೦೮, ರೂ ೧೨೦.
೪. ಕನ್ನಡ ನುಡಿ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ, ೨೦೦೭, ೨೦೦೯, ಪು. ೩೪೮, ರೂ ೧೯೦.
೫. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ, ೨೦೦೦, ೨೦೦೧, ೨೦೦೬, ೨೦೦೯, ೨೦೧೧; ಪು. ೨೪೮, ರೂ. ೧೫೦.
೬. ನಿಜಕ್ಕೂ ಹಳಗನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂತಹದು? ೨೦೦೫, ಪು. ೨೬೫, ರೂ. ೬೫.
೭. ಕನ್ನಡದ ಸರ್ವನಾಮಗಳು, ೨೦೦೩, ಪು ೧೯೨, ರೂ. ೪೬.
೮. ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ, ೧೯೯೯, ೨೦೦೨, ೨೦೧೦, ಪು. ೨೪೦, ರೂ. ೧೬೦.
೯. ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆ, ೨೦೦೪, ೨೦೦೬, ಪು. ೨೮೦, ರೂ. ೧೨೦.
೧೦. ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ, ೨೦೦೬, ೨೦೦೯, ಪು. ೩೦೪, ರೂ. ೧೬೦.
೧೧. ಬಾಶೆಯ ಬಗೆಗೆ ನೀವೇನು ಬಲ್ಲೀರಿ? ೧೯೭೦, ೧೯೯೮, ೨೦೦೨, ೨೦೧೦ ಪು. ೨೦೬, ರೂ. ೧೪೦.
೧೨. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ-೧, ೨೦೧೦, ಪು. ೩೨೮, ರೂ. ೨೨೦.
೧೩. ಕನ್ನಡ ಬರಹದ ಸೊಲ್ಲರಿಮೆ-೨, ೨೦೧೧, ಪು. ೩೧೨, ರೂ. ೨೦೦.

ಬಾರತಿ ಬಟ್ ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕಗಳು:

೧. ನನ್ನ ಬೆಲ್ಜಿಯಂ ಪ್ರವಾಸ, ೨೦೦೦, ಪುಟ ೧೬೦, ರೂ. ೫೦.
೨. ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು, ೨೦೦೭, ಪುಟ ೨೨೪, ರೂ. ೧೨೦.

ದರೈ ನಾರಾಯಣ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕ:

೧. ಸನಾತನತ್ವದ ಇಣುಕುನೋಟಗಳು, ೨೦೦೭, ಪುಟ ೨೬೪, ರೂ. ೧೪೦

ಪ್ರತಿಗಳಿಗೆ ಬರೆಯಿರಿ:

ಅತ್ತಿ ಬುಕ್ ಸೆಂಟರ್,ಳ, ಶರಾವತಿ ಕಟ್ಟಡ,
ಬಲ್ಲಟ, ಮಂಗಳೂರು ೫೭೫ ೦೦೧
ದೂರವಾಣಿ: ೦೮೨೪-೨೪೨೫೧೬೧, -೨೪೯೨೩೯೭